FRED SABERHAGEN & JAMES V. HART – BRAM STOKER DRAKULA

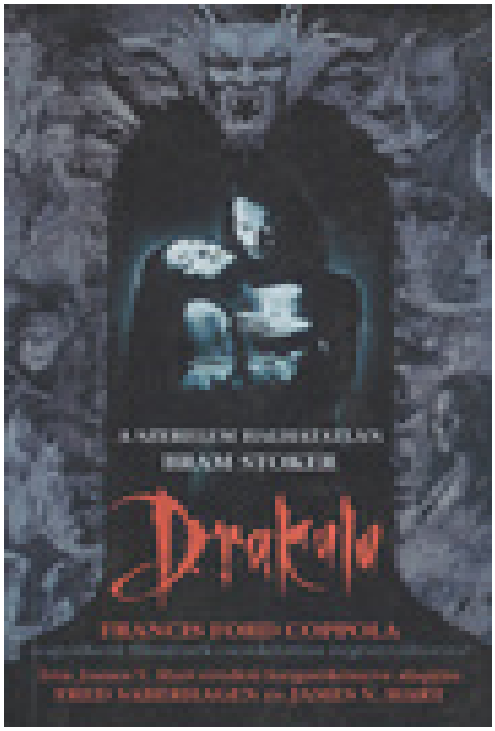

Eredeti cím:
Bram Stoker's Dracula
The Novel of The film Directed by Francis Ford Coppola
By Fred Saberhagen and James V. Hart

Készült a Signet Books – New American Library kiadása alapján

Copyright © 1992 Columbia Pictures Industries, Inc.

Borító: Ralph Nelson
All rights reserved!

Fordította: Both Vilmos

ISBN 963 02 9443 5

INTERCOM Nemzetközi Kulturális Szolgáltató Kft.
Felelős kiadó: Mihály György
Sorozatszerkesztő: Mentes Endre
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 8386.66-14-2
Felelős vezető: György Géza
Terjedelem: 12,00 (A/5) ív

Drakulát, Erdély véres kezű vajdáját évszázadokkal ezelőtt eltemették, teste azonban mégsem omlott porrá. Hírlik, hogy sírjából kikelve minden éjjel borzongató kalandra indul, és mire a reggel bearanyozza Transsylvania hegyeit, friss, bíbor vér csillog szikkadt ajkain, harapása után pedig egyre többen csatlakoznak a temetők mélyén bolyongó, vérszívó nosferatuk, vámpírok seregéhez.

Drakula holt, de nem halott egészen. Az ős Gonosz félelmes teremtményét epesztő vágyakozás gyötri négyszáz éve elhunyt hitvese után, kihez sorscsapása, e furcsa halhatatlanság miatt nem térhet meg soha. Egyszer azonban egy kastélyába vetődő idegen medáljában meglátja az Arcképet – egy, az igazi asszonyra megszólalásig hasonlító lány képét – és útra kél, hogy megkeresse őt. Kétségbeesett remény hajtja: most először nem a halált, hanem a megváltó szerelmet keresi.

E könyv alapjául Bram Stoker Drakula című regénye szolgál, amely 1992-ben minden eddiginél sikeresebb és izgalmasabb, túlfűtötten erotikus feldolgozásra ihlette Francis Ford Coppolát (többek között az Apokalipszis most és a Keresztapa-filmek rendezőjét).

A forgatókönyvíró bevezetője

Kedves Olvasó!
Nem Bram Stoker 1897-es regénye – amit egyébként ezúton is szíves figyelmébe ajánlok, ha eddig még nem sikerült volna elolvasnia – fekszik Ön előtt, hanem a Bram Stoker's Dracula című film Fred Saberhagen által készített könyvváltozata. A kötet, amit Ön most érdeklődve vagy talán kissé gyanakodva a kezében forgat, a klasszikus történet általam készített filmes adaptációjának forgatókönyve alapján készült. A filmet kiváló arányérzékkel Francis Ford Coppola rendezte.
Miben tér el ez a történet Stoker eredeti könyvétől? Bár a regény szellemisége hű maradt a feldolgozás alapjául szolgáló műhöz, sok ponton eltértünk Stoker meseszövésétől. „Hogyan lett Drakulából vérszívó vámpír?" – tettük fel a kérdést. A IV. (Tepes – „karóba húzó") Vlad Drakul havasalföldi fejedelem életének tanulmányozása közben magam is meglepve fedeztem fel, hogy a valódi Drakul a Sárkány Rend lovagja volt, mely arra esküdött fel, hogy az egyházat Krisztus keresztjének valamennyi ellenségétől megvédi. A karizmatikus fejedelem hősiesen harcolt a törökök ellen, de 1462-ben vereséget szenvedett II. Murád szultán seregétől. IV. Vlad ekkor a magyar Mátyás királyhoz menekült, aki azonban bebörtönözte korábbi erdélyi dúlásai miatt. 1476 októberében Báthory István újra megtette havasalföldi fejedelemnek a törökbarát Bazaráb vajda helyett. A következő év januárjában azonban a törökök ismét elűzték Vladot, Bazarábot pedig visszahelyezték jogaiba. A „karóba húzó" Vlad Drakul 46 éves korában, Bukarest közelében halt meg.
Mindezek nem támasztják alá az istengyűlölő, a kereszttől félő, vérszívó Drakuláról kialakult közismert képet. Drakul fejedelem a kereszt védelmére esküdött fel, míg a hiedelem szerint annak látványától is irtózott. Egy másik felfedezés is a Drakula-mítosz átértékelésére késztetett. Drakul fejedelem felesége öngyilkosságot követett el, amikor (tévesen) arról tájékoztatták, hogy férje elesett a törökökkel vívott harcban. Mivel önkezével vetett véget életének, lelke nem léphette át a mennyország kapuját; ugyanaz az

egyház sújtotta örök átokkal, melynek védelmében hitvese ezreket húzatott karóba és kínoztatott halálra.
A história tehát a segítségünkre sietett, s így készülhetett el forgatókönyvünk, melyben Drakul fejedelem történelmi alakját és Stoker regényét egyaránt felhasználtuk. Hősünk, a bátor harcos és hadvezér elveszíti egyetlen igaz szerelmét, ezért visszatér sírjából, hogy megtorolja az asszony halálát. Drakul bukott angyalként kel ki a sírból, hogy megvívja küzdelmét Istennel. Az évszázados átok sújtotta férfi az élők vérével táplálkozik, míg négyszáz év elteltével, a századvégi Londonban újra igaz szerelemre nem lel. Minában, Jonathan Harker menyasszonyjelöltjében találja meg a nőt, aki után az élők világából kiűzetve oly reménytelenül vágyakozott.
Ez a Drakula-könyv a halhatatlan, igaz szerelem el nem mondott története.

JAMES V. HART
Los Angeles, 1992

Prológus

Kelet-Európa, 1462

Javában dúlt a törökök elleni háború; mióta az ifjú fejedelem elhagyta a várat, feleségét, Erzsébetet szörnyű és véres álmok gyötörték. A fejedelemasszony éjszakáról éjszakára kétségbeesetten harcolt az elalvás ellen, de előbb vagy utóbb kénytelen volt meghajolni a természet akarata előtt; amint lehunyta szemét, újra meg újra ott találta magát rémálmai harcterén, megcsonkított, karóba húzott testek, lemetszett végtagok, megnyomorított katonák között. Minden erejét összeszedte, hogy ne nézzen az arcukra, de végül mindig kénytelen volt szembenézni valamelyikükkel.
Az arc mindig az *övé* volt, minden egyes megcsonkított katonában *őt* fedezte fel. Erzsébet ilyenkor sikoltva ült fel ágyában.
Aznap éjjel is fel-alá járkált szobájában. Már majdnem hajnalodott; ezek voltak a reménytelenség és a magány legsötétebb órái. A szolgálók már-már tébolyult asszonyuk szeszélyeitől kimerülten aludtak távoli kamráikban. Erzsébet ébren volt ugyan, de vad képzelete ilyenkor sem kímélte. Látta *őt*, éppen úgy mint álmaiban: férje és hű szeretője ereiből ömlött a drága vér, akár a kupákba töltött testes vörösbor. Szerelmét kíméletet nem ismerő arctalan török katonák kínozták. Fogvatartói a kínzás válogatott eszközeivel gyötörték testét halálra.
A szél sem akart lenyugodni; a bástyák közt tekergett, berontott a szoba nyitott ablakán, üvöltött, mintha ő is egyike lenne a távozó, haldokló lelkeknek. A szenvedő fejedelem látványát sem elviselni, sem elfelejteni nem lehetett. Erzsébet hiába mondta el újfent magának, hogy félelme alaptalan, hiszen semmiféle hírt nem kapott arról, hogy férje a törökök fogságába esett volna, nem érkezett futár, ki haláláról, sebesüléséről vagy megkínzatásáról számolt volna be.
Hiába, mert a hegyek között tomboló szél minden fuvallatában ott volt a halál, a félelem. Erzsébet tudta, hogy a katonafeleségek sorsa csak a gyász lehet.

Fáradtan és látomásaitól gyötörten a fejedelemasszony azt sem tudta, merre jár. Lakosztálya egyik, szobájából fény szűrődött ki. Odaérve megszakította lépteit. A kandalló pislákoló tüze és az asztalon álló gyertya fénye folytatott reménytelen küzdelmet a kívülről támadó sötétség ellen. A félhomály csak sejteni engedte a falikárpitok és az ágyat leplező selyemfüggönyök színét. Ezen az ágyon lett az *ő* asszonya.
Ezen az ágyon tartotta karjaiban, a törékeny asszonyi testet magához szorítva itt tett fogadalmat, hogy visszatér. A nemes férfi perzselő szerelmével itt kötötte őt magához örökre. Erzsébet érezte, ha e láng ellobban, az ő élete is kioltatik, akár egy gyertya lángja.
* * *
Ott állt elgondolkodva, remegőn még akkor is, mikor a nyílvessző a nyitott ablakon át berepült a szobába; a tollak úgy verdestek a végén, akár egy fáradt madár szárnyai. Csak erős férfikéz és feszes íj bocsáthatta hosszú útjára. Az üzenet tartalmáról mit sem tudva, az ébenfekete hajú asszony ijedten lépett hátra, mintha valami szárnyas démon repült volna be szobájába. Ajkairól kétségbeesett sikoly szakadt fel. Egy olyan asszony sikolya, aki tudja, érzi, hogy lelke örökre elveszett.

A nyíl durván kifaragott vashegye a tömör tölgyfa asztalon álló gyertya lágy viaszába fúródott, feldöntve az arany gyertyatartót. A szobára sötétség borult.
Erzsébet mozdulatlanul, ijedten állt a hirtelen támadt sötétségben; szép, szabályos arca dermedt volt, akár egy szoboré, fekete szemei a végzetes nyílra meredtek. A kandalló hamvadó tüze és az ablakon betekintő telihold fénye is elég volt ahhoz, hogy meglássa a nyílvesszőre csavart fehér papírgallért.
Gyors mozdulattal felkapta a rosszat sejtető üzenetet. Néhány pillanatig dermedten bámulta a papírlapot. A gyermekkorában tanult latin szavak most újra eszébe jutottak. Még mielőtt végigolvasta volna a levél tartalmát, tudta, hogy az *ő* halálhírét tartja kezében; s egyben a sajátját is.
A végső kétségbeesés és őrület adta nyugalomban egy percbe sem telt újra meggyújtania a gyertyát. Aztán papírt vett elő, és megírta búcsúüzenetét.
Egy perccel később már bomolva rohant a vár legmagasabb tornyára, versenyt futva a kelő nap sugaraival. A reggeli szél hollófekete hajába kapott. Felette csak a hajnal festette rózsaszín égbolt, messze lenn a várhegy körül kanyargó folyó, amit még az éj sötétje takart.
Erzsébet szerelme nevét kiáltozva szaladt, hogy a lenti sötétben mielőbb újra egyesülhessen imádottjával. Léptei a mellvéd kövein kopogtak, azután már csak a levegőt taposták.

A fejedelem serege egy részével még aznap megtért a várba, miután sikeres ütközetet vívott a hazája ellen törő szultáni seregek ellen.
A fiatal hadúr megfáradt, elgyötört gyalogosai élén lovagolt be a várba. Gyorsan meneteltek, noha hosszú út és sok nehéz hónap állt mögöttük. A katonák fürgén lépkedtek, hiszen annyi vérontás és gyötrelem, nélkülözés és szenvedés után végre hazafelé tartottak. Maguk mögött hagyták a borzalmakat, a mészárlást, a vérbe fagyott holttesteket és a karóba húzott foglyok iszonytató látványát.
Az út – itt, minden nagyobb várostól távol – alig volt szélesebb, mint egy hegyi ösvény; keletről jött kanyargósan, cipelte hátán a menetelők seregét, futott bele a délutáni napsütésbe, fel a magas Kárpátokba. Mint minden tavasszal, az idén is virágba borultak a gyümölcsfák: az alma, a körte, a szilva, a cseresznye. Az utat két oldalt kisebb facsoportokkal tarkított zöld lankák, dús erdejű meredélyek, roskadozó parasztkunyhók szegélyezték.
A katonák nagy része vállán vitte a lándzsáját, némelyikük oldaláról kard vagy egyéb fegyver lógott. Csak kevesen jöttek lóháton, közülük is messziről fel lehetett ismerni a fejedelem alakját. Ő is, akárcsak a többiek, fáradt volt és elgyötört, de megkülönböztette seregétől valaha pompás színekben ragyogó, mostanra azonban megkopott és viseltes vörös páncélja, egykor díszes ruházata. Vezéri sisakját és az oldalára erősített kardot kiegészíteni hivatott dárdát a nyereghez szíjazta. A másik oldalon a Sárkány Rend jelvényével díszített pajzs függött.
Vége lett valahára a veszedelemnek, kételynek és sóvárgásnak: a fejedelem úton volt otthona felé. Megsarkantyúzta fekete lovát, hajtotta az állatot egyre feljebb, fel a meredek, kanyargós úton, melynek végén már látni lehetett a várat, az égbe magaslő, biztonságot adó otthon szürke alakját.
A vár előtt negyed mérfölddel a hadúr megállt, vonásai ellágyultak. Mintha végre, hónapok óta először, visszatért volna belé az élet és a remény.
– Erzsébet... – suttogta, akár egy vízre szomjúhozó vándor a tiszta vizű forrást megpillantva. Megsarkantyúzta fáradt lovát, maga mögött hagyva a kimerült gyalogos hadat. A délutáni nap fénye beragyogta arcát, melyről nyugalom és béke sugárzott. Szemében az öröm és a boldogság könnyei csillogtak.
Még mielőtt a hátralevő út feléhez ért volna, vissza kellett fognia az erejének utolsó tartalékait is kihasználva vágtázó lovat. A vár fokán idegen, fekete zászló lengett, a napnyugta előtti, langyos szellő szerzetesek gyászénekét hozta felé. Egy pillanatra, mint oly sokszor a csaták hevében, a hazatérő katona most úgy érezte, megáll a szíve verése.
Aztán mégis továbbindult, lovát most már vadul ösztökélve, át a külső kapun, végig a nedves kövek borította sötét alagúton, be a várba. A belső udvar közepén megállította lovát, és leugrott a nyeregből. Sápadt arccal tekintett szét a várudvaron összegyűlteken: szolgák, rokonok, szomszédok, barátok és fegyvertársak. A hazatérő várúr figyelemre sem méltatta őket. Mielőtt a paták csattogása felverte volna a csendet, valamennyien a kápolna bejáratára szegezték tekintetüket, és némán hallgatták a kiszűrődő gyászéneket.
A magas, karcsú várúr berontott a kápolnába. A helyiségben uralkodó félhomályt csak az oltárra helyezett gyertyák fénye törte meg. Idebent is sokan voltak, akár az udvaron, de a fejedelem csak egyvalamit látott: a törékeny, halovány, élettelen női alakot.
Az asszony a halálban is mégőrizte gyönyörű arcának nemes vonásait. A kápolna másik végében, a

sárkányt formázó boltív alatt feküdt, mögötte a gyertyákkal borított oltár hatalmas fakeresztje magasodott.
A fejedelem torkából néma kiáltás szakadt fel. Tántorogva az oltárhoz rohant. A lehunyt pillákkal fekvő asszony előtt térdre rogyott, karjait tehetetlenül széttárta.
– *Erzsébet!* – üvöltötte. A kiáltással mintha a lelke is kiszakadt volna belőle.
Az asszony csodálatos díszes ruhái még meg sem száradtak; az anyag redői hozzátapadtak az élettelen testhez. De az oltár deszkáit nemcsak a ruhákból szivárgó víz áztatta: az öltözék jótékony leple alatt fekvő szétroncsolódott testből még mindig szivárgott a vér.
A pap megköszörülte torkát. Határozottan, ám a kötelező tiszteletet sem felejtve megszólalt:
– Felséges úr...
A fejedelem azonban figyelemre sem méltatta: a holttest előtt térdelt, majd rávetette magát a halott asszonyra – becézte, csókolta, ölelte, mintha lelket akarna lehelni az élettelen testbe.
Hosszú percek teltek el, a fejedelem zokogása egyre csendesebb és csendesebb lett, míg ő maga is olyan mozdulatlan nem lett, mint az asszony, akit gyászolt. A kápolnában néma csend honolt; a szerzetesek is abbahagyták éneküket.
A fejedelem lassan felállt, végignézett, a lépcsősor alján félkörívben álló alattvalóin. Átható, kéken izzó tekintetét kevesen állhatták.
– Hogyan történt? – kérdezte komor és vészjósló hangon.
A csendet senki sem törte meg. Senki sem akart válaszolni. Vagy inkább nem mert.
A fejedelem arca lassan megváltozott. A bánat átadta helyét a gyanakvásnak, egyelőre elrejtve még a kitörni készülő tomboló haragot. A papot nézte, aki az imént megszólította.
– Hogyan halt meg, Chesare?
A magas, díszes köntöst viselő szerzetes újra a torkát köszörülte.
– Leesett... leesett, uram. A bástyáról. A sziklákra... a folyóba.
– Leesett? Hogyhogy leesett? Hogyan eshetett le a feleségem a bástyáról?
A kérdésre megint csak nem érkezett válasz. Magyarázat nem volt, vagy senki sem mert előhozakodni vele. Újra a papon volt a sor, hogy elmondja a fájdalmas igazságot.
– Fiam... Erzsébet fejedelemasszony nagyon aggódott az életedért, míg te távol voltál. Tudta, hogy a törökök magas vérdíjat tűztek ki a fejedre... Ma hajnalban – alig néhány órája – valaki egy nyílvesszőt repített a szobájába. A nyílvesszőre üzenetet erősítettek. Most már tudjuk, hogy valószínűleg a törökök műve volt... az üzenet a te halálhíredet tartalmazta. Nem tudtuk megállítani... az utolsó szavai... – Chesare atya képtelen volt folytatni.
– Az utolsó szavai... – Drakul fejedelem nem mozdult. A szavakat alig tudta kipréselni száján; beszéde torz suttogásba fúlt. – Mik voltak az utolsó szavai?
– Hátrahagyott egy levelet a következő sorokkal: „Uram meghalt. Vele együtt mindenem elveszett. Kérem az Úristent, egyesítsen minket újra a mennyekben.”
– Az Isten? Az Isten! – A dühödt kiáltás visszhangzott a kápolnában. Az alattvalók, akik időközben közelebb merészkedtek urukhoz, most sietve hátrébb húzódtak, mintha attól tartanának, hogy a kiáltásra válaszként a fejedelmet villám hasítja ketté a szemük láttára.
Drakul azonban mit sem törődött az isteni haraggal. Tekintetét ismét halott feleségére szögezte. Most vette csak észre, hogy asszonyát nem a megszokott módon ravatalozták fel.
– Miért... miért hagytátok így? Vizesen, véresen... Miért nem öltöztették fel rangjához méltóan a szolgálói?
Ismét zavart csend volt a felelet. Újra Chesarén volt a válaszadás sora.
– A szolgálók, asszonyuk iránti hűségüket félreértelmezve azt remélték, hogy itt, a kápolnában eltemethetik, még mielőtt... – A pap itt megállt a beszédben, nem tudván, hogyan is folytassa.
– Igen? Még mielőtt...? *Mi* előtt?
A fejedelem nem kapott választ. Chesare elsápadt.
– Átkozott pap, folytasd!
Chesare atya kelletlenül folytatta:
– A saját kezével vetett véget életének, fiam. És öngyilkosokat nem lehet ide, a megszentelt földbe temetni. A szolgálók azt remélték, hogy titokban eltemethetik, még mielőtt én vagy az egyház valamely más képviselője...
– Az egyház megtagadná, hogy megszentelt földbe temessék?
– Felséges úr, ez nem az én döntésem! – A pap reszketett félelmében. – A lelkét már nem lehet megmenteni. Elkárhozott. Ez Isten törvénye...
Drakul fejedelem dühödt fenevadként ordított; nem formált szavakat, csak üvöltött, mint egy megsebzett vad. Megragadta a lépcső mellett álló szenteltvíztartót, és egyetlen mozdulattal felborította. A víz eloöntötte

a padlót, és összekeveredett Erzsébet vérével, amelytől vörös színűre változott, eláztatva a riadtan hátráló szerzetesek saruit.
A fejedelem haragja nem csillapodott, minden dühét, elkeseredését a szerzetesek ellen fordította.
– Azt mondjátok, Isten törvénye? Ez a jutalmam azért, hogy Krisztus szent egyházát védtem? Hogy ezrek vérét ontottam érte? Hát akkor pokolba Isten törvényével!
A félelem moraja hallatszott a szerzetesek soraiból. Chesare atya hátrálni próbált, de hosszú köntösében nehezen mozgott; rémületében hang is alig jött ki torkán. Az elhangzott istenkáromlás még jobban megrémítette, mint ura haragja. A kezében lévő kis fakeresztet maga elé emelte, mintha magával a Sátánnal kellene megvívnia.
A fejedelem megragadta a szerzetes karját, vasmarokkal szorította a feszületbe kapaszkodó kezet.
– Ez istenkáromlás! – kiáltotta a pap. – Ne fordíts hátat Krisztusnak! Ne... – Szavai fájdalmas ordításba fúltak; a szorítás nem szűnt, a szerzetes karja kis híján eltört.
– Megtagadom Istent és mindnyájatokat, hazug képmutatók, kik Őt dicsőítitek. Ha szerelmemnek a pokolban kell elégnie, hadd osztozzam a sorsában! – mondta Drakul hangosan és jól érthetően.
A következő pillanatban Chesare atya karja a rettenetes szorítás alatt elroppant; a pap szörnyű üvöltést hallatva térdre esett. A kis feszület csattanva a padlóra esett.
A fejedelem azonnal meg is feledkezett a fájdalmasan vonagló szerzetesről. Dörgő hangon folytatta:
– Ha Isten nem menti meg a lelkét, akkor bosszút fogadok, és a sötétség erőinek kezébe adom magam! – Széttárta karjait, és érces hangon mennydörögte: – A halál legyen ezentúl az életem!
A körülötte állókat hatalmába kerítette a halálos rémület. Riadtan, egymáson átgázolva próbáltak menekülni, eltorlaszolva a kápolna kijáratát.
Drakul kirántotta kardját, az oltár fölött függő feszület felé fordult, és teljes erejéből lesújtott rá. A fakereszt megremegett a csapás erejétől; a fejedelem kardja a Megfeszített szívét hasította ketté. Innen is, onnan is rémült kiáltások hallatszottak; a fából faragott Krisztus testén ejtett sebből vér szivárgott.
A tömeg őrjöngve próbált kitörni: feldöntötték a gyertyákat, szobrokat, egymáson és a kiterített holttesten tapostak, hogy minél előbb kijussanak ebből a földi pokolból.
Később néhányan azt állították, hogy látták, amint Krisztus vére elkeveredik a halott asszonyéval.
A fejedelem a bánattól és a haragtól tébolyultan végigrohant a szentélyen, egészen a szentségtartóhoz. Feltépte a szelence aranyozott ajtaját, és előrántotta az arany áldozókelyhet. Tartalmát vadul, kíméletlenül a földre öntötte.
Ezután egyetlen ugrással újra Erzsébet oldalán termett, és megmerítette a kelyhet az asszony szenteltvízzel összekeveredett vérében. Az edényt két kezében tartva a magasba emelte.
– A vér az élet – hallotta saját hangját, amint a szentírást idézte –, és mostantól az enyém lesz!
Felhajtotta a pohár tartalmát.
Érezte, hogy az első korttyal kezdetét vette haldoklása. A szörnyű haldoklás, amely hosszú évszázadokon át sem érhet majd véget.

1.

Négyszáz évvel később, egy másik tavaszi délutánon, Drakul fejedelem várától több mint ezer kilométerre a húszesztendős Mina Murray érkezett meg éppen néhány hetes látogatására a Hillingham-házba. Az impozáns épület London egyik külvárosában állt, messze a város zajától.
A vendégszoba ajtaját alig néhány órája csukta be maga mögött az utolsó szolgáló, aki segített Minának a kicsomagolásnál.
A szoba tágas volt, hangulatos, akárcsak a ház többi része. A gyengéd májusi szél befújt a nyitott ablakon, virágok illatát hozta magával, és beletúrt az íróasztal mellett ülő, gondolataiba mélyedt lány fekete hajába.
A szoba csendjét néhány perce egy régi írógép szaggatott kopogása törte meg. Mina lendületesen, ha nem is teljes szakértelemmel kopogott a billentyűkkel.
1897. május 9. Ma érkeztem, hogy néhány hetet Lucyval töltsek. A segéd-tanítónői élet meglehetősen fárasztó, és már régóta szerettem volna barátnémmal találkozni, hogy végre kedvünkre beszélgethessünk, együtt építgethessük légvárainkat.
Mina abbahagyta a gépelést, és elgondolkodott; azután fürge mozdulatokkal folytatta.
Lucy és én megosztjuk egymással minden titkunkat, mióta Mrs. Whitehill iskolájában először adtam neki

magánórákat. Most éppen arról álmodozunk, hogy együtt fogunk férjhez menni.
Természetesen, ha hozzámegyek Jonathanhoz, mindenben a segítségére leszek. Megtanulok rendesen gyorsírni, hogy lediktálhassa nekem gondolatait, és a gépírást is sokat gyakorlom, hogy a leveleit azonnal le tudjam gépelni.
Mikor idáig jutott az írásban, Mina engedélyezett magának egy kis pihenőt. Arca elárulta, hogy nincs megelégedve magával: szemöldökét összevonta, homlokát ráncok barázdálták, megzavarva klasszikus vonásainak harmóniáját.
– Hát – hümmögött magában –, sokkal összefogottabbnak, szárazabbnak kellene lennie. Ha egy ügyvédet szeretnék a munkájában segíteni, meg kell tanulnom hivatalosan fogalmazni. Ez az! Sokkal hivatalosabb hangnemben kellene írnom. Esetleg más gondolataival kellene először próbálkoznom, nem a saját szavaimmal.
Szemöldökét újra összevonta, és piros, telt ajkait harapdálta: azon gondolkodott, mi lenne a célnak leginkább megfelelő, írott vagy nyomtatott szöveg. Körbepillantott a szobán, s miután megbizonyosodott arról, hogy teljesen egyedül van, kihúzta az íróasztal egyik fiókját, és előszedett egy könyvet: a Sir Richard Burton-féle *Ezeregyéjszaka meséi* egyik bőrkötéses kiadása volt.
Ez a kiadás főleg merész illusztrációiról volt híres. A képeket nem a nagyközönségnek szánták. Mina figyelmét az egyik rajz annyira lekötötte, hogy még a gépelésről is megfeledkezett.
A lány fekete szemei egészen elkerekedtek. Még akkor is az ölében tartotta a könyvet, azt az egy bizonyos képet tanulmányozva, mikor egy jól ismert hang a nevén szólította.
Mina zavartan hátrafordult; a kötetet ösztönösen a szoknyája redői közé rejtette, aztán kissé megnyugodva válaszolt:
– Jaj, Lucy, te aztán jól meg tudod ijeszteni az embert!
Az égővörös hajú Lucy Westenra élénk, vonzó lány volt, alig néhány hónappal fiatalabb vendégénél. Vidáman rontott be a szobába; az írógépet megpillantva tettetett szörnyülködéssel csapta össze kezeit.
– Mi az, Mina? Csak nem a te ambíciókkal teli Jon Harkered kényszerít arra, hogy ezt a gyönyörű tavaszi délutánt itt töltsd a gép mellett ülve, amikor... amikor... – a lányt egy pillanatra cserbenhagyta a képzelete, de aztán kivágta magát: – ...amikor másra is kényszeríthetne: kimondhatatlan, szenvedélyes dolgokra a fogadószobája padlóján!
– Lucy! – Mina tényleg megbántódott, ha csak egy másodpercre is. – Nem lenne szabad így beszélned a vőlegényemről.
– Neem?
– Nem! A házasság több mint... mint a testi örömök. – Ahogy gesztikulálva barátnője felé fordult, az ölében fekvő könyv a földre esett.
Lucy egy pillanatra meglepődött, aztán lehajolt a könyvért.
– Aha, látom. Szellemi értékek!
Mindkét lány elnevette magát. Egy perc múlva már a földön ülve, nagy odaadással tanulmányozták a kötet izgalmas képeit.
– Hol találtad ezt, kedvesem? – érdeklődött Lucy.
– A dolgozószobában. Azt mondtad, ott nyugodtan időzhetek, és ezt találtam az egyik polcon a többi könyv mögött. Felkeltette az érdeklődésemet.
– Megboldogult apámé vagy a nagybátyámé lehetett. Szóval ilyen zsiványok voltak. Elhiszem, hogy felkeltette az érdeklődésedet. Nézd!
Lucy az egyik képre mutatott. Mina az eddigi lapozgatás során ezt eddig nem vette észre, és most jócskán meglepődött.
– Lucy! Gondolod, hogy a férfiak és a nők tényleg ilyesmit tesznek egymással? – A könnyed hangnem ellenére a kérdés valóban komoly volt.
Lucy hetykén megrázta vörös fürtjeit.
– Én már csináltam. Éppen tegnap éjjel.
– Hazudsz! Nem igaz!
– De! Álmomban.
Mindketten nevetni kezdtek, bár Minát mintha zavarta volna valami – arca hamar elkomorodott.
Barátnője megfogta a kezét, és félig játékosan, félig komolyan vallatóra fogta:
– Jonathan férfinek is kiváló, nem? A jó öreg Lucynak nyugodtan elmondhatod.
Mina álmodozó tekintettel nézett a távolba.
– Már csókolóztunk, Jonathan és én. Ez minden. Néha, ...mikor ennél többet szeretnék, hirtelen zavart lesz, és azon nyomban elköszön.

Rámosolygott a megértően bólogató Lucyra.
– Azt hiszi, túl szegény hozzá, hogy elvegyen. Drága gyűrűt akar nekem venni, hiába próbálom meggyőzni, hogy nem ez számít.
Lucy egy időre felhagyott az élcelődéssel, és őszinte csodálattal nézte barátnőjét.
– Te vagy a legnagyszerűbb lány a világon, Mina... Bárkit boldoggá tenne a szerelmed.
Mina megszorította a lány kezét.
– A te lábaid előtt pedig hódolók valóságos hada hever.
– Igen, de egy sem kéri meg a kezem. Már majdnem húszéves vagyok, kész vénlány.
A két lányt halk nesz zavarta meg: valaki tapintatosan, visszafogottan megköszörülte a torkát. Míg Mina kapkodva becsukta a könyvet, Lucy talpra ugrott.
– Mi az, Hobbs?
A komornyik kifejezéstelen arccal állt az ajtóban. Foglalkozását mesterien űzte; a legcsekélyebb érdeklődést sem árulta el arca az ifjú hölgyek által oly sietve eldugott könyv természete iránt. Ujjain ezüsttálcát egyensúlyozott, melynek közepén vizitkártya hevert.
– Egy fiatalember, kisasszony – közölte Hobbs. – Egy bizonyos Mr. Harker, Murray kisasszonnyal szeretne beszélni. A kertben várakozik.
Mina arcán egyszerre tükröződött meglepetés, aggodalom és boldogság.
– Jonathan, itt? – izgatottan sietett ki a szobából. Futtában mondott még valamit mentegetőzés gyanánt, de Lucy nem értette.

A Hillingham-ház terasza csodálatos, enyhén lejtős parkra nyílott, melynek ápolt pázsitján és szabályosra nyírt bokrain túl a Temze hömpölygött. A folyó nyugalmát aznap csak néhány kirándulóhajó zavarta meg. A füvön két páva lépdelt peckesen. A terasztól nem messze évszázados sövénykoszorú formált kusza labirintust. Mellette a család ősi temetkezési helye terült el, közepén kis kápolnával. A hely mindazonáltal nem árasztott szomorú hangulatot, sőt hozzájárult a kert kellemes nyugalmához.
A kertben idegesnek tűnő, Minánál alig néhány évvel idősebb fiatalember álldogált, divatos ruháiban mintha üzleti tárgyalásra érkezett volna. Nagy igyekezettel, ámde nem sok sikerrel próbált kalapjával rabul ejteni egy pillangót. Mikor Mina sietős lépteit meghallotta, várakozón fordult a ház bejárata felé. A lányt megpillantva arcán boldog mosoly áradt szét.
– Jonathan, mit csinálsz te itt? – kérdezte Mina meglepetten, de közben már repült is a férfi kitárt karjaiba.
Miután vőlegénye annak rendje s módja szerint megcsókolta, a lány alig észrevehetően visszahúzódott.
– Te ittál napközben? – Mina jól tudta, hogy ez a legkevésbé sem tartozott vőlegénye szokásai közé.
– Valóban, szerelmem, megrészegedtem a sikertől! Szép beszéd egy leendő feleségtől. A Hawkins és Thompkins cég jövendőbeli üzlettársával állsz szemben. – Képzeletbeli cégtáblát rajzolt a levegőbe. – Hawkins, Thompkins és Harker. Jól hangzik, nem gondolod?
– Jonathan! Te társ leszel? – Mina szája fülig ért. – Ez nagyszerű!
Harker kissé kijózanodott.
– Az igazság az, hogy eddigi felettesem és ellenlábasom az előléptetésben, Mr. Renfield elvesztette kapzsi eszét, és engem neveztek ki a helyére.
A fiatal lánynak csak az előléptetés volt fontos; a szomorú esemény, ami azt lehetővé tette, nem sokat számított. Boldogan vetette magát újra vőlegénye karjaiba.
– Jaj, Jonathan, annyira örülök. Hiszen ez azt jelenti, hogy nem kell tovább várnunk. Nem? Talán nem? Most mindjárt összeházasodhatunk. Ezt el kell mondanom Lucynak! Mikor lesz az esküvőnk, hm?
Harker feltette a kalapját, hogy mindkét kezét szabaddá tegye, és gyöngéden megölelte a lányt.
– Amint visszatérek.
– Visszatérsz? – Mina megint meglepődött. – Honnan?
– Ma indulok Kelet-Európába. Valami üzlet, amit Mr. Renfield a betegsége miatt nem tudott nyélbe ütni.
– Miféle üzlet?
Harker belekarolt Minába, és sétára indultak a kertben. A kövekkel kirakott ösvényeken kószáltak, a férfi olykor-olykor gyengéden megsimogatta a lány kezét. A pávák hangosan rikoltottak körülöttük.
– Egy titokzatos erdélyi nemes ingatlanokat szeretne vásárolni London környékén. Nekem kell lebonyolítanom az adásvételt. A pénz nem számít, és a jutalékunk szerényen számítva is jókora összegre rúg. Hatalmas vagyona lehet. El tudod képzelni, micsoda hatalma van a pénznek? Gondolj csak bele, Mina!
– Én az esküvőnkön gondolkodom, Jonathan.
– Mint már mondtam, megtartjuk az esküvőt, mihelyt hazaérek. Gazdag, jelentős esemény lesz; csak erről fog beszélni Lucy és az összes arisztokrata barátja.

Séta közben elérték a labirintus bejáratát. Mina megállt, és az előttük megnyíló árnyas sövényt nézte.
– Nem érdekel, miről beszélnek, mit mondanak. Mindössze annyit akarok, hogy boldogok legyünk; hát nem érted?
A férfi rajongó pillantást vetett rá.
– Azok leszünk, kis pacsirtám. Tudom, hogyan lehetünk mindketten boldogok.
– Persze. – A napot bárányfelhő takarta el néhány pillanatra. – Hiszen olyan régóta várunk, igaz?
Most, hogy közvetett módon szóba került az idő, Harker elengedte Mina karját, mellényzsebébe nyúlt, és elővette az óráját. Szemöldökét ráncolta.
– Észre sem vettem... az időről egészen megfeledkeztem. Mennem kell, kedves. Ne aggódj miattam. Rendszeresen írok majd...
– Szeretlek, Jonathan! – Mina olyan szenvedélyesen csókolta meg a férfit, hogy az mindkettejüket meglepte.

2.

Egy héttel később Harker boldogan emlékezett vissza erre a csókra. Mióta Londont elhagyta, a fiatal ügyvéd egyfolytában úton volt; vonatról vonatra szállt, állomást állomás után hagyva maga mögött, tüdejét teleszívta a mozdonyok füstjével.
Most éppen a híres Orient expressz vitte Párizsból Budapesten át egyre keletebbre. A vonat végállomása a bolgár tengerpart, egészen pontosan Várna volt, ám Harker nem szándékozott egészen a Fekete-tengerig utazni.
Az út fárasztotta, de cseppet sem untatta. Az idegen szokások, nyelvek, tájak meggyőzték arról, hogy Nyugat-Európa többé-kevésbé ismerős tájait és népeit már messze maga mögött hagyta.
Harker előrelátó módon felszerelkezett egy sereg térképpel, útikönyvvel, vasúti menetrenddel, aminek most igencsak hasznát vette. Bár a térképek napok óta a zsebében lapultak, már eleget tanulmányozta őket ahhoz, hogy kielégítő pontossággal maga előtt lássa a területet, amelyen átutazóban volt.
Rejtélyes ügyfele Transsylvania, „az erdőn túli ország”, legtávolabbi részén lakott. Az egyik útikönyv szerint a Kárpátok patkója által közrefogott területen a mai napig elevenen él a világ összes hiedelme, mintha ez a föld mágnesként vonzaná a bűbájt, babonát. Harker úgy vélte, ez a tény érdekessé teheti ott-tartózkodását; el is határozta, hogy kifaggatja Drakula grófot a legizgalmasabb helyi szokásokról.
Az utazás hetedik napján a vonat mesés tájon döcögött: meredek hegyek, hegyi folyók, sziklás szakadékok, várak, városok között. Minden állomáson emberek kisebb-nagyobb csoportjai fogadták a vonatot, a legkülönfélébb öltözékekben. Harker alaposan szemügyre vehette az egyes tájakra jellemző népviseletet: volt, amelyik kevésbé érdekelte, mivel nem sokban különbözött a francia vagy német parasztok viseletétől: rövid kabát, kerek kalap, a szokásos otthon varrott nadrággal; mások ruhája azonban kifejezetten lenyűgözte. A legkülönösebbnek a szlovákokat tartotta – az angol utazó számára nagy, széles karimájú kalapjaikkal, buggyos, piszkosfehér nadrágjaikkal, fehér vászoningeikkel, széles, rézszögekkel kivert bőröveikkel valahogy barbárabbnak tűntek a többieknél.
Harker mind gyakrabban vette elő kis jegyzetfüzetét. Még az út elején elhatározta, hogy napról napra, sőt óráról órára naplót vezet az érdekes utazásról. Már előre várta a pillanatot, mikor élményeit megoszthatja Minával.
Legutóbbi bejegyzése a következő volt:
A föld, ahova tartok, három vidék, Erdély, Moldva és Bukovina határán fekszik, a Kárpátok kellős közepén – az egyszerű angol utazó számára, amilyen én is vagyok, ez Európa egyik legkevésbé ismert és legvadabb része.
A vonat csak Besztercéig vitte Harkert, noha nem ez a tizenkétezer fős kisváros volt utazásának célja. Az expressz délután háromkor futott be az állomásra. A hely festői szépsége ámulatba ejtette. A várost ősi erődítmény romjai övezték. Harker különösen megörvendett, mikor tudomására jutott, hogy Drakula gróf mindenre kiterjedő utasításainak megfelelően a Golden Krone fogadóban már várt rá az előre lefoglalt szoba.
Mikor bejelentkezett, a portás azonnal átnyújtotta a gróf hibátlan angolsággal megfogalmazott levelét.
Kedves barátom, szeretettel üdvözlöm a Kárpátokban. Izgatottan várom a személyes találkozást. Aludjon jól az éjszaka. A delizsánsz holnap háromkor indul Bukovinába, foglaltattam helyet rajta magának. Kocsim

a Borgói-szorosnál fogja várni, hogy elhozza a kastélyomba. Remélem, jól utazott, és jól fogja magát érezni gyönyörű birtokomon.
Barátja, Drakula
Harker elégedetten feküdt ágyában a Golden Krone fogadóban. Bőségesen megvacsorázott, és bár az étel jóval borsosabb-paprikásabb volt az otthon megszokottnál, a fűszerek erős ízét boldogan elfogadta, hiszen mindez hozzátartozott a helyi különlegességekhez.
A fogadós a másnapi reggelinél sem bánt szűkmarkúan a paprikával; amennyire meg tudta ítélni, kukoricakását ehetett padlizsánnal. Reggeli után nem volt különösebb dolga, így körülnézett a városban, mindent jól az eszébe vésett, hogy majd emlékezzen rá, ha hazatér.
Délután elérkezett az idő, hogy megint útnak induljon. Meglepte, hogy a postakocsiban csak két cigányasszony, valószínűleg anya és lánya, meg egy mogorva kereskedő társaságában utazik tovább. Nem tartotta valószínűnek, hogy beszélnek angolul vagy bármely, Harker számára ismert nyelven.
Mikor útitársai megtudták, hogy a fiatal idegen a Borgói-szoroshoz igyekszik, különös arckifejezéssel figyelték. Harker sajnálkozást és aggodalmat vélt kiolvasni szemükből. Meglehetősen kényelmetlenül érezte magát, aminek az utastársak viselkedése és a cigánylány közelsége lehetett az oka. A lány éppen szemben ült vele, és a kocsiban olyan szűk volt a hely, hogy térdük szinte összeért.
Az út eseménytelenül telt, bár a kocsis jobban meghajtotta a lovakat, mint Harker várta volna. A többiek időnként váltottak néhány szót egymással, de mivel nyelvüket nem beszélte, Harker ebből semmit sem értett. Abban mindazonáltal biztos volt, hogy többnyire róla folyik a társalgás.
Már órák óta zötykölődtek összezárva a szűk kocsiban, amely egyre rosszabb utakon haladt. A fiatalember a lemenő nap fényében Mina kicsiny, fémkeretes portréját nézegette, amikor az idegent végig kitartóan vizsgálgató cigánylány szemlátomást döntő elhatározásra jutott.
Lendületesen előrehajolt, és megragadta Harker jobb kezét. Harker gyorsan zsebre vágta Mina arcképét, és éppen azon volt, hogy megértesse a nővel, nem óhajt tenyérből jósoltatni, amikor észrevette, hogy a lány adni szeretne neki valamit.
Nem értett semmit az egészből, de amint lenézett, észrevette, hogy a fiatal nő egy ezüstláncon függő kis feszületet próbál a kezébe erőltetni.
A két nő széles gesztusaiból sikerült kihámoznia, hogy azt szeretnék, ha a nyakába akasztaná a feszületet. Az ügyvéd kétségbeesve nézett a kereskedőre, de az csak a bajszát harapdálta és komolyan bólogatott, mintha azt akarná jelezni, hogy a két nőnek igaza van.
Harker nem akarta megbántani utastársait, hát levette kalapját, és a nyakába akasztotta a láncot. A két nő azon nyomban megnyugodott, és elégedetten elmosolyodott. Harker megkönnyebbült, hogy csak ennyit akartak tőle. Feltette kalapját és hátradőlt az ülésen.
A fiatalember azt gondolta volna, hogy az ilyesfajta pápista, bálványimádó babonák hatására legalábbis kényelmetlenül kellene éreznie magát, de semmi nem történt, sőt az ezüst feszület érintése kifejezetten megnyugtatta.
Elhatározta, hogy amint alkalma nyílik rá, feljegyzi az esetet a naplójába.
– Köszönöm – mondta, és mindkét nő felé udvariasan bólintott. – Köszönöm.
Remélte, hogy a nyelvi akadályok ellenére mosolyából és gesztusaiból megértették, mit akart mondani. A nők mindenesetre meg voltak elégedve a viselkedésével, és láthatóan semmiféle fizetséget nem óhajtottak elfogadni a láncért cserébe.
A nap már lenyugodott, utolsó sugarai vörösbe borították a hófödte hegycsúcsokat. A kocsis megállt, hogy lámpát gyújtson, aztán visszaült a bakra, és suhogó ostorával a lovak közé csapott. Nem kímélte az állatokat, pedig az út egyre silányabb és meredekebb lett.
Drakula leírása szerint a következő megálló már a Borgói-szoros lesz.
A sötétben az utasok nem láthattak ki, de a kocsi zörgése elárulta, hogy egyre rosszabb utakon haladnak. Az angol utazó számára végtelennek tűnt az éjszaka. A kocsi oldalán égő lámpák pislákoló fénye nem tudta feloszlatni a fülkében honoló sötétséget. A holdat többnyire felhők takarták, így csak ritkán világíthatta meg a hegyeket. Néhol erdőségek borították a lankákat, máshol meredek sziklák törtek az ég felé, de emberi életnek, falvaknak hosszú mérföldeken át nyomát sem látták.
Aztán a kocsis hirtelen megállította a lovakat. Harker kipillantott az ablakon, de csak annyit tudott megállapítani a sötétben, hogy valami tisztásra értek. Az út némileg kiszélesedett, mintha ék alakban kettéágazott volna. Mégis inkább pihenőhelynek tűnt a terület, semmint útelágazásnak, mivel másik út vagy ösvény nyomát sem látta. Az út mellett valami szoborfélét pillantott meg. Mintha egy hatalmas feszület rajzolódott volna ki a félhomályban.
Harker meg volt győződve arról, hogy a kocsisnak legalább egy kicsit tudnia kell angolul, így

megköszörülte torkát, és kiszólt az ablakon.
– Hm... Ez... Ez az a hely? Én...
Nem kapott választ, de nyilvánvalóan ez volt az a hely, ahol elvileg várják, hiszen a kocsis gyorsan leugrott a bakról, és sietősen kirakodta Harker csomagjait. Az angol utas bőröndjei néhány másodperc múlva hanyagul szétdobálva hevertek a fűben.
Tulajdonosuk felháborodottan tiltakozott.
– Hé, maga! Óvatosabban, jóember!
Szavai tökéletesen haszontalannak tűntek. A kocsis mogorva arccal kinyitotta a kocsi ajtaját, így jelezvén, hogy Harker kiszállhat.
A kocsi lámpái adtak némi fényt, így Harker körülnézhetett. Remélte, hogy meglátja a gróf által küldött járművet. Minden pillanatban arra számított, hogy közeledő fények tűnnek fel a hegyek közötti sötétségben, de mindhiába reménykedett, nem látott semmit. Az éjszakában csak a postakocsi lámpái szolgáltattak némi fényt. A gyér megvilágításban a kimerült lovak orrlyukából felszálló pára fehér ködbe vonta az állatok fejét. Ahogy szeme mindjobban hozzászokott a sötétséghez, lassan már az előttük kígyózó út keskeny szalagját is ki tudta venni. A gróf kocsijának azonban híre-hamva sem volt.
A kényelmetlen kalickából kiszállva végre kinyújtóztathatta lábait. Elővette óráját, és az egyik lámpa elé tartotta.
– Korán érkeztünk – jelentette ki a számlapra pillantva. A füléhez emelte a drága szerkezetet, amely egyenletesen ketyegett. Ha órája jól járt, a túlhajszolt lovak egy órával előbb juttatták el a szoroshoz, mint kellett volna.
Harker újfent megpróbált vitába bocsátkozni.
– Még ha ez is a megfelelő hely, akkor is egy egész órával előbb érkeztünk. Senki sem vár itt rám, nem...
Reménytelen próbálkozás volt. A kereskedő és a két nő szánakozva nézték az idegen utast. Szánakozva és némi megkönnyebbüléssel – mintha örülnének, hogy végre megszabadulhatnak tőle. A kocsi ajtaja hangos csapódással bezárult, a kocsis már fenn is volt a bakon, és felkapta ostorát.
Egy perc sem telt belé, és Harkert csak az áthatolhatatlan sötétség és a Kárpátok égbe törő bércei vették körül. Egy darabig még hallotta a távolodó kocsi zörgését, a lópatkók zaját, az ostor csattanását. Bár egy órával a menetrend előtt jártak, a kocsis továbbra sem kímélte az állatokat; sem ő, sem az utasai nem óhajtottak túl hosszan időzni ezen a kietlen helyen.
Harker hirtelen furcsa hangot hallott a háta mögül. Arra gyanakodott, hogy egy farkas üvöltött. Ebben a vad országban, Londontól sok száz kilométerre bármit el tudott képzelni.
Ismét meghallotta a sírásra emlékeztető távoli hangot. Néhány másodperc múlva vészesen közelről felelt rá egy másik. A fiatal ügyvéd önkéntelenül otthagyta csomagjait, és a feszületnek vagy útjelző táblának vélt építmény felé indult. Ez volt a civilizáció, az emberi világ egyetlen jele a környéken.
Eszébe jutott, hogy egy útjelzőnek nagy hasznát venné. Elvégre lehet, hogy mégsem jó helyen tették ki, és ha reggelig senki sem jön érte, egyedül kell visszatalálnia a civilizált világba. Persze ebben a sötétben még akkor is nehéz lenne elolvasni a tábla feliratát, ha értené a nyelvet.
A feszületnek, illetve útjelzőnek hitt oszlop meglepő látványt nyújtott, mikor Harker elég közel ért hozzá ahhoz, hogy jobban szemügyre vehesse. Azt mindenesetre gyorsan fel tudta mérni, hogy útjelzőről szó sincs.
Az első ötlete bizonyult helyesnek. Hatalmas kereszt magasodott az út mentén, de a rajta függő alak csak részben mintázott emberi lényt. Óvatosan megérintette az alak lábát. A test emberi volt, a fej viszont egy farkasé. A leginkább mégis az lepte meg a férfit, hogy a különös feszület tökéletesen illett a hely hangulatához.
Harker elfordult a feszülettől – ha az volt egyáltalán –, és néhány kellemetlen percet fel-alá sétálgatva töltött. Néha magában dúdolgatott, vagy fütyörészett. Megpróbált nem gondolni a rá leselkedő veszélyekre, inkább a megkötendő üzleti szerződéssel foglalkozott; bonyolult ügynek tűnt, hiszen számos ingatlant érintett.
Végül nagy megkönnyebbülésére lódobogást és kocsizörgést hallott. A zaj jobbról jött, és a sötétséghez hozzászokott szemét kissé megerőltetve most már ki is tudta venni az útra merőlegesen futó keskeny ösvényt, melyen hamarosan feltűntek a nagy iramban közeledő kocsi fényei. Rövidesen olyan közel ért a jármű, hogy Harker jobban szemügyre vehette; a félig nyitott hintó elé gyönyörű, szénfekete lovakat fogtak be.
A bakon gubbasztó kocsis igencsak különös öltözéket viselt. A felhajtott gallérú fekete köpeny és a mélyen behúzott fekete kalap mögül egy sápadt arc keskeny sávja látszott ki. A férfi leginkább egy ragadozó madárra emlékeztette Harkert.

A hintót úgy állította meg, hogy a magas bak pontosan a vendég elé kerüljön, aztán furcsa torokhangon, németül szólította meg utasát.
– A gazdám azt parancsolta, hogy jól vigyázzak önre, mein Herr.
A következő minutumban Harker döbbenten vette tudomásul, hogy két vasmarok ragadja meg, és valósággal a hintóba hajítja. Mielőtt megszólalhatott volna, a kocsis súlyos utazóládáját és a többi poggyászát is könnyedén felpakolta a kocsira, újabb bizonyságát adva hatalmas testi erejének.
A fiatal ügyvéd kényelmesen elhelyezkedhetett a kocsiban; meleg takarót tekertek köré, szilvapálinkás butéliát nyomtak a kezébe, és már készen is állt az útra. Egy ostorcsapás adta meg a jelet az indulásra.
A farkasok üvöltése nem halkult, mintha egy egész falka követte volna a hintót... Harker éppen csak belekóstolt a szilvóriumba.

A hintó sokkal gyorsabban haladt, mint az eddig próbált utazóalkalmatosságok, bár a kocsis nem sokat használta ostorát. Végül, úgy tűnt, még a farkasok is lemaradtak. Az út sokkal keskenyebb és rosszabb volt, mint az, ami Besztercéből idáig vezetett; hegyek között kanyargott, meredek szakadékok szélén haladt, fenyőerdők alagútjain kúszott át. A sötétséget semmi sem törte meg: sehol egy parasztgazdaság vagy egy cigánytábor.
Azután váratlanul feltűnt úticéljuk, a hatalmas, omladozó falú kastély. Az egyik domb csúcsán emelkedő nyomasztó épület nem villanyozta fel különösebben a hintó utasát. A kastély egyetlen ablakából sem szűrődött ki fény. A romos bástyák fűrészfogakként hasítottak a holdvilágos éjszakai égboltba.
Rövidesen alagútszerű bejáraton haladtak át, majd a hintó begördült a vár udvarára. Az ősi épület egyszerre tűnt erődítménynek és palotának.
A mindvégig hallgatásba burkolódzó kocsis Harkert poggyászával együtt kitette egy romos lépcsősor alján. A lépcsők hatalmas ajtóhoz vezettek, mely fölött jókora faragott kősárkány fogadta a látogatót.
Harker alig lépett le a hintó lépcsőjéről, a kocsis máris továbbhajtott, vadul pattogtatva ostorát a fáradhatatlannak tűnő lovak hátán. Az ismét tökéletesen magára hagyott angol látogatón Párizs elhagyása óta először hatalmasodott el a félelem.
Hosszú percek teltek el csendben. A hatalmas várudvart megvilágította a hold ezüstös fénye. Az udvarról induló utakat viszont sötétség bontotta: az árkádok alá nem értek el a hold sugarai. A látogató tanácstalanul állt az ajtó előtt, melyen sem kopogtatót, sem csengőt nem sikerült felfedeznie. Harker úgy vélte, nem valószínű, hogy hangja a vastag falakon és a bedeszkázott ablakokon keresztül elhallatszana a vár távolabbi részeibe.
A várakozás percei végtelen hosszúságúnak tűntek. A férfit kétségek és félelmek gyötörték. Miféle sötét kalandba keveredett? Nem valószínű, hogy az ilyesmi mindennapos dolog egy ügyvédbojtár életében, aki nem akar mást, mint néhány londoni ingatlant eladni egy külföldi vevőnek.
Harker gondolatban kiigazította magát: méghogy ügyvédbojtár! Mina nem örülne, ha hallaná, hogy tudat alatt még annak tekinti magát. Elvégre most már valódi ügyvéd. Hamarosan társ lesz a vállalkozásban; ha minden rendben megy, és sikeresen lebonyolítja ezt az üzletet.
Hirtelen hátrafordult, mert zajt hallott a vár romos részéből. Mintha egy kődarab esett volna le valahonnan. A zörgést további neszek követték. Talán egy zsákmányát üldöző patkány lökött arrébb néhány kavicsot.
Elege volt a tétlen várakozásból. Nagy nehezen összeszedte csomagjait, egy részét a vállára vette, a többit a kezében próbálta cipelni, és elindult a lépcsőn felfelé. Lánccsörgés és reteszek kattanása állította meg. Az ajtó váratlanul kitárult, és a halvány benti fényben egy férfi körvonalai rajzolódtak ki.
A férfi felemelte a jobb kezében lévő antik ezüstmécsest, melynek huzattól remegő lángja imbolygó árnyakat festett a ház falára.
A férfi karmazsin vörös, hosszú köpenyt viselt. Dús, ősz haját magas homlokáról hátrafésülte, ami még jobban kihangsúlyozta élettelen arcának sápadtságát. Mélyen ülő, hidegkék szemei valósággal világítottak színtelen arcán.
– Üdvözlöm otthonomban – szólalt meg az idős férfi. Kiváló angolsággal beszélt, egyedül az intonációja hatott idegennek. – Érezze magát otthon. S ha örömet is hozott magával, kérem, ossza meg velem.
Harker megkönnyebbülten felsóhajtott, poggyászát letette a földre.
– Ön... Drakula gróf?
A férfi korát meghazudtoló gyorsasággal sietett le a lépcsőn, hogy vendégét illendően fogadja. Udvariasan meghajolt, és egy mozdulattal felkapta a súlyos utazóládát.
– Én vagyok Drakula. Kerüljön beljebb, Mr. Harker. Hűvös az éjszaka, önnek pedig bőséges vacsorára és pihenésre van szüksége.
Harker felkapaszkodott a lépcsőn, majd mély lélegzetet vett, és átlépte a ház küszöbét.

3.

Mihelyt Harker belépett az ajtón, megpróbálta csomagjait kivenni vendéglátója kezéből, de az nem hagyta:
– Szó sem lehet róla, uram. Ön a vendégem. Igen késő́re jár az idő, s az embereim már mind alszanak; engedje meg hát, hogy kényelméről magam gondoskodjam.
Az ősz hajú gróf bereteszelte a vár hatalmas kapuját, majd egyik kezében Harker poggyászával, másikban a lámpással elindult felfelé, mutatván az utat vendégének a sötét és zegzugos folyosókon.
A fiatalember kíváncsian és csodálattal figyelte házigazdáját. Nem is gondolta volna, hogy a várnak ez a része ilyen jó állapotban van. Kívülről inkább romnak tűnt, mintsem lakható épületnek. Meglepte az eléje táruló látvány. A lámpás fényét régi fegyverek és páncélok verték vissza, a szobrok különös árnyékot vetettek; fények és árnyak furcsa táncra keltek a falakon és a mennyezeten, a megfakult faliszőnyegeken és régi festményeken.
Harker továbbra is úgy vélte, hogy ha már egy szolga sincs a közelben, neki magának kellene nehéz útipoggyászával bajlódnia, ám házigazdája határozott fellépését látva nem merte a dolgot újra szóba hozni. A grófon nem látszott, hogy nehezére esne a cipekedés. Fáradhatatlanul ment egyre felfelé, egyik lépcsősor jött a másik után, miközben a jóval fiatalabb Harker alig tudott lépést tartani vele. Szinte arra sem volt ideje, hogy kifújja magát.
Az ősz hajú gróf akkor sem lassította lépteit, amikor hátrafordult, és vidáman megszólította Harkert:
– Meséljen valamit azokról a londoni ingatlanokról, amiket kiválasztott a számomra.
Harker örült, hogy az üzletről beszélhet, és minden tőle telhetőt megtett, hogy az állandó lihegés és szuszogás közben ép mondatokat tudjon formálni.
– Nos, uram, úgy vélem, a legmegfelelőbb a Carfax nevű ingatlan. A név valószínűleg a francia *quatre face* torzítása, mivel az épület négyszög alakú; a négy oldal éppen a négy égtáj felé néz.
Vendéglátója hátrapillantott, miközben Harker megállt, hogy kifújja magát. A fiatalember folytatta:
– Az épülethez tartozó park körülbelül nyolc hektár, végig masszív kőkerítés övezi. A park fásított, ettől helyenként talán egy kicsit sötétnek is tűnhet; és van egy viszonylag mély halastó is. A ház maga meglehetősen nagy. Szerintem még a középkorban építhették; az épület egy része ugyanis nem téglából, hanem kőből készült. Évek óta nem volt felújítva.
Drakula gróf gondolataiba merülve bólintott. Megállt, hogy bevárja vendégét. Azután együtt folytatták útjukat. Antik görög és római szobrok közé értek, melyek látszólag tökéletes állapotban vészelték át az idők viharait.
– Megnyugtat, hogy régi épületről van szó – jegyezte meg a gróf. – Tudja, ősi családból származom, és belehalnék, ha valami modern épületben kellene laknom.
A fiatal látogató felettébb megkönnyebbült, mikor végre egy kivilágított terembe értek, ahol megterített asztal várta a vendéget. Az asztalon csak egy teríték volt – lefedett aranytálak, tányérok. Harker becslése szerint maga a teríték felért egy vagyonnal. A kandallóban tűz égett, nem sokkal a vendég érkezése előtt tehettek rá friss fát. A kandalló melege határozottan jólesett a hűvös kárpáti éjszakában átfagyott Harkernek. A falakat a vár eddigi részeihez hasonlóan itt is fegyverek díszítették.
A gróf becsukta a folyósóra nyíló ajtót. Átvezette vendégét a szobán, és a túlsó falon kinyitott egy újabb ajtót, amely otthonos hálószobába vezetett. A szobából barátságos fény és meleg áradt. A kandallóban itt is friss tűz lángnyelvei jártak táncot.
A szobában a gróf végre letette Harker csomagját. Távozni készült.
– Gondolom, át szeretne öltözni a hosszú út után. Ha végzett, jöjjön át a másik szobába. Ott várja a vacsorája.
A kellemes fény és meleg, valamint a barátságos fogadtatás eloszlatta Harker félelmeit. A fiatalember most vette észre, hogy szörnyen éhes. Gyorsan átöltözött, és visszament a nappaliba.
Drakula gróf a kandalló kőpárkányára támaszkodva várta vendégét.
– Foglaljon helyet, és nyugodtan lásson neki a vacsorának – intett előkelő mozdulattal az asztal felé. – Remélem, megbocsátja nekem, hogy nem tartok önnel, de én már ettem, és amúgy sem szokásom vacsorázni.
Miközben beszélt, a gróf az asztalhoz lépett és leemelte az egyik tál fedelét. Csodálatosan illatozó sült csirkét pillantott meg Harker, később a sajtot, a salátákat és a teljes palack kitűnő tokaji bort is észrevette.

Nem kellett kétszer kínálni.
Vacsora közben elbeszélgettek Harker útjáról, az utazás során tapasztalt furcsaságokról. Drakula nem ült le, végig a kandalló mellett maradt, láthatóan így érezte magát a legjobban. Nagy érdeklődéssel hallgatta Harker beszámolóját, magyárázatot adott egynémely különös dologra, ami egy angol utazó számára érthetetlennek tűnhet.
Vacsora után a gróf szivarral kínálta vendégét. Harker a kandallóban égő fahasábok közül kotort ki egy parázsló fadarabot, és azzal gyújtott rá.
Távoli hangok szűrődtek be kívülről. A vendég az ablak felé fordult. A sötétség vásznán már megjelentek a hajnal első repedései. Minden csendesnek és nyugodtnak tűnt, de ahogy Harker jobban fülelt, újra meghallotta a különös hangot. Valahonnan lentről, a völgyből érkezett. Farkasok üvöltése.
A gróf szeme felcsillant erre a hangra. Csendesen jegyezte meg:
– Hallgassa csak: az éjszaka gyermekei. Milyen gyönyörű zene!
Harker megpróbált udvarias lenni, motyogott is valamit, de a fáradtság mind jobban elhatalmasodott rajta.
A gróf megértően mosolygott; nem lepte meg vendége értetlensége.
– Erdélyben vagyunk, és Erdély nem Anglia. A mi szokásaink mások, még sok érdekességgel fog ittléte során találkozni. Őseim hosszú évszázadokon át védték ezt a földet a szászok és a törökök ellen. Nincs egy talpalatnyi hely ebben az országban, melyet ne öntözött volna a hazafiak vagy a megszállók vére.
Elhallgatott, majd csendesebben folytatta:
– A várban szabadon járhat, kelhet, némelyik ajtót azonban zárva fogja találni. Ezekbe a helyiségekbe természetesen nem szeretne bejutni...
– Efelől nyugodt lehet, uram. – Harker elhallgatott. Észrevett valamit; még az álmossága is elmúlt. – Az az arc azon a falikárpiton, ott ön mögött... Az egyik őse? Hasonlóságot vélek felfedezni...
– Ah, igen. – Az idős férfi hátrafordult, és elégedett pillantást vetett a kárpiton látható alakokra. – A Sárkány Rend. Egy ősi társaság, amely arra kötelezte tagjait, köztük az őseimet is, hogy megvédelmezze az egyházat minden ellenségével szemben.
A gróf újra Harker felé fordult; beszéd közben kivillantak hegyes, fehér fogai:
– Fájdalom, az együttműködés nem volt valami... hm, gyümölcsöző.
Harker meglepődve nézett rá. Nem volt benne biztos, hogy jól értette a gróf szavait, melyeket gonosz mosoly kísért.
– Meg vagyok róla győződve, hogy jó keresztények voltak, akárcsak ön.
– Mi Drakulák vagyunk! – üvöltötte a gróf. Szeme szinte lángolt. A következő pillanatban lerántott a falról egy görbe, török szablyát. Megforgatta a jobb kezében.
– És nekünk, Drakuláknak, jó okunk van arra, hogy büszkék legyünk. Hogy miért vagyunk győzedelmes nemzetség? Vajon Attila, akinek vére az ereinkben folyik, mitől volt az?
A levegőt kaszabolta a karddal. Harker, szivarjáról is megfeledkezve, ijedten hőkölt hátra. Drakula a karddal az egyik képen látható alakra mutatott:
– Az ő dicsősége az én dicsőségem is!
Amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is múlt ez az ördögi roham. Az idős ember mintha most összeomlott volna; fáradtan tette vissza helyére a kardot. Szemei a messzeségbe révedtek, hangja ellágyult:
– Manapság jóval féltettebb kincs az emberi vér. A nemzetségem dicsősége pedig... ma már tündérmese.
Szomorúan fordult Harker felé. Most semmi félelmetes nem volt benne. Közelebb lépett a fiatalemberhez.
– Én vagyok az utolsó a fajtámból.
Harker, az iménti megrázkódtatástól még mindig dermedten, fejet hajtott. Már nem kellett harcolnia az álmosság ellen.
– Tudatlanságommal megbántottam. Bocsásson meg nekem.
Drakula szintén meghajtotta magát, elfogadva vendége gesztusát.
– Ön bocsásson meg nekem, fiatal barátom. Régen nem volt vendégem. A hosszú gyász nagyon megviselt.
Lassan visszanyerte erejét; eltűnt róla a fáradtság, és újra mosolygott.
– Főnöke, Mr. Hawkins, levelében nagyon kedvezően nyilatkozik önről. Kérem, meséljen még azokról a házakról.

Fél órával később ügynök és ügyfele már egy másik teremben folytatták üzleti tárgyalásukat; az asztalon mindenféle hivatalos papírpk és különböző szerződések feküdtek. Az asztal fölött a falon London és környékének térképe lógott, Harker épp az imént tűzött fel néhány fényképet a térkép különböző pontjaira. A képek azokat az ingatlanokat mutatták, melyeket ügyvédei útján Drakula megszerzett: tíz piros karika a térkép tíz pontján.

Drakula már az utolsó iratokat látta el kézjegyével. Lúdtollat használt. Miközben írt, Harkerhez beszélt:
– Már régóta vágyom arra, hogy London zsúfolt utcáin sétálhassak, hogy ott lehessek az örvénylő tömegben, a sok ember között, hogy részt vegyek az emberi sokaság életében és... halálában.
Utolsó szavával Harker elé tolta az aláírt szerződést, aki összehajtotta, és viasszal lepecsételte.
– Tessék. Ön, gróf úr, ezennel tulajdonosa lett a Carfax háznak Purfleetben.
Az ügyvéd a falitérképhez lépett, és rámutatott az egyik fényképre, amely egy régi kőházat ábrázolt. Drakula bólintott.
Harker visszasétált az asztalhoz, ahol egy halom papír feküdt néhány fel nem tűzött fénykép társaságában.
– Magammal hoztam a többi ház fényképét is. Elnézést kérek túlzott kíváncsiságomért, de célszerű lenne tudnom, hogy miért óhajt tíz házat megvenni, ráadásul a város tíz különböző pontján. Ez valamiféle üzleti fogás? Talán azt reméli, hogy ily módon növelheti az ingatlanok piaci értékét? Vagy...
Drakula eközben közelebb húzódott az asztalhoz; észrevett valamit, ami teljesen lekötötte a figyelmét. Mozdulatlanul meredt maga elé.
A megdöbbenéstől önkéntelenül a fejéhez kapott, és ezzel a mozdulattal fellökte a tintatartót. Az alvadó vér színére emlékeztető vörösesbarna tinta végigfolyt az asztalon. A gróf egy gyors mozdulattal felkapott az asztalról valamit, hogy megmentse a kiömlő tinta elől. Harker láthatta hegyes körmeit, természetellenesen szőrös tenyerét.
A fiatalember rémülten meredt a grófra: mintha egy halott ember állt volna előtte. A gróf megigézve bámulta a kezében lévő fényképet. Ajkait szóra nyitotta, suttogó hangja mintha a síron túlról jött volna.
– A világ legszerencsésebb férfija az, aki megleli az igaz szerelmet. – Könyörtelen, kék szemét a képről Harkerra emelte.
A fiatalembert teljesen összezavarták az elmúlt percek történései; zavartan nézte a fényképet, majd átkutatta zsebeit.
– Látom, megtalálta Minát. Már azt hittem, elveszett, de úgy látszik, csak a többi kép közé keveredett. El fogom venni feleségül, amint visszatérek Angliába.
Miközben az utolsó szavakat kiejtette, Harker hirtelen hátrafordult, mert a terem nyitott ajtaján túlról mintha női ruha suhogását, majd egy asszony halk nevetését hallotta volna. Persze a hang lehetett puszta hallucináció is, a szél játéka, talán egerek zaja. Drakula semmi jelét nem mutatta, hogy bármit hallott volna. Még mindig Mina fényképével volt elfoglalva; gondosan kiválasztotta az asztal legtávolabbi száraz pontját, ahol a képet nem érheti el a tinta.
Harker úgy vélte, mondania kell valamit, így megkérdezte:
– Önnek van felesége?
A gróf nem vette le szemét a képről. A válasz egy ideig váratott magára:
– Volt... mintha évszázadok teltek volna el azóta. Sajnos, meghalt.
– Nagyon sajnálom.
– Valószínűleg ő volt a szerencsésebb. Az én életem nem más, mint merő nyomorúság.
A gróf óvatosan felemelte a képet, és átadta Harkemak:
– Minden bizonnyal odaadó feleség válik majd belőle.
Harker zavartan hümmögött, majd kabátja belső zsebébe süllyesztette a képet.
Drakula a kezeit dörzsölte, és hirtelen újra élénk érdeklődést mutatott az üzleti ügyek iránt.
– És most, kedves fiatal barátom, jó lenne, ha megírna néhány levelet. Biztosan örülnek majd a barátai, ha megtudják, hogy jól van, és gondolom, nagyon várja már, hogy viszontláthassa őket.
– Parancsol?
– Akár most is megírhatja a leveleket, ha akarja. Legalább kettőt, azt hiszem. Egyet jövendőbeli partnerének, Mr. Hawkinsnak, a másikat pedig... szerettei közül valakinek. Írja meg, hogy egy teljes hónapot óhajt nálam tölteni.
A fiatal ügyvéd igencsak meglepődött, és minden önfegyelmére szüksége volt, hogy csalódottságát leplezze.
– Ilyen hosszú időre óhajtja társaságomat? – kérdezte félénken.
– Ez leghőbb vágyam. – A kék szemek elárulták, hogy a gróf nem tűr ellentmondást. – Nem, uram, nem fogadhatok el semmiféle kifogást. Még sok mindent el kell mondania nekem Londonról, Angliáról, az ottani emberekről.
A gróf észrevette, hogy vendége nem rajong az ötletért, ám ez nem tántorította el elhatározásától:
– Mikor gazdája vagy főnöke, nevezze Mr. Hawkinst, ahogy akarja, beleegyezett abba, hogy valaki idejön az ő képviseletében, a megállapodásban az is benne volt, hogy az illető igyekszik tekintetbe venni kívánságaimat. Talán tévedek?
A hegyes körmökben végződő kéz kötegnyi papírlapot és borítékot tolt Harker elé. Finom, vékony

papírlapok voltak. Bármit is ír rájuk Harker, még a lepecsételt borítékon keresztül is el lehet majd olvasni a levél tartalmát. Nem tehetett mást, mint hogy megadta magát, és elfogadta helyzetét.
Drakula mosolygott. Csupa figyelmesség volt megint.
– De biztos nagyon fáradt. Most távozom. A hálószobája már készen várja, és holnap addig alhat, ameddig csak akar. Én csak délután érkezem vissza. Aludjon jól, álmodjon szépeket!
Harker visszavonult, de még elalvás előtt feljegyezte a naplójába:
„... váratlanul tengernyi csoda között találtam magam. Kétségek közt hánykolódom. Félek, és olyan gondolataim támadnak, amelyeket még magamnak sem merek bevallani. Isten óvjon, ha másért nem, hát szeretteim kedvéért! ”

Harker nyugtalanul aludt, noha álmát látszólag semmi sem zavarta. Arra ébredt, hogy a szobába beragyog a nap. Felkelt, és kinézett az ablakon, amely az elhagyatott, romos várudvarra nyílt. Az udvar kövezetét gyom tarkította, a szélben por szállt. A kapu boltívébe vésett sárkány ábrázatát egy szfinx is megirigyelhette volna.
A folyosón csend honolt, akárcsak az egész várban; Harker semmi neszt nem hallott, egyetlen szolgát sem látott.
Megmosakodott, felöltözött, és visszatért abba a szobába, ahol előző este elfogyasztotta vacsoráját. Az asztalon reggeli várta: hideg élelem kávéval. A kávét a kandalló tartotta melegen. Tányérja mellett egy kártyát is talált Drakula kézírásával:
El kellett távoznom egy időre. Ne várjon rám.
D.
Harker saját megítélése szerint kezdett hozzászokni a gróf különcségeihez. Jóízűen elfogyasztotta reggelijét. Mikor végzett, körülnézett, hogy merre lehet a csengő, amellyel tudathatja a szolgákkal, hogy befejezte az étkezést. Semmilyen jelzésre alkalmas eszközt nem talált.
Töltött még magának egy kis kávét, és egy ideig békésen üldögélt: azon gondolkodott, a gazdagság és a pusztulás milyen különös ellentéte jellemzi a kastélyt. A reggelit arany étkészleten szervírozták. Finom ötvösmunka, felbecsülhetetlen érték. A függönyök, a székek és a díványok kárpitja, az ágyfüggöny, mind a legfinomabb anyagból készültek. Több száz évesek lehetnek, gondolta Harker. Úgy emlékezett, a Hampton Courti-palotában látott utoljára ilyesmit.
De volt egy-két különös dolog. Például nem emlékezett, hogy bármelyik szobában tükröt látott volna. Valószínűleg elő kell keresnie kis zsebtükrét, ha borotválkozni vagy fésülködni akar. De az még különösebb volt, hogy Harker sehol sem látott egyetlen szolgát, emberi hangot nem hallott, egyáltalán: semmi nem utalt arra, hogy rajta kívül más is lenne az egész épületben. A csendet csak madárdal, farkasüvöltés vagy a szél zenéje törte meg időnként.
Megitta kávéját, aztán házigazdája instrukciói alapján megírta a leveleket. Lepecsételte és megvizsgálta a borítékot. Balsejtelme beigazolódott: a boríték vékony papírján keresztül minden szót pontosan el lehetett olvasni.
Ahogy kijelölt föladatát elvégezte, olvasnivaló után nézett, de nem akart a gróf engedélye nélkül bolyongani a várban.
Szobájában sem könyveket, sem folyóiratokat nem talált, így kiment az előcsarnokba, és megpróbálta kinyitni az egyik terem ajtaját. Szerencséje volt: az ajtó egy hatalmas könyvtárba vezetett.
Nagy örömére rengeteg angol nyelvű könyvet talált, több polcot tele folyóiratokkal, újságokkal, különféle kiadványokkal. A szobán látszott, hogy gyakran használják. Az asztalon szanaszét hevertek mindenféle angol újságok, még ha nem is a legfrissebbek.
A könyvek is sokfélék voltak: történelem, földrajz, politika, botanika, geológia, jog – mind Angliával vagy az angol szokásokkal kapcsolatosak.
Miután néhány kellemes órát töltött a könyvtárban, Harker visszatért saját lakrészébe. Elővette naplóját, hogy feljegyezze az elmúlt nap eseményeit, megfigyeléseit.

Május 11. Félek, zavaros lesz, amit írni fogok, de most örülök csak igazán annak, hogy utam során mindent pontosan feljegyeztem. Ez a hely annyira különös, hogy képtelen vagyok úrrá lenni zavarodottságomon. Bárcsak már túl lennék ezen az egészen, bárcsak ne jöttem volna ide! Lehet, hogy a múlt éjszaka miatt van az egész, de éppen ez az! Ha legalább lenne kivel beszélgetnem, de nincs itt senki. Csak a gróffal tudok beszélgetni, és ő...

Harker itt abbahagyta az írást. Nem tudta, vagy talán nem is akarta leírni félig megfogalmazott gondolatait,

félelmeit.
Miután hiába kutatott tükör után, elővette csomagjából saját borotválkozótükrét, és felakasztotta az ablak mellé; ez volt a szoba legvilágosabb pontja. Mivel már rájött, hogy felesleges lenne a személyzetre várni, maga rakta meg az alig pislákoló tüzet, és feltett egy tál vizet a kandallóra melegedni.
Elővette borotváját, és lendületes mozdulatokkal megélezte a bőrszíjon. Borotválkozni kezdett, s közben Gilbert és Sullivan egyik művét dudorászta. A fénylő nap, a madarak vidám éneke és az érzés, hogy sikeresen lebonyolított egy üzletet, elűzte rosszkedvét és félelmét.
Magában végiggondolta, hogy az elmúlt éjszaka különös eseményei – az utazás, a farkasok, azután ügyfele különcségei – valószínűleg rossz hatással voltak az idegrendszerére. De ma reggel úgy érezte, vége a rémálmoknak.
Nem csoda, gondolta, hogy elődje, a szerencsétlen Renfield, belebetegedett ebbe az ügybe. Harker nem volt benne biztos, hogy Renfield valóban járt-e Drakulánál, vagy egyáltalán eljutott-e idáig; a legjobb lesz, ha megkérdi majd magát a házigazdát. De ha bárkivel, akinek a legkisebb hajlandósága is van az elmebajra, ilyen dolgok történnek...
– Jó reggelt!
A hang közvetlenül Harker háta mögül hallatszott, ám a tükör szerint senki sem tartózkodott a szobában rajta kívül. A fiatalember képtelen volt úrrá lenni ijedelmén, és ahogy hirtelen hátrafordult, óhatatlanul megvágta kissé a nyakát.
Drakula gróf alig több mint egy karnyújtásnyira állt tőle. A tegnap esti ruhát viselte, arcán halvány mosoly bujkált.
Miután zavartan üdvözlésfélét mormolt maga elé, Harker ösztönösen ismét a tükör felé fordult. Szemei megerősítették a hihetetlen tényt, hogy a gróf nem látszik a tükörben, noha a szobában levő minden egyes tárgy jól kivehető benne.
A házigazda nyilvánvalóan tudatában volt vendége zavarának, de az is egyértelműnek tűnt, hogy semmiféle magyarázatát nem kívánja adni a különös jelenségnek.
– Vigyázzon! – figyelmeztette Drakula az ügyvédet. Hangján némi harag érződött. – Vigyázzon azzal a késsel! Ezen a környéken nagyon veszélyes lehet, ha valaki megvágja magát. Veszélyesebb, mint hinné.
A gróf előrelépett, vendége önkéntelenül hátrált egy lépést.
– Ez az átkozott vacak az oka mindennek! Az emberi hiúság ocsmány csecsebecséje! El vele!
Harker később megpróbálta felidézni, mi is történt valójában, de sohasem sikerült összeillesztenie a részleteket... Úgy tűnt, a gróf nem is nyúlt a tükörhöz, az üveg mégis megrepedt, majd a következő pillanatban apró darabokra tört, és a csillogó szilánkok szanaszét repültek a szőnyegen.
Harker még fel sem ocsúdhatott megdöbbenéséből, mikor a gróf már ki is ragadta a fiatalember dermedt kezéből a borotvát. Látta, amint Drakula elfordul, és saját arca felé emeli kezét; karja és válla hirtelen megremegett.
Drakula újra Harker felé fordult. Ott állt, akár egy borbély vagy gyilkos: jobb kezében a borotvát szorongatta. Harkernek félelmében a lélegzete is elállt, amikor meglátta, hogy a pengéről eltűnt a vérfolt.
A gróf megnyalta a száját. Utána, mint akinek hirtelen eszébe jutott valami, azt kérdezte:
– A leveleket megírta?
A fiatalember levegő után kapkodott.
– Igen, uram. Ott vannak az asztalon.
– Jól van.
Drakula kezének egy mozdulatával jelezte, hogy Harker maradjon nyugton, majd bal kezével gyengéden megfogva a fiatalember állát, az ablak felé fordította fejét, hogy az ablakon beáradó fény teljesen megvilágítsa arcát.
A borotva éle a még mindig szappanos és borotválatlan arc felé közeledett, az acélpenge fürgén és lágyan siklott a bőrön; minden mozdulat fegyelmezett, sehol egy hiba.
Harker mindeközben a világ minden kincséért sem moccant volna meg. Úgy érezte, egyetlen testrésze sem mozdulhat el hajszálnyira sem, pedig belül erős remegés rázta, s a szíve majd kiugrott helyéből.
Borotva egy őrült, egy szörnyeteg kezében...
Az acél újra végigsiklott az arcán, de csak a borostát és a szappant távolította el. Még egy húzás. A gróf minden figyelmét lekötötte a borotválás művelete. Monoton hangon beszélt, mintha saját magához intézné szavait.
– Hadd adjak egy tanácsot, fiatal barátom... nem is, hadd figyelmeztessem... és komolyan beszélek... ha véletlenül elhagyná szobáját, sohase térjen nyugovóra a kastély egyéb részeiben. Régi épület ez. Sok emlék kötődik hozzá... és aki nem jól veti meg ágyát, nem élvezheti nyugodt álmát...

Az idős férfi szeme megakadt valamin. Harker látta, hogy Drakula lángoló szeme a torkát figyeli, azaz inkább a nyakát és a mellét, a helyet, ahol a cigánylánytól kapott ajándék lóg. A nyitott gallér alatt most jól látható volt a feszület.
– Azt hiszem, értem – hallotta Harker a saját suttogó hangját. – Már eddig is éppen elég különös dolgot tapasztaltam ezen a helyen.
De a gróf ezt talán már meg se hallotta. Ismét elfordult Harkertől, félbehagyva művét. A borotva ott feküdt az asztalon; ezúttal nem volt tisztára törölve. A levelek viszont eltűntek az asztalról. A szoba ajtaja nagy robajjal becsapódott; a súlyos dörrenés mintha egy életre szóló ítéletet pecsételt volna meg.

4.

A Hillingham-ház hatalmas társalgója ezen az estén felszabadult csevegéstől és kacagásoktól volt hangos. A rögtönzött emelvényen egy fiatal lány hárfázott; a legújabb Gilbert-Sullivan-operettből játszott részleteket. A széles kocsifelhajtóra egymás után érkeztek az elegáns hintók, de éppen csak annyi időre álltak meg, hogy előkelő utasaik kilépjenek, aztán hajtottak is tovább a számukra kijelölt várakozóhelyre.
A terem bejáratánál drága ruhákat viselő, törékeny, ősz hajú asszony fogadta a vendégek sokaságát. Ő volt Mrs. Westenra, Lucy korán özvegységre jutott édesanyja, s egyben a hatalmas ingatlan tulajdonosa. Mrs. Westenra egészségi állapota az utóbbi néhány évben rohamosan gyengült. Ha néhány percig nem érkezett újabb vendég, lepihent a fal melletti szófára, és bágyadtan legyezgette magát.
Mina is befejezte az estélyre való készülődést, és már ki is lépett a szobájából, de egyelőre nem csatlakozott a többiekhez. A lépcső tetejéről figyelte az odalent hullámzó zajos, vidám tömeget. Mostani lelkiállapotában idegennek és taszítónak találta a nyüzsgő forgatagot.
Mióta Jonathan útra kelt, Mina idejének legnagyobb részét a távoli Kelet-Európában tartózkodó vőlegénye miatti aggódás töltötte ki, hiába bizonygatta magának állandóan, hogy sötét félelmei teljességgel megalapozatlanok. Helyzetét tovább nehezítette, hogy több mint egy hét elteltével még csak egyetlen – Párizsban feladott – képeslapot kapott a férfitől.
Lucy robogott végig az emeleti folyosón vadonatúj estélyi ruhájában.
– Hát itt vagy! Mina, gyere már le! Szükségem van valakire, aki segít a társaság szórakoztatásában. A mama csak megszokásból hív vendégeket, de már nemigen foglalkozik velük.
– Mindjárt lemegyek... – felelte Mina elgondolkozva.
– Oh, gyere már! Jót fog tenni. Legalább eltereli a figyelmedet egy kis időre.
Lucy egy pillantást vetett a falitükörbe, és megigazította vállára omló vörös haját.
– Olyan boldog vagyok, azt sem tudom, hová legyek örömömben! Az az érzésem, ma hárman is megkérik a kezem. Oh, Mina, remélem egyiket sem kell elutasítanom.
Ezzel végre sikerült magára vonnia a gondterhelt Mina figyelmét.
– De hiszen nem mehetsz feleségül egyszerre három férfihoz!
– Miért ne? – Lucy barátnője felé fordult. Kérdése komolyan hangzott, bár inkább segélykérésnek hatott. – Ugyan miért ne tehetne boldoggá egy lány három férfit?
Minának nem kellett megmagyaráznia kijelentését, mert Lucy figyelmét időközben elvonta a terembe belépő újabb vendég.
– Az egyikük éppen most érkezett meg – suttogta izgatottan.
Az újonnan érkezett fiatal vendég valóban figyelemre méltó jelenség volt. A magas férfi sötét, tömött bajuszt viselt, széles karimájú kalapjában és bőrcsizmájában leginkább egy amerikai aranyásóra emlékeztetett. Nyilvánvalóan drága ruházata mindazonáltal felettébb formabontónak tűnt az előkelő londoni társaságban. Kabátja alól minden lépésénél hosszú bőrtok villant elő, amelyet minden bizonnyal az övére csatolva viselt.
Mina akaratlanul is végigmérte a férfit.
– Ki ez? – kérdezte elbűvölve.
– Quincy P. Morris, Texasból – felelte Lucy büszkén. Arthur és dr. Seward barátja. Hármasban járták körbe a világot.
– És Mr. Morris megkérte a kezedet?
– Hát... szerintem bármelyik pillanatban sor kerülhet rá. Nem csodálatos, Mina? Fiatal és kisportolt. El tudom képzelni, amint vad csődörként fölém kerekedik...

Mina elpirult, aztán idegesen felnevetett.
– Határozottan szemérmetlenül viselkedsz, Lucy!
– Tudom. Ne aggódj, drágám, csak azért mondok ilyeneket, hogy elpirulj... ilyenkor olyan szép vagy.
– Tiszta szívemből remélem, hogy ez az egyetlen oka vaskos megjegyzéseidnek. És mi az a bőrtokba bújtatott tárgy Mr. Morris kabátja alatt?
Lucy alig tudta elfojtani nevetését.
– A drága Quincey mindenhova magával hordja ezt a lenyűgöző... eszközt.
– Lucy!
– De hát ez az igazság, kedvesem. Majd megmutatom.
Lucy ugrándozva elindult a lépcsőn lefelé. Csak akkor komolyodott meg kissé, amikor leért a bálterembe, és Quincey üdvözlésére sietett.
Mina fentről figyelte, ahogy a magas férfi mellé lép, és meghitten belekarol. A mozdulat láttán a lány anyja rosszallóan összevonta szemöldökét a terem másik végében.
Lucy gondolkodás nélkül a férfi kabátja alá nyúlt, és hatalmas vadásztőrt húzott elő a bőrtokból. Vidáman meglengette a lépcsőn lassan leereszkedő barátnője felé.
Mina az elkövetkező fél órában kötelességtudóan csevegett a vendégekkel, aztán újra behúzódott egy csendesebb zugba. Csak néhány percre temetkezhetett el azonban Jonathan körül kalandozó gondolataiba, mert Lucy ismét a közelébe férkőzött. A vörös hajú lány arca valósággal sugárzott a boldogságtól.
– Valamennyien itt vannak. Most már biztos vagyok benne, hogy mindhárman megkérik a kezem. Mit tegyek?
Mina nem tudta eldönteni, hogy nevessen vagy komolyan aggódjon barátnője romantikus gondjai miatt.
– Szóval a texasi ajánlatot tett?
– Igen!
Mina óvatosan Mr. Quincey Morris felé pillantott. A férfi a terem másik végéből sóvárogva bámult Lucy irányába.
– Meg sem merem kérdezni, milyen ajánlatról van szó...
– Házassági! – A saját érzéseiben elmerülő Lucy észre sem vette a Mina hangjában bujkáló iróniát.
A lány azt a benyomást keltette, mintha az öröm és a félelem között egyensúlyozna.
– Mondtam neki, hogy van egy másik... Nem mertem elárulni, hogy valójában két vetélytársa is akad. Nézd, dr. Jack Seward éppen most érkezett meg!
A terem bejáratában értelmes arcú, harmincas éveinek elején járó férfi jelent meg. Kesztyűjét és kalapját elegáns mozdulattal adta át az elébe siető inasnak.
– Nagyszerű férfi – folytatta Lucy. – Elég fiatal még, hogy érdekes legyen, de máris kiterjedt praxisa van. London leggazdagabb őrültjei járnak hozzá. Arra gondoltam, jól illene hozzád, ha nem lennél már eljegyezve.
– Őrültek! Értem. Természetesen azonnal rám gondoltál.
Lucy nevetésében volt valami kegyetlen. Ahogy elnézett barátnője válla felett, Mina eddig soha nem látott kifejezést fedezett fel tekintetében.
Ahogy megfordult, azonnal meglátta a tiszteletre méltó Arthur Holmwoodot, a leendő Lord Godalminget, akiről már oly sok jót hallott, de még sohasem találkozott vele személyesen.
Holmwood közvetlenül dr. Seward nyomában érkezett. A gazdag, jóképű és határozott férfi tekintete kínosan összevillant a doktoréval.
– A hármas számú jelölt? – kérdezte Mina suttogva.
Lucy nem felelt, de Mina könnyedén leolvashatta a választ barátnője sugárzó arcáról, amint széttárt karokkal az újonnan jött vendég elébe sietett.

5.

Ugyanezen az estén a távoli Kárpátokban Jonathan Harker, az ifjú londoni ügyvéd óvatosan belépett Drakula gróf kastélyának könyvtártermébe. A gróf a kanapén feküdt és a Bradshaw-féle Anglia-útikalauzt olvasgatta, melyből a vonatok menetrendjétől az éttermek nyitva tartásáig minden hasznos információt megtudhatott.
Harker megtorpant, amikor meglátta házigazdáját. A gróf azonban vidáman és közvetlenül köszöntötte

belépő vendégét, mintha el is feledkezett volna a tükörrel és a borotvával történt kellemetlen epizódról.
– Örülök, hogy rátalált szerény könyvtáramra. Biztos vagyok benne, hogy számos érdekes olvasnivalót fedez fel a polcokon. Hosszú évekig ezek a könyvek voltak a legjobb barátaim, és megszámlálhatatlan kellemes órát töltöttem el társaságukban. Nekik köszönhetem, hogy megismertem az önök csodálatos Angliáját; azonnal beleszerettem az országába, ügyvéd úr. Mindeddig csak a könyvek által ismerem nyelvüket, bár önnek, meglehet, úgy tűnik, egészen tűrhetően beszélem is.
– De gróf úr, ön tökéletesen ismeri és beszéli az angol nyelvet – biztosította Harker.
Drakula komoran bólintott.
– Köszönöm hízelgő szavait, de azt hiszem, még csak az elején járok. Igaz, hogy ismerem a nyelvtant és a szavakat, de még nem tudom megfelelően összeállítani mondataimat.
– Ugyan – tiltakozott az ifjú angol – ön folyékonyan és hibátlanul beszéli a nyelvet.
– Nem egészen – felelte az idős gróf. – Tisztában vagyok vele, hogy ha Londonban megszólalnék, az ön honfitársai azonnal felismernék idegen akcentusomat. Márpedig én azt szeretném, ha maguk közül valónak tekintenének. Itt tiszteletre méltó nemes, bojár vagyok, ismernek az emberek. Elfogadnak az uruknak. De külföldön az idegent nem veszik semmibe. Nem ismerik, tehát nem tekintik fontosnak. Olyan régóta uralkodom mások felett, hogy nem tudnám elviselni, ha valaki parancsolni akarna nekem.
Harker tökéletesen megértette, és elfogadhatónak találta a férfi érveit. Hosszas társalgásba bonyolódtak, ahogy két értelmes és széles látókörű férfiúhoz illik.
Csak akkor fagyott meg ismét a légkör, amikor a fiatalember szóba hozta esetleges távozását.

A nappalok álmos tétlenségben teltek Harker számára. Éjszakánként olvasott vagy ábrándozott, néha hosszú és fárasztó beszélgetéseket folytatott a gróffal. Az idő félelmetes egyhangúsággal telt, és a fiatal ügyvéd lassan már abban sem volt biztos, helyes dátummal látja-e el naplófeljegyzéseit.
A leginkább Mina miatt aggódott. A lányban a kedvese előrelépése miatt érzett büszkeség alighanem már régen aggodalomba és félelembe csapott át. Attól retteghet a legjobban, hogy Jonathan azért nem ír, mert már nem szereti, sőt talán hűtlen is lett hozzá.
A sokadik éjszakán Harker minden bátorságát összeszedve úgy döntött, hogy a többheti önkéntes szobafogság után alaposabban feltérképezi a kastélyt.
Lassanként döbbent csak rá, hogy valójában már nem vendég, hanem a gróf foglya. Az elmúlt hetekben tett kisebb-nagyobb felfedezőútjai során félelmetes dolgokat fedezett fel a kastélyban. Mindenfelé bezárt ajtókat, lelakatolt kijáratokat, súlyos deszkákkal fedett ablaknyílásokat talált. Az egyetlen kivezető útnak a toronyszobák nyitott ablakai tűntek.
A kastély egyszeriben szörnyű börtönné változott a szemében. Amikor ez a felismerés az agyába hasított, szinte tébolyult rohanásba kezdett, végigpróbálva az összes ajtót, kipillantva valamennyi ablakon. Az elveszettség érzése percről percre jobban a hatalmába kerítette.
Magába roskadtan ült szobájában, és kétségbeejtő helyzetén merengett.
Egyetlen dologban teljességgel biztos volt: semmi értelme, hogy félelmeit és aggályait a gróf tudomására hozza. Ha valóban fogolyként tartja a várban, Drakula gróf minden bizonnyal jól átgondolt tervének megvalósításán munkálkodik.
Ezen az éjszakán úgy döntött, hogy taktikát változtat, és a magasabban fekvő helyiségekben próbál kiutat találni. Talált egy omladozó kőlépcsőt, amely eddig valahogy elkerülte a figyelmét. A lépcső az egyik bástyára vezetett, ahonnan déli irányban az egész környéket beláthatta. Alatta éles sziklák meredeztek, körülöttük több száz méteres mélységben folyó kanyargott. A nagyszerű kilátás a szabadság érzetét keltette a fiatalemberben, bár tudta jól, hogy a festői hegyvonulatok és a közöttük megbúvó kis falvak tökéletesen elérhetetlenek a számára. Mégis, a szobája ablaka alatt elterülő sötét és lehangoló várudvar látványával szemben a láthatárig terjedő nyílt tér valóságos felüdülést jelentett.
Élvezte a váratlan szabadságot, és hosszasan legeltette szemét a telihold sárgás fényében fürdő tájon. A halvány ragyogásban feloldódtak a távoli hegyek körvonalai, kiemelve az általuk közrezárt szorosok bársonyos sötétjét.
A fogságáról mind határozottabban megbizonyosodó Harker háborgó lelkének pillanatnyi enyhet adott a látvány. Ahogy kihajolt az ablakon, hirtelen mozgásra lett figyelmes egy szinttel lejjebb, a kastély fala mentén. Az épület beosztásáról alkotott képe alapján abban a szárnyban kellett lennie a gróf lakosztályának. Harker óvatosan visszahúzódott a keskeny, magas ablakból, de így is látta, amint a lenti ablakban megjelenik a gróf alakja. Az arca nem volt kivehető, de még a hold fényénél is megismerte a férfit különös fejtartásáról, hátának jellegzetes görbületéről, és karjainak határozott mozgásáról. Ezeket a kezeket soha az életben nem fogja elfelejteni.

Harker kíváncsisága átadta a helyét az irtózatnak, amikor meglátta, hogy a gróf lassan kilép az ablakon, és a kastély falán fejjel lefelé leereszkedik a feneketlen mélységbe. Kabátja szárnyként terült szét körülötte.
Harker nem akart hinni a szemének. Biztos volt benne, hogy csak a csalóka holdfény járatja vele a bolondját, a félelmetes látvány csak a sötét árnyak furcsa játéka lehetett. De ahogy tovább nézte a gróf alászálló alakját, mind biztosabban tudta, hogy nem tévedett.
Miféle ember ez? Miféle emberalakot öltött teremtmény?
Gyorsan ellépett az ablak mellől. A rettegés minden korábbinál jobban a hatalmába kerítette, mert belátta, hogy börtönéből nincs menekvés.
Végsőkig feszült idegei csak lassacskán nyugodtak meg. Látván, hogy a gróf egy időre elhagyta a kastélyt, bátorságot gyűjtött, hogy folytassa az épület felfedezését.
Visszasietett szobájába. Új olajmécsest vett magához, és a sötét folyosókon át megkereste az ajtót, melyen keresztül először lépett be a kastélyba. A reteszeket viszonylag könnyen el tudta húzni, és némi erőfeszítéssel a hatalmas láncokat is kiakasztotta, de az ajtó így sem engedett. A zárban nem talált kulcsot.
A közelben nem látott eszközöket, melyek segítségével megbirkózhatott volna a súlyos ajtóval. Ráadásul a farkasok kara odakint a szokásosnál is hangosabban üvöltött. Tartott tőle, hogy akkor sem jutna messzire, ha sikerülne kiszabadulnia a kastélyból.
Harker nem adta fel. A hatalmas előcsarnokból kiindulva módszeresen végigjárta a szűk folyosókat, és benyitott valamennyi eddig ismeretlen rendeltetésű helyiségbe. Mindössze néhány kisebb szoba ajtaja állt nyitva előtte, de azokban régi bútorok kivételével semmi figyelemreméltót nem talált.
Végül az egyik legmagasabb lépcsőn felkapaszkodva elérkezett egy ajtóhoz, amelyet mindeddig meg sem próbált kinyitni. Bár első ránézésre úgy tűnt, ezt az ajtót is kulcsra zárták, amikor vállát nekifeszítve megpróbálta benyomni, az öreg deszkák engedtek néhány centiméternyit. Újra nekiveselkedett, és sikerült résnyire nyitnia.
Mikor minden izmát megfeszítve harmadszor is nyomni kezdte, az ajtó váratlanul szélesre tárult, és Harker egyensúlyát vesztve beesett a szobába.
Ruháját porolgatva lassan feltápászkodott. Mintha egy teljesen új világba lépett volna be. Felkapta a folyosón hagyott lámpát, és a magasba emelte. Lassú léptekkel felfedezőútra indult az ismeretlen szobákban.
A széles ablakokon akadálytalanul zúdult be a holdfény. Harker megállapította, hogy évszázadokkal ezelőtt alighanem ez lehetett a vár úrnőjének lakosztálya. A helyiségek bútorzata valahogy kényelmesebb és szellősebb volt, mint a kastély más részein. A hívatlan látogató női kezek munkájának nyomát vélte felfedezni a berendezésen és a falak díszítésén.
Az ablakokat nem védte függöny, így a beáramló holdfényben többé-kevésbé még a színeket is ki tudta venni. A magasba tartott lámpa fénye szinte elveszett az aranysárga ragyogásban.
Harker a szeme sarkában gyors mozgásra lett figyelmes; hosszú lábú keresztes pók szaladt végig az egyik öltözködőasztal márványlapján. Az asztal feletti tükröt selyemlepel fedte.
Az antik bútordarabon megszámlálhatatlan üvegcse, fésű, hajkefe és púderesszelence sorakozott. Harker remegő ujjakkal valamennyit felemelte, és megvizsgálta. Igen, a szobában valaha kétségtelenül nők éltek. Sőt mintha csak röviddel ezelőtt hagyták volna el a helyiséget.
A varázslatos félhomályban az egyik törékeny, csodálatos alakú parfümösüveg annyira felkeltette a férfi érdeklődését, hogy ellenállhatatlan vágyat érzett a megérintésére. Gyengéden felemelte a poros asztalkáról. Gondolkodás nélkül kinyitotta az üveget. Bódító illat csapta meg az orrát, melyet nem tudott azonosítani, de érzékeit a végletekig izgatta. Egy pillanatra mintha látta volna az üvegből kiáramló illatfelhőt. A levegő lüktetett körülötte. Óvatosan a helyére tette az üvegcsét.
Harker úgy érezte, mintha egy álomvilágba csöppent volna. Elfordult az asztalkától, és a szoba másik végében a selyemfüggöny mögött egy ágyat pillantott meg. A hatalmas fekhelyen tucatnyi párna tornyosult hívogatón.
Halványan érzékelte, hogy lámpája kialudt, de nem tulajdonított jelentőséget a dolognak. A lámpát letette a földre. Lábai hirtelen elgyengültek, kénytelen volt az ágy szélére ülve rövid pihenőt tartani. Az ágyból az iménti parfüm ismerős illata szállt fel körülötte.
Végtagjait szinte mozdítani sem bírta a fáradtságtól. Úgy érezte, ebben a szobában, ezen az ágyon végre megfeledkezhet a félelemről. Bárcsak alhatna egy keveset.... a puha ágy lágyan körülölelte, a selymek érintése arra csábította, hogy átadja magát az álomnak.
Különös bódulatában egyáltalán nem lepte meg a felfedezés, hogy nincs egyedül. A női lakosztály gyönyörű lakói vették körül. Érdeklődéssel figyelt három előkelő ruhába öltözött fiatal nőt, akik közül kettő sötét bőrű volt, akár a cigányok. Sötét, lángoló tekintetük vörösnek tűnt a hold sárgás fényében. Ragyogó

fehér fogsoruk gyöngyként csillogott rubinpiros ajkaik között. Egyikük hajában kígyók tekeregtek.
A legfiatalabbnak tűnő harmadik nő vakítóan fehér arcát aranysárga hajtincsek koronázták, szemei halvány zafírként tündököltek.
Harker azonnal tudta, hogy az ő ágyán fekszik, és halvány emlékeiben kutatva arról is meg volt győződve, hogy a szőke lányt már látta valahol.
Bár a holdfény hátulról esett a nők alakjára, a fiatalember nem látta az árnyékukat a földön. Harker most már azt is ki tudta venni, hogy a három nőre csak a hold fénye varázsolt finom szövésű ruhát... A lányok egymás fülébe súgtak valamit, aztán dallamosan felnevettek. Csilingelő hangjuk keményen, fémesen csengett, meghazudtolva ajkaik lágyságát. Mintha valaki ügyes kézzel megkoccintotta volna egy borospohár peremét.
A szőke lány egyenesen Harker szemébe nézett, és a többiek mintha arra biztatták volna, hogy lépjen közelebb.
– Menj csak! Te vagy az első, aztán mi következünk – sürgette a szőkét az egyik sötét bőrű nő, aki valamivel idősebbnek tűnt társainál. Hangja éppen olyan idegenül csengett, mint az iménti nevetés.
– Fiatal és erős, valamennyiünknek jut majd a csókokból – szólalt meg a harmadik lány is.
Harker érezte, hogy hiába is próbálna megmozdulni, teste nem engedelmeskedik akaratának. A szőke lány eközben zajtalanul közelebb lépett, és letérdelt az ágy mellé. Ahogy a férfi fölé hajolt, Harker érezte elviselhetetlenül édes leheletét, melyben mintha a méz szaga keveredne valami egészen mással, talán a vér kesernyés illatával.
Hirtelen éles körmök martak a mellébe, karjába, lábába, vadul szaggatva ruháit, éles késként hasítva fel húsát. Nem bírt és nem is akart védekezni.
A szőke lány hátrafeszítette a nyakát, és kéjesen megnyalta ajkait. Harker a hold fényénél most egészen közelről láthatta a lány fedetlen testét, nedvesen csillogó ajkát, és hegyes fogai közül előbukkanó vérvörös nyelvét.
A szőke fürtök a férfi arcára omlottak. Érezte, hogy az éles fogak a nyakában lógó feszület ezüstláncát tépik. Szinte megkönnyebbült, amikor érezte, hogy a kereszt lecsúszik a melléről. Ebben a pillanatban az eddig türelmetlenül várakozó másik két nő is az ágyra vetette magát. Testüket a férfiéhoz szorították, dús hajuk szétterült a szétszaggatott ruhák közül kilátszó húson. A férfi még mindig nem tudott megmozdulni. Sőt levegőt sem mert venni, nehogy a nők abbahagyják. Testén érezte az ajkukat, nyelvüket.
Azután pompás fogaikat...

Harker hirtelen magához tért. Az ölelő karok melegének hiánya csalódott sóhajt csalt az ajkára. Akaratlanul is kinyitotta a szemét, és látta, amint a gróf természetellenesen szőrös és hihetetlenül erős kezével megragadja a szőke lány bársonyos nyakszirtjét. A lány tehetetlen, dühödt tekintetét is megpillantotta, mielőtt Drakula gróf egyetlen mozdulattal a szoba túlsó végébe hajította.
– Hogy merészelsz hozzáérni?! – Drakula halkan beszélt, de a szavaiban feszülő indulat a sziklából is vizet fakasztott volna. – Hogy merészelitek megérinteni, amikor megtiltottam, hogy a közelébe menjetek? Ő az enyém!
A legfiatalabb nő féregként összegömbölyödve hevert a szoba holdsütötte kövezetén. Most felemelte a fejét, és dühtől remegő hangon megszólalt:
– A tied? Hiszen te sohasem szerettél! *És nem is fogsz szeretni soha!*
A másik két nő is eltávolodott az ágyon fekvő Harkertől. A férfinak most ismét úgy tűnt, hogy valamennyien ruhában vannak. Bágyadt, természetellenes szomorúság kerítette hatalmába. Szerette volna tudni, álmodik-e, vagy mindez valóban megtörténik vele. Szemei akarata ellenére ismét lecsukódtak.
Amikor – néhány perc vagy néhány óra múlva? – újra körülnézett, a három nő már alázatosan vette körül Drakula grófot.
– Igen, tudok szeretni – mondta a gróf nyugodt hangon. – Ti magatok is tudjátok, hiszen valaha az asszonyaim voltatok. És újra fogok szeretni.
Megvető mozdulattal Harker felé intett.
– Megígérem, hogy amint elvégeztem vele az üzleti ügyeimet, szabadon csókolhatjátok, ameddig csak akarjátok.
– És ma éjjel semmit nem kapunk? – kérdezte a legfiatalabb nő duzzogva.
Uruk szó nélkül előhúzott egy zsákot a kabátja alól, és tartalmát a földre borította. Harker meg mert volna rá esküdni, hogy egy fulladozó gyermek halk sikolyát hallja. Az iszonyat végképp eluralkodott rajta, és elvesztette eszméletét.

6.

Dr. Jack Seward gondolatait még most, hetekkel az eset után is kitöltötte a Lucy Westenrától kapott kosár szomorú emléke. A lány egyszerűen kijelentette, hogy nem akar hozzámenni.
Az sem vigasztalta, hogy Lucy egykori vadásztársa, Quincey Morris, a texasi milliomos közeledését is visszautasította, és a férfi ugyancsak belebetegedett a kudarcba. Dr. Seward úgy érezte, hogy izgalmas szellemi munkája kínálja az egyetlen hatásos gyógyírt megsértett büszkeségének. Munkája pedig akadt bőven.
A fényes elméjű, fiatalos dr. Seward vezetése alatt működő elmegyógyintézet London egyik előkelő külvárosában, egy régi épületben kapott otthont. A magas kerítés és a fás park elszigetelte a külvilágtól a kizárólag a felső tízezer számára megfizethető intézetet. Valaha fogadó volt, akár Carfax, a szomszédos telken épült, régóta üresen álló kastély. Mindkét épületet évszázadokkal ezelőtt építették, de Carfax már akkor is szinte műemlékszámba ment, amikor az elmegyógyintézet helyén még dús erdő burjánzott. Ráadásul az egykori fogadót Seward utasításainak megfelelően átalakították, hogy alkalmas legyen az egészségügyi intézmény céljaira. Felszereltsége eleget tett a tizenkilencedik század végi orvostudomány által támasztott valamennyi követelménynek.
Dr. Seward éppen esti vizitjét tartotta. Ahogy léptei végigkopogtak a kihalt folyosón, a különleges zárral védett ajtók mögül a bomlott elméjű betegek megszokott tombolását hallotta. Az orvost már régen nem zavarták ezek az állatias üvöltések.
Lucy, Lucy! A fiatal lány nemcsak kedvességével és csodálatos testével vonta magára udvarlói figyelmét. A potenciális férjjelöltek arról sem feledkezhettek meg, hogy a Hillingham-vagyon egyedüli örököseként igencsak tehetős úrilánnyal köthetnék össze életüket.
Ha Lucy anyja meghal – és az idős hölgy szívének állapotát figyelembe véve erre belátható időn belül sor kerül –, Lucy akkora vagyont örököl, hogy...
De elég ebből. Mindez nem változtat azon a sajnálatos tényen, hogy Lucy Westenra kikosarazta őt, a szakmai csúcshoz gyorsan közeledő neves elmeorvost. Bár az elutasító választ a habozás hízelgő mázába csomagolta, a férfinak nem voltak illúziói a lány szándékait illetően. És hogyan is hibáztathatná, amikor a lány Arthur Holmwood személyében egy leendő grófot is választhatott?
Az elmúlt hetekben Jack Seward lassanként rádöbbent, hogy nem Lucy Westenra mesés vagyonát, és még csak nem is a lány elragadó testét sajnálja... Egyszerűen szerette Lucyt.
Az egyik ápoló kinyitotta a következő szoba ajtaját. Seward élénk szakmai érdeklődése néhány percre még a Lucyval kapcsolatos gondolatokat is kiszorította fejéből. Mindig nagy izga-lommal várta, hogy találkozzon ezzel a betegével. Valódi különlegesség volt a maga nemében.
A keskeny helyiség apró ablakát vastag vasrácsok védték, lehetetlenné téve a betegek szökését, illetve illetéktelenek behatolását. Az ablak nyitva állt, és a padlót vastagon borító madárürülék jelezte, hogy a szoba lakójának gyakori látogatói a környék verebei és más madarai. A betegnek szánt ételek érintetlenül tornyosultak a sarkokban, átadva az enyészetnek és rothadásnak. A bomlásnak indult élelmiszereket legyek százai lepték el.
A két jól megtermett ápoló megállt az ajtóban, és odakint várt az orvosra, aki gondolkodás nélkül belépett a szobába. Az orrfacsaró bűzben hányingerrel küzdött, és mint már annyiszor, most is megfordult a fejében, hogy a betegek különcségeivel szembeni tolerancia ebben az esetben talán kissé túlzás.
– Jó estét, Mr. Renfield – mondta.
A magánzárkára emlékeztető helyiség lakója lassan a belépő orvosra emelte tekintetét. Kopaszodó, keménykötésű férfi volt, negyvenes évei derekán. A férfibetegeknek járó vászonruhát és fűző nélküli cipőt viselt. Ellentétben környezetével, határozottan tiszta és ápolt benyomást keltett. Vastag szemüvegén keresztül barátságosan nézett az orvosra. Kezében tányért tartott, melyen több tucat féreg, rovar és pók hevert. Sewardnak az volt a benyomása, hogy az állatok nem döglöttek, csupán elkábultak.
– Előétel, dr. Seward? Kanapé? – kérdezte udvarias, nyugodt hangon. \
– Köszönöm, nem kérek, Mr, Renfield. Hogy érzi magát?
– Sokkal jobban, mint ön, epekedő doktorom – felelte a beteg, és könnyedén hátat fordított Sewardnak, hogy óvatosan letegye a kezében tartott tányért.
Aztán látogatójával mit sem törődve megfogott néhányat a csalétkül szolgáló, cukorral vastagon meghintett ételhegyek körül döngicsélő legyek közül. Erős keze és vaskos ujjai ideálisak voltak erre a célra. A legyek kétségbeesetten próbáltak kitörni vasmarkából.
Epekedő. Persze, az ápolók és a szolgák gyakran pletykáltak a betegek előtt. Sewardnak a vizit során

mindeddig sikerült megőriznie tudományos semlegességét.
– Úgy látom, érdekli a magánéletem – jegyezte meg.
– Minden élet érdekel – felelte Renfield, egy percre sem hagyva félbe a légyvadászatot.
Aztán olyan mozdulattal, mint aki egy pohár pompás óbort gördít le a torkán, a szájához emelte a maréknyi legyet. Csak egy-két rovarnak sikerült megmenekülnie a kezéből, amikor bekapta őket. A férfi szemlátomást nagy élvezettel rágta szét és nyelte le őket.
Sewardnak nehezére esett megőriznie szigorúan tudományos hozzáállását.
– Mr. Renfield, meg kell mondanom, hogy undorítónak találom az étrendjét.
Az egykori ügyvéd úgy hunyorgott szemüvege mögött, mintha egy bókot könyvelt volna el.
– Tökéletesen tápláló. Minden egyes élet, amit magamhoz veszek, növeli az életerőmet.
Magasba emelt egy hatalmas, fényes fekete döglegyet, aztán gyors mozdulattal a szájába ejtette.
Seward igyekezett felülkerekedni előítéletein.
– Életet merít a legyekből?
Az orvosnak ezúttal nem kellett csalódnia: betege közlékeny hangulatban volt, és szívesen kifejtette különös elméletét.
– A légy zafírszínű szárnyai a fizikai képességek légies hatalmának megtestesítői. A régiek tehát nem jártak messze a valóságtól, amikor az emberi lelket pillangóformában képzelték el.
– Erre a filozófiai következtetésre kelet-európai utazása alkalmával jutott el?
A férfi nem válaszolt.
– Azt hiszem – sóhajtott Sewafd –, az ön esetéből kiindulva az elmebetegségek egy új válfaját kell felállítanom.
– Valóban? Talán elég lenne, ha idős tanítómestere, Van Helsing professzor meghatározását fejlesztené tovább: *zoophagous arachnophile*, azaz a pókok húsán élő. Természetesen ez nem fedi le tökéletesen az én esetemet.
Hirtelen mozdulattal lehajolt az imént félretett tányérért, felkapott belőle egy élettelenül heverő pókot, néhány másodpercig tanulmányozta, aztán lenyelte.
– És mi a helyzet a pókokkal? – kérdezte Seward élcelődve, inkább a maga, mintsem az ajtó mellett várakozó ápolók szórakoztatására. – Hogyan illenek bele az ön teóriájába? Gondolom, megeszik a legyeket, s így...
– Oh, igen. A pókok megeszik a legyeket... – Renfield most leginkább egy türelmes tanárra emlékeztetett, aki megpróbálja rávezetni értelmes tanítványát a helyes válaszra. Bátorítóan biccentett az orvos felé.
Seward kezdte kapiskálni a dolgot. Legalábbis úgy érezte.
– És a verebek?
– Úgy van, a verebek! – A beteg egyre izgatottabban fészkelődött.
– A verebek megeszik a pókokat, gondolom.
– Igen, igen!
Seward bólintott.
– Logikai úton talán... egy még nagyobb állathoz érkezünk. Valamihez, amely képes elfogyasztani a verebet, ha nem tévedek.
Renfield izgalma a végletekig fokozódott. Vadul térdre vetette magát a földön. Elkeseredetten, könyörögve kiáltotta az orvos felé:
– Egy kismacska! Egy kedves, aranyos, játékos cica, akit taníthatok és táplálhatok... Senki sem tagadna meg tőlem egy kismacskát... Könyörögve kérem!
Seward homlokát ráncolva hátralépett, kitérve a férfi feléje nyújtott keze elől. Hallotta, ahogy az ápolók nyugtalanul fészkelődnek a háta mögött, készen a közbeavatkozásra.
Az orvos Renfield felé hajolt, és elgondolkozva megkérdezte:
– Nem szeretne inkább egy kifejlett macskát?
A férfi valósággal eksztázisba esett.
– *Igen, igen, egy macskát!* – rikoltotta boldogan. – Egy hatalmas macskát. *Az életemet mentené meg vele!*
– Az életét?
Renfield visszaült iménti helyére. Lassan visszanyerte nyugalmát.
– Életek – mondta egyszerűen. – Életekre van szükségem a Mester számára.
Az orvos újra a szemöldökét ráncolta. Ezt eddig még nem hallotta betegétől.
– Miféle „Mester”? Van Helsing professzorra gondol?
Az őrült megvető pillantást vetett orvosára.
– Nem! A *Mester!* El fog jönni.

– Ide? Az intézetbe?
– Igen!
– Ebbe a szobába?
– Igen!
– Miért?
– Megígérte, hogy halhatatlanná tesz.
– Hogyan?
Az egyszerű kérdés megmagyarázhatatlan módon teljesen kihozta a sodrából Renfieldet. Félelmetes üvöltéssel előrelendült, kezei az orvos után kaptak. A folyosón várakozó ápolók figyelme szerencsére egy pillanatra sem lankadt, így azonnal az orvos segítségére siettek. Mindazonáltal egy másodperccel később érkeztek a kelleténél, és az őrült már megmarkolta Seward gallérját. Az imént még legyeket és pókokat eltüntető állkapcsa mohón kereste az orvos torkát.
Dulakodás, átkozódás. A túlerő ellenére a küzdelem korántsem volt egyenlőtlen. A verekedés zajától a többi beteg is lázba jött, és tombolni kezdett szobájában.
Seward teljes erejéből megragadta Renfield csuklóját, megpróbálva kiszabadítani magát a férfi szorításából, de az őrült karjait mintha acélból öntötték volna. Az orvos zihálva vette a levegőt, aztán hirtelen elsötétült előtte a világ.
Renfield megszállottan üvölteni kezdett:
– A vér az élet! *A vér az élet!*
Az egyik ápolónak sikerült végre a férfi mögé kerülnie. A nyaka köré fonta izmos karját, hogy Renfield ne tudjon harapni. A másik fehér köpenyes a vállánál és a karjánál fogva tartotta a dühöngő őrültet. Úgy tűnt azonban, puszta kézzel még hárman sem tudják megakadályozni, hogy Renfield megfojtsa orvosát. Előkerültek a furkósbotok. Még így is hosszú percekbe telt, mire sikerült megfékezniük a beteget.

7.

A Kárpátokat kitartó tavaszi esővel köszöntötte a következő reggel. A vízcseppek lankadatlanul kopogtak az ablaktáblákon és a tető töredezett cserepein.
Harker szobájában, a megszokott ágyon ébredt, és mielőtt szemét kinyitotta volna, egy hosszú pillanatig képes volt elhitetni magával, hogy a három nővel csak álmában találkozott.
Aztán a történtek rémálomszerű iszonyata ellenére be kellett látnia, hogy a nők ölelése éppen olyan valóságos volt, mint bármi más eddigi életében.
Megtépett ruházata és a testét borító, látszólag ártalmatlan, ám rendkívül ijesztő harapásnyomok nem hagytak kétséget a rémálom valódisága felől. A hegyes fogak egyetlen testrészét, sőt még férfiasságát sem kímélték.
A puszta tény, hogy engedett a kísértésnek, önmagában is elég lett volna egy jegyben járó férfinak, különösen, ha jegyese olyan egyedülálló teremtés, mint Mina. De hogy mindjárt három nővel, és így...!
A szégyentől kipirultan, a természetellenes bűn biztos tudatában percekig magába roskadva ült az ágya szélén. Arcát kezébe temette. Bűntudatát csak fokozta, hogy időről időre kellemes képek jutottak eszébe az elmúlt éjszakáról.
Végül sikerült némileg összeszednie magát. Elhatározta, hogy végre szembenéz a helyzetével, akármekkora veszélyek leselkedjenek is rá. Mostantól kezdve meg kell őriznie önbecsülését, és olyan életet kell élnie, hogy méltó legyen a csodálatos Mina szerelmére.
Alighanem maga a gróf hozta be a szobába, és fektette le az ágyra. A szakadt ruhák és a sebek mellett egy sor apró részlet bizonyította, hogy éjszakája szokatlan körülmények között telt el; zsebórája lejárt, pedig korábban soha, egyetlen alkalommal sem mulasztotta el, hogy lefekvés előtt felhúzza. Zsebeinek tartalma – mindenekelőtt útinaplója – viszont érintetlennek tűnt, amiért gyors hálaimát mormolt magában. Biztos volt benne, hogy ha Drakula megtalálta volna a kis könyvecskét, ellopta vagy megsemmisítette volna. Lehet, hogy a grófnak valamilyen okból sietős volt a dolga tegnap éjszaka.
Harker kényelmesen megfürdött – tükre elvesztése óta lemondott a borotválkozásról – és utazóládájából sértetlen ruhákat halászott elő. Biztos volt benne, hogy a szomszédos társalgóban ezúttal is bőséges reggeli várja arany- vagy ezüsttányérokon, a kandallón pedig ott gőzölög majd a megszokott forró kávé. Az angliai utazásra készülő gróf nyilvánvalóan továbbra is igényt tartott nyelvtanári és tanácsadói szolgálataira.

De még nem érzett éhséget.
Leült az íróasztal mellé, és maga elé vette naplóját. A feljegyzések írását fontosnak tartotta, mert úgy érezte, hogy segítenek megőrizni elméjének tisztaságát. Az éjszakai kalandra vonatkozó halvány emlékeit is papírra vetette, bár fennállt a veszélye, hogy valaha Mina kezébe kerül a napló.
Váratlanul szokatlan hangokat – érces kiáltásokat és kocsizörgést – hallott az udvarról, ezért gyorsan a zsebébe süllyesztette a kötetet, és az ablakhoz sietett.
Legnagyobb meglepetésére az udvar nem a megszokott, lehangolóan kihalt képét mutatta. Jópár cigány férfi hatalmas dobozokat és bőröndöket pakolt az ablak alatt sorakozó szekerekre. Némelyik kocsi elé négy, a többi elé hat ló volt befogva. Hamarosan azt is észrevette, hogy az egyforma nagyságú dobozok oldalán kivétel nélkül ott virít Drakula gróf címerpajzsa. A munkások további ládákat cipeltek ki az épületből, társaik pedig óvatosan a szekerekre emelték a láthatóan súlyos csomagokat. Az ablak fekvése miatt Harker nem tudta megállapítani, hogy pontosan honnan hordják ki a dobozokat.
A cigányok hangosan és vidáman pakolták szekereikre a különös rakományt. Harker igyekezett minél jobban kihajolni az ablakon, és megpróbálta felhívni magára a férfiak figyelmét. Abban reménykedett, talán sikerül rávennie valamelyiket, hogy bizalmasan csempésszen be egy levelet az angliai szállítmány közé. Szerette volna értesíteni munkáltatóját arról, hogy Drakula gróf akarata ellenére tartja fogva a kastélyban. De csak néhány rakodó vette észre az ablakban integető férfit, és az ő érdeklődésüket sem keltette fel különösebben a kezében tartott pénzérme.
A félelemtől és a haragtól remegve visszahúzódott az ablaktól, de továbbra is érdeklődve figyelte a szokatlan sürgés-forgást.
A ládák száma időközben megsokszorozódott. Amint egy szekeret megpakoltak, a kocsis félrehajtott, átadva helyét a következő járműnek. Egyszer csak az egyik láda megcsúszott, és a földre esve szétnyílt. Harker látta, hogy zöldes színű, visszataszító anyag ömlik belőle a kövezetre, és az esővízzel összekeveredve azonnal sáros masszává válik.
A baleset józanítólag hatott az eddig énekelve és tréfálkozva dolgozó munkásokra. Egyszeriben elnémultak, és válluk felett aggodalmas pillantásokat vetettek a kastély emeleti ablakai felé. Szemlátomást rettegtek munkaadójuk haragjától. Harkernek úgy tűnt, hogy nemcsak a férfiak, de még a lovak is megszeppentek a kiömlő anyag láttán. A rakodók kapkodva próbálták helyrehozni a kárt; valahonnan deszkát kerítettek, megszegelték a ládát, és amennyire tudták, visszatöltötték a zöldes anyagot.
Harker megelégelte a bámészkodást. Kétségtelenül érdekes látványt nyújtott, amint néhány láda penészes földet elszállítanak Drakula gróf kastélyából, ám most ennél sokkal sürgetőbb gondokkal kellett szembenéznie.
A kastély titokzatos urának utasításait követő cigányoktól tehát nem számíthat segítségre. Saját megítélése szerint két választása maradt.
Várhat a szobájában, felkeresheti a könyvtárat, vagy bármilyen más haszontalan módon elfoglalhatja magát, míg ismét éjszaka borul a környékre. Amint besötétedett, a három nő megjelenik a szobája előtt – Harker ebben olyan biztos volt, mintha megesküdtek volna az életükre. Miután egyszer már kapcsolatba kerültek vele, óhatatlanul újra fel fogják keresni, és addig sugdolóznak, nevetgélnek az ajtaja előtt, míg a férfi ellenállhatatlan vágyat nem érez, hogy kimenjen hozzájuk.
Harker ereiben megfagyott a vér arra a gondolatra, hogy azok hárman talán tényleg megfogadták neki, hogy érte jönnek, miközben ő tehetetlen révületben hevert a selyempárnák között.
Vadul összerázkódott, ahogy az iszonyat és a kéj emlékei újra és újra agyába tolultak. De hiszen *azok* nem is nők! Ördögfajzatok.
Valahányszor behunyta szemét, maga előtt látta a zsákot, melyet a gróf elébük dobott, és hallotta a rémült gyermeki kiáltást, amely a zsákból felhangzott. Maga sem tudta már, hogy látta vagy csak elképzelte, amint a gróf szőrös, hosszú körmű kezével egy meztelen csecsemőt húz elő belőle.
A másik lehetőség, hogy bátorságát összeszedve még az éjszaka beállta előtt megpróbál elmenekülni ebből az elátkozott kastélyból. Egyetlen kiutat ismert: az ablakot, melyen át egyszer Drakulát is látta távozni. Meg kell kísérelnie lemászni a kastély falán.
Végre sikerült hidegen és nyugodtan mérlegelnie a helyzetet. Bár menekülési terve módfelett veszélyesnek, sőt talán öngyilkosnak tűnt, úgy döntött, inkább lelje a sziklák közt halálát, mintsem megismerje a gróf és a három szörnyű, mégis elragadó nő által neki szánt sorsot.
A kastély falán nyilvánvalóan csak nappal próbálhat meg leereszkedni, de nem választhatja azt az oldalt, ahol a gróf szolgái, a ládákat rakodó cigányok észrevennék.
Következésképpen az épület túlsó oldalán, a félelmetes sziklafal felett kell szerencsét próbálnia. Azonnal indulnia kell, mielőtt a rettegés és az éjszaka reá váró vérfagyasztó izgalmak eltántorítanák elhatározásától.

Semmi mást nem vihet magával, csak ami elfér a zsebeiben: a naplót, némi pénzt és egy-két apróságot.
Nem hagyva időt magának a tétovázásra azonnal kilépett a szobájából, és felsietett a kastély déli fekvésű tornyába vezető lépcsőkön. Amikor felért, kihajolt az ablakon, és megpillantotta a meredek falat, alatta a sziklákat és a kanyargó folyó habos hullámait.
Arcát apró szemű eső verte. Ugyanannál az ablaknál állt, ahonnan annak idején dermedten figyelte, amint a gróf lemászik a falon.
Remegő kézzel kapaszkodott a párkány alatti kiálló kőbe, miközben alaposan szemügyre vette az alatta elterülő mélységet. A látvány kevésbé rémítette meg, mint várta.
Bár a fal többé-kevésbé sima volt, az itt-ott kiálló, máshol letöredezett kövek legalább némi reményt nyújtottak, hogy élve lejuthat. Azt is megállapította, hogy a fal nem tökéletesen függőleges: szinte észrevétlenül szélesedik lefelé, ami valamelyest javítja az esélyeit. A legrosszabb az első tíz-tizenöt méter lesz, gondolta.
– Ha útközben találkozom *vele*, meg kell ölnöm. Viszlát, Mina, ha többé nem látnálak. Viszlát... – mondta halkan, összeszorított fogakkal.
Gyors imát mondott magában, és kilépett az eső áztatta párkányra. Ujjait a fal repedéseibe fúrta, lábát megvetette egy kiálló kövön, aztán izmaiban és akaraterejében bízva útnak indult.
Az erő és az akarat azonban hamar kevésnek bizonyult. Alig néhány métert tett meg lassacskán araszolhatva, amikor ujjai megcsúsztak a nedves kövön.
Torkából reménytelen kiáltás tört elő.
Félig csúszva, félig zuhanva bucskázott a mélység felé, kezeit véresre dörzsölték a kövek, melyeken hasztalan próbált fogódzót keresni. Zuhanása hirtelen és váratlanul ért véget. Nagy csobbanással elmerült egy sáros vízzel teli kőmedencében vagy hatalmas vízköpőben, amely néhány méterre kinyúlt a kastély egyik oldalszárnya fölé.
Poshadt vizet prüszkölve nagy nehezen sikerült a felszínre evickélnie. Kábultan nézett körül, és megállapította, hogy alighanem egy bonyolult esővíz-elvezető rendszer egyik gyűjtőmedencéje állította meg zuhanásában. A hely átmeneti biztonságot nyújtott, mivel sem a földről, sem a kastély ablakaiból nem lehetett látni.
Megborzongott attól a gondolattól, hogy mennyire közel került a halálhoz. Amikor kissé összeszedte magát, körbenézett, merre indulhatna tovább. Jobbról és balról magas falak határolták a medencét, odalent még mindig reménytelen mélységben kígyózott a folyó ezüstszalagja.
Hátrapillantva azonban halvány remény dobogtatta meg a szívét. A medencéből keskeny, sötét csatorna vezetett valahova a kastély belsejébe. Bár a csövet félig eltorlaszolták az évek során belesodródott kődarabok, Harker úgy ítélte meg, hogy azokat félrekotorva talán keresztül tud nyomakodni a sötét csatornán. Munkához látott, és a medencében felhalmozódott víz hörögve tűnt el a megtisztított csőben.
Nem volt más választása. Újabb imát mormolt, aztán hasra feküdt, és bemászott a csatornába.
Számtalan elkeskenyedő szakaszon és éles fordulón haladt már keresztül, de a kimerítő út még mindig nem akart véget érni. Békanyálas pocsolyákon, bűzlő posványokon mászott keresztül. Időnként elágazáshoz ért, de mindvégig a lefelé vezető csatornában maradt. Arcára pókháló tapadt, közeledő alakja elől patkányok és különböző csúszómászók menekültek. Ruhájának átnedvesedett szövetén át térdét és könyökét felsértették az éles kövek.
Lefelé, mindig csak lefelé.
Úgy érezte, már az udvar szintje alatt jár. Rettegve gondolt arra, hogy a gazdájuk iránt szemmel láthatóan feltétlen hűséget tanúsító cigányok közelében ér ki a szabadba.
Csak lassan, óvatosan!
Úgy tűnt, hogy a gondviselés végre megszánta. A kastély falán tátongó jókora lyukon át kiért a szabadba, de szerencsére nem az ismerős udvaron találta magát, hanem egy hatalmas teremben. A beszűrődő nappali világosság láttán remény ébredt a menekülőben, hogy a szabadság nem lehet már messze. Kiegyenesedett, és vérző végtagjait tapogatva körülnézett a helyiségben. Tisztán hallotta a cigányok énekét, ám a hangok biztonságos távolságból érkeztek. Ahogy tekintetét óvatosan körbejáratta a termen, megállapította, hogy a helyiség valaha – négy-ötszáz éve – alighanem kápolna lehetett.
A falakat márványlappal fedett kripták borították. A terem túlsó végében oltár állt – jól látta a fába vésett DRACULEA szót –, felette hatalmas feszület magasodott.
A kereszten levő alak mellét mintha száraz vér borította volna. Harker maga sem tudta miért, de az elhagyatott kereszt láttán könnyek szöktek a szemébe, és a mellén sajogni kezdett a kis ezüstfeszület helye.
A kápolna padlója régen elkorhadt már, több helyen is kilátszott alóla a fekete, élettelen föld. Valaki nemrégiben kiásott valamit a földből: mostanában használatos lapátok és ásók sorakoztak a falnak

támasztva. A széttöredezett padlón ugyanolyan koporsóra emlékeztető faládák álltak, mint amilyeneket az udvaron látott. Az egyik láda kissé távolabb pihent a többitől. Fedelét már erre is ráillesztették, de mintha még nem szögelték volna oda.
A cigányok kiáltásai újra felharsantak, aztán Harker kalapálást, szekérzörgést és ostorpattogtatást hallott.
Kijáratot keresve újra körülnézett, de figyelmét megragadta egy, a fekete földben sárgásan csillogó tárgy. Közelebb lépett, és legnagyobb ámulatára egész halom ismeretlen mintázatú régi aranypénzt pillantott meg a rögök között. Arra gondolt, hogy a menekülés során még hasznát veheti a kincsnek, ezért egy marékkal a zsebébe tömött belőle.
A művelet annyira lekötötte, hogy kis híján elkerülte figyelmét a cigányok közeledő lépteinek zaja. Rémülten ugrott be a fal egyik mélyedésébe. Ebben a pillanatban kinyílt a kápolna ajtaja, és egy csoport férfi lépett be a helyiségbe. Nyögve a vállukra vették az egyik koporsót, és imbolygó léptekkel kivitték az épületből.
Harker előlépett rejtekhelyéről. Kíváncsisága azonban felülkerekedett menekülési ösztönén.
Óvatosan megközelítette a többitől kissé távolabb álló koporsót. Remegő kézzel megragadta és félrehúzta a fedelét. A rémülettől hátratántorodott.
Aranyszínű, díszes ruhában Drakula gróf feküdt előtte, és egyenesen a szemébe bámult.
Hosszú, rémálomszerű másodpercekbe telt, míg rádöbbent, hogy a férfi rezzenéstelen tekintete nem rá szegeződik.
Kétség sem férhetett hozzá, hogy a sötét bársonnyal kibélelt koporsóban a gróf fekszik mozdulatlanul, nyitott szemekkel, mintha egy puha és kényelmes ágyon heverne.
Ahogy a váratlan felfedezés okozta döbbenet fokról fokra alábbhagyott, Harker lassan felfogta, hogy Drakula halott vagy mélyen alszik. A zavarbaejtően élénk szemek arról árulkodtak, hogy a férfi nem halt meg, viszont merev tekintete alapján eleven sem lehetett. Arca sápadt volt ugyan, de nem élettelen. Piros ajkain friss vér csillogott, és néhány csepp a szája szélén is végigcsordult. A gróf mindazonáltal semmi jelét nem adta, hogy észrevette volna a koporsó fedelének zajos eltávolítását.
Harker szaporán lélegezve közelebb hajolt, hogy alaposabban megvizsgálja az élettelennek látszó testet. Megérintette Drakula mellét, de sem szívverést, sem légzést nem sikerült kitapintania.
Ideges mozdulatokkal átkutatta a díszes ruha zsebeit, hátha megtalálja a kastély kulcsát, de a zsebek üresek voltak. Most egészen közelről nézett a gróf szemeibe, melyekből olyan gyűlölet sugárzott, hogy a fiatalember ösztönösen hátrahőkölt.
Félelme hirtelen haragba csapott át.
Ennek a... szörnyetegnek segített volna Londonba költözködnie, hogy vérszomját ártatlan emberek százait elpusztítva csillapítsa! Hogy talán magánál is vadabb démonokkal és vámpírokkal népesítse be a várost!
Londont, ahol az ártatlan, hűséges Mina él...
Néhány lépést hátrált, aztán a dühtől lihegve felkapta az egyik lapátot, hogy teljes erejéből lesújtson a sápadt, élettelen arcra.
Amint a magasba emelte a gyilkos szerszámot, a gróf szemei megelevenedtek. Drakula tekintete a támadóra szegeződött, és Harker hirtelen minden erejét elvesztette.
A lapát zörögve a földre zuhant. Harker tántorogva a falig hátrált. Amint hozzáért az egyik kripta márvány fedőlapjához, valami megragadta a kezét. A falból sápadt indák nőttek ki, és pillanatok alatt körbefonták a férfi testét.
A karjára pillantott, és a rémület szinte az eszét vette. Nem indák, hanem karcsú női kezek fonódtak a testére. A három vonzó vámpírnő karjai szorongatták.
Felismerte csilingelő hangjukat, ám testüket nem láthatta. Három egymás melletti kripta fedőlapja mögül nyújtogatták felé vakon tapogatózó kezüket.
Tisztán hallotta, hogy a szőke hajú nő csábos hangon megszólítja:
– Ne siesss... Töltsd velünk az éjssszakát...
Harker érezte, hogy ha csak egyetlen pillanatra is feladja szilárd elhatározását, a puha ágyon érzett ördögi kéj ismét magával ragadja...
Kétségbeesetten kitépte magát a karok öleléséből, és vakon rohanni kezdett a romos fal egyik szélesebb repedése felé.
Testét keresztülpréselte a résen, és futott, futott, elbotlott, mászott és futott...
Végre nem vették körül magas kőfalak, és nem hallotta a túlvilági kacagást.
A csendet már csak saját őrült, de legalább emberi nevetése törte meg.

8.

Néhány héttel később, egy tikkasztó augusztusi napon Renfield, a Hawkins és Thompkins cég egykori jogásza egyre kényelmetlenebbül kezdte magát érezni a valamikori Purfleet fogadóban berendezett elmegyógyintézet szűk szobájában. Ma még seregnyi állatkája, rovarai, pókjai és madarai sem tudták lekötni figyelmét.
A kora délutáni hőségben az ablakrácsokba kapaszkodva fürkészte a melegben remegni látszó horizontot, a bágyadt kék eget. Ügyet sem vetett a zárkájába időről időre benéző orvosokra és ápolókra, ahogy az intézet többi ápoltjának velőtrázó ordításai sem zavarták izgatott nézelődésében.
A környékre súlyos, mozdulatlan hőség nehezedett, de Renfield érezte, hogy a La Manche-csatoma felől hatalmas vihar közeledik. Maga sem tudta, miért, de lelki szemei előtt látta a tenger fölött úszó tömött, szürke fellegeket. A habos hullámok tombolva ostromolták a homokos partot, a láthatár szürkésfekete ködbe veszett. A felhők gigantikus sziklaként tornyosultak egymásra, és a víz felől félelmetes mormogást sodort a viharos szél. A tengerparti fürdőhelyeken apró alakok menekültek a szárazföld védettebb részei felé.
Sokkal furcsább volt azonban, hogy a közeledő vihart, a pusztító orkánt mintha féken tartotta volna valami. Mintha a természet elvesztette volna uralmát erői felett, és helyette egy ismeretlen hatalom irányította volna a dühöngő elemeket. Renfield számára egy percig sem volt kétséges, hogy az ismeretlen hatalom nem más, mint oly régen várt Mestere.
A közelgő vihar seregnyi hajót űzött Anglia partjai felé, de Renfield szemei előtt egyetlen, idegen zászlók alatt hajózó vitorlás rajzolódott ki. Volt valami nagyon különös ebben a hajóban; a rakománya, igen, a gyomrában szállított csodálatos ládák...
Egyelőre gondolni sem mert az elkövetkező napokra.
A súlyos levegő mesés titkokat suttogott a fülébe, csak az ő fülébe...
Renfield csontjai még hetek múlva is sajogtak a dr. Seward védelmére siető ápolók kemény ütéseitől. Szegény dr. Seward. Nem volt Renfield ellensége.
Nem... semmi előnye nem származott volna az orvos megfojtásából.
A vihar egyre közeledett.
Renfield lassan elhúzódott az ablaktól. Itt az ideje, gondolta, hogy kis élőlényeivel foglalkozzon. Kicsik, de ha megfelelően bánik velük, nagyon fontosak lehetnek még.
Lekuporodott a földre, és szólítgatni kezdte az állatokat.
– Gyertek elő, kedveskéim, a Mester nemsokára megérkezik.

Thomas Bilder, a Regent's Park melletti Londoni Állatkert egyik állatgondozója, aki feleségével együtt egy kis faépületben lakott az elefántház mögött, rendkívül büszke volt rá, hogy valamennyi farkast, sakált és hiénát a gondjaira bízták.
Mr. Bilder kedvence a Berserker nevű hatalmas szürke farkas volt. Inkább az állat fejedelmi méretei és előkelő megjelenése ragadta meg, semmint legendás vadsága. Nyugodt napokon az etetés befejeztével néha bemerészkedett a farkas ketrecébe, és gyengéden megvakargatta a kéjesen nyújtózó állat füle tövét. Berserkert négy évvel ezelőtt fogták el Norvégiában, aztán a jól ismert londoni állatkereskedő, Jamrach tulajdonába került, s tőle vásárolta meg az állatkert.
A kis ház ablakán kipillantva Bilder érezte a nyomott levegő feszültségét és a vihar közeledtét. Hallotta a megriadt állatok nyugtalan üvöltését. Néha a látogatók is hergelték a vadakat, ezért úgy döntött, hogy elsétál a ketrecekhez, és ellenőrzi az állatokat.
A farkasokhoz érve azonnal látta, hogy valamennyien nyugtalanul járkálnak fel-alá. Mind közül Berserker tűnt a legizgatottabbnak. Az állatok szokatlan viselkedését a légköri változásoknak tulajdonította. A fullasztó hőség miatt csak néhány látogató lézengett a ketrecek között, és látszólag egyikük sem bosszantotta a farkasokat.
Berserker egyedül volt a ketrecben, és nyüszítve rohangált körbe-körbe. Bilder halk szavakkal igyekezett megnyugtatni az állatot. Mint később elmondta, ilyen körülmények között eszébe sem jutott volna megérinteni a farkast. Berserker azonban nem akart megnyugodni, Bildert pedig hamarosan máshová szólította a kötelesség.
Alig fordult el a ketrectől, hatalmas cseppekben zuhogni kezdett az eső. Bilder megszaporázta lépteit.
Ebben a pillanatban vakító fényű villám cikázott végig a környéken, és recsegve-ropogva a farkas ketrecének vasrácsába sújtott.

Szerencsére sem a környéken tartózkodó emberek, sem a rettegve nyüszítő állatok nem sérültek meg. Berserker börtöne azonban tárva-nyitva állt. Az elgörbült, megolvadt vasrácsok szétnyíltak a farkas előtt. A hatalmas szürke állat pillanatok múlva eltűnt az esőfüggönybe burkolózó park fái között.
Bilder a villámlást azonnal követő fülsértő mennydörgés hangjára hátrafordult, és az elsők között pillantotta meg a szétroncsolt ketrecet. A siker legcsekélyebb reménye nélkül megpróbált a kiszabadult állat nyomába eredni. Pár lépés után be kellett látnia, hogy erőfeszítése hiábavaló.

A farkas eltűnésének pillanatában a néhány mérfölddel távolabb fekvő Hillingham felett még csak a gyülekező szürke felhők jelezték a vihar közeledtét. Mina Murray és Lucy Westenra a kastély árnyas parkjában egy kőpadon üldögéltek, közvetlenül a békét és nyugalmat sugárzó családi temető szomszédságában.
Az álmos csendet csak a pávák kiáltásai verték fel időnként. A délelőtti ragyogó napsütést csak déltájban zavarták meg az első bárányfelhők, de a keleti láthatáron még most is kéklett az ég. A két ifjú hölgy azonban ebben a pillanatban nem sokat törődött az időjárás változásaival.
Lucy nagyot sóhajtott, körüljáratta tekintetét az ismerős fákon, és álmodozó hangon kijelentette:
– Oh, ez a legkedvesebb hely a világon...
Mina elfojtott feszültséget vélt kicsendülni Lucy hangjából.
– Bánt valami?
– Nem igazán. Nem – felelte a lány a távolba révedve. – Annyi az egész, hogy az utóbbi napokban újra visszatért betegségem, az alvajárás... Tudod, gyermekkoromban sokat bajlódtam vele. És nagyon különös álmaim vannak.
– Csak nem alantas viszonyt folytatsz egy magas, sötét hajú idegennel?
Lucy elmosolyodott.
– Igazán nagyszerű ötlet... de nem. Az az igazság, hogy szeretem, szeretem! Szeretem! Még az is örömet okoz, ha kimondhatom: szeretem! Szeretem, és igent mondtam.
– Oh, Lucy! Végre! – Mina boldog hangjába némi féltékenység is keveredett. – Ezek szerint sikerült választanod. Hozzámész a texasi lovaghoz?
A távolban mennydörgés morajlott.
Lucy megrázta vörös fürtjeit.
– Nem. Attól tartok, Quincey éppoly csalódott, mint a szegény Jack volt. Arthurt választottam. Oh, Mina, Arthur és én nemsokára Lord és Lady Godalming leszünk. Jövő nyáron majd meglátogatsz minket a franciaországi nyaralónkban. Akarom mondani: meglátogattok. Te és Jonathan. És persze te leszel a koszorúslányom. Ugye elvállalod?
– Persze hogy elvállalom, Lucy... de azt hittem, a texasiért bolondulsz.
Lucy csodálkozva nézett barátnőjére.
– Igen, őt szeretem. És ezután is szeretni fogom.
– És persze dr. Sewardot is, gondolom.
– Igen, a csodálatos dr. Sewardot is, aki olyan kedves szavakkal kérte meg a kezem. Miért ne? Ne nézz így rám, Mina. Ha az esküvőm után alkalmam nyílik, hogy néhány napot eltöltsek velük... Igazán, Mina, olyan naiv tudsz lenni! Olyan maradi vagy. Egészen unalmas lettél, mióta Jonathan elutazott. Oh, bocsáss meg, ezt nem kellett volna mondanom. Megbocsátasz?
Mina hirtelen elsírta magát.
Lucy egyszeriben megértéssel és gondoskodással vette körül.
– De hiszen te aggódsz Jonathan miatt! Hát persze, hogy aggódsz.
– Csak... csak két levelet kaptam tőle egész idő alatt. Az elsőt még Párizsból, aztán még egyet... onnan, ahol most van. És az utóbbi annyira természetellenes volt, annyira hideg... Mintha nem is ő írta volna!
A láthatárt vörös fénybe vonta egy hatalmas villám. A dörgés sokkal közelebbről hangzott fel, mint az imént. A folyó felett fenyegető, sötét felhők gyülekeztek. Hűvös szél kerekedett.
– Mina, biztos vagy benne, hogy tényleg ismered?
Újabb villámlás, hatalmas dörrenés.
– Tudod, minden férfi olyan... megbízhatatlan és... – folytatta Lucy, de utolsó szavait elnyelte az újabb mennydörgés zaja. A két lány szinte egyszerre emelkedett fel a padról, hogy a biztonságos házba siessen.
– Jonathan más! – jelentette ki dacosan Mina.
– Jonathan is olyan, mint a többi. Higgy nekem, kedvesem – mondta Lucy. – De ha kihűlt a szerelme, akkor rosszul választottál...
Ömleni kezdett az eső, és pillanatok alatt átáztatta a most már szaladó lányok ruháit.

A La Manche-csatornán az orosz zászló alatt hajózó *Demeter* vitorlást órák óta kedvező szél hajtotta Anglia partjai felé. A szokatlan sebességgel száguldó hajóról később a parton álló szemtanúk borzongva számoltak be.
A vitorlás lélegzetelállító lendülettel futott be a Temze torkolatába. Greenwich magasságában feneklett meg, de a helyszínre érkező kikötői hatóságok a kormányos kivételével senkit sem találtak a fedélzeten. A férfi – mint utóbb kiderült, a hajó kapitánya – rejtélyes körülmények között, a kormányhoz szíjazva halt meg.
A hulla zsebében gondosan bedugaszolt palackot találtak, abban pedig egy kis papírtekercset. Az orosz követség egyik munkatársa később angolra fordította a papírra vetett üzenetet, amely a hajónapló kiegészítésének bizonyult. A naplónak csak részletei maradtak fenn, melyek hevenyészett fordításban később megjelentek a bulvárlapokban, nem kis feltűnést keltve a londoni közvélemény között.
A lapok a *Demeter* felettébb különös történetének egy másik igencsak érdekes momentumát is világgá kürtölték; a hajó szerencsétlenségének szemtanúi kivétel nélkül azt állították, hogy a fedélzetről hatalmas testű kutyát láttak a partra ugrani abban a pillanatban, hogy a vitorlás a partnak ütközött. Később széles körű kutatást indítottak az állat után, de semmit sem találtak.
Ami a halott kapitányt illeti, a jelentések szerint szorosan a kormánykerékhez erősített kezei között feszületet szorongatott, melynek láncát csuklóira és a kerékre kötötték.
A vizsgálatot végző sebész, bizonyos J. M. Caffyn kijelentette, hogy a férfi már legalább két napja halott volt, amikor a baleset történt. A parti őrség egyik illetékese elképzelhetőnek tartotta, hogy az áldozat saját magát kötözte a kormányhoz, fogaival húzva meg a feszületet tartó lánc csomóit. A kapitány holttestét természetesen azonnal elszállították a hajóról, melyen az újságok beszámolói szerint „életének utolsó percéig bátor helytállással teljesítette kötelességét”. A tetemet egy hullaházba szállították, ahol hamarosan elvégezték a halottszemlét is.
A szemle eredményeit a sajtó is közölte, bár számos részlet továbbra is tisztázatlan maradt. Senki sem tudta például, hogy a legénység önszántából hagyta-e el a hajót, vagy a tébolyodott kapitány végzett velük. A közvélemény mindazonáltal népi hősnek tekintette a kapitányt, akit néhány nap múlva díszes külsőségek közepette helyeztek örök nyugalomra.
A *Demeter* rakományát mindössze közel ötven, egyforma méretű, földdel teli faláda alkotta. Címzettként Mr. S. F. Billington londoni ügyvédet tüntették fel rajtuk. Mr. Billington a baleset másnapján meg is jelent a fedélzeten, és hivatalosan átvette a szállítmányt. A vele kizárólag postai úton érintkező megbízó jó előre, busásan megfizette. A titokzatos megrendelő teljes diszkréciót kért, és arra utasította az ügyvédet, hogy a ládákat szállíttassa az elhagyatott Carfax birtokra.
Az állítólag partra jutott kutyát hetekig keresték, az Állatvédő Liga tagjai pedig bejelentették, hogy gondozásukba veszik az állatot. Nem kis csalódást keltett, hogy a kutyát soha nem találták meg.
Amikor a szokatlanul heves vihar a legvadabbul tombolt, alig néhány órával a *Demeter* partot érését követően a Seward doktor által vezetett elmegyógyintézet betegein megmagyarázhatatlan izgatottság lett úrrá. Az ápolók csak a magas nyomású vízfecskendők segítségével tudták fenntartani a rendet. Renfield ezúttal nem volt a fegyelmezetlenkedők között; egykedvűen hallgatta társai üvöltéseit, figyelmét lekötötték a zárkájában nyüzsgő állatkák.

Éjfélre Hillingham környékén is elcsendesedett az eső, ám a viharos szél továbbra is vadul kergette a felhőket, és veszettül rázta a kastély falait. A fák lombja kísértetiesen hajladozott a zörgő ablaktáblák előtt.
Egy hangosabb zajra, vagy talán csak egy rossz álom hatására Mina hirtelen felült az ágyában. Rettegve nézett körül, aztán felkelt, és átsietett Lucy szobájába.
– Lucy! Jól vagy? – suttogta idegesen.
A sötétben alig látta az ágyat. Kérdésére nem kapott választ.
– Lucy...? – szólalt meg újra, kicsit hangosabban.
Halálos csend.
Közelebb lépett, és megérintette az ágyon gyűrött halomban heverő takarókat, párnákat. Lucy nem volt a helyén, és a hideg ágyneműből ítélve már órákkal ezelőtt elhagyhatta szobáját.
A teraszra nyíló nyolcszögletű ablak váratlanul kivágódott.

9.

Lucy legutóbbi alvajáró kirándulását követő napon Mina rendelt egy hintót – bár vonattal is mehetett volna, de gazdag barátai ragaszkodtak hozzá, hogy adjon a külsőségekre és behajtatott a városba. A belvárosi füstben és hangzavarban rövid időre sikerült megszabadulnia Jonathan – és most már Lucy – miatti aggodalmaitól, s egyúttal megragadta az alkalmat, hogy vásároljon magának néhány apróságot.
A Piccadillyn és a főutcán kiáltozó rikkancsok a reggeli lapok főcímét kiáltozták: MINDEN IDŐK LEGVÁRATLANABB ÉS LEGPUSZTÍTÓBB VIHARA SÖPÖRT VÉGIG ANGLIÁN; NYOMA VESZETT AZ ELSZABADULT FARKASNAK. De Mina oda sem figyelt a szenzációs hírekre.
London a szokottnál kevésbé volt ködös, de még ha ragyogóan sütött volna is a nap, a lány nem sokat törődött volna a körülötte nyüzsgő várossal.
Így aztán órákon át bolyongott, anélkül hogy észrevette volna: valaki követi.
Az utazás alatt és a megérkezést követően a bőséges étkezés visszaadta neki fiatalos megjelenését. Tudta előre, hogy így lesz. Márpedig ma igencsak vágyott rá, hogy fiatalnak lássék; hiszen ma, több mint négyszáz év után, ha a sors kegyes hozzá, végre újra szemtől szembe láthatja Erzsébetet...
A Londonba látogató idegen, aki Mina minden lépését követte, a legutóbbi divat szerint szabott ruhákat viselt. Már megbánta azonban, hogy széles karimájú kalapja helyett az elegáns cilindert választotta. A divatos napszemüveg nem tűnt elég védelemnek a nappali világosság ellen.
Ahogy a lány nyomában az ismeretlen város utcáit járta, időről időre összerezzent a házak közé betörő fényes napsugaraktól. Ez sem tudta elvonni azonban figyelmét a karcsú női alakról. Egyetlen vágya volt, hogy fényes nappal, nyíltan a lány elé lépjen, és kulturált, ha nem is mindenben a helyi szokásoknak megfelelő módon megszólítsa.
Szívében ezernyi vad gondolat tombolt. Reményeinek alapja a lány fényképére vetett egyetlen futó pillantás és az előző éjszakai röpke találkozás volt. Micsoda véletlen! De hát lehet a vak véletlennek bármi szerepe, ha két egymásnak rendelt ember találkozik?
A lány léptei a főutcán vezettek keresztül. Az évszázados tapasztalattal rendelkező vadász könnyedén követte a tömegben a kiszemelt vadat.
A hömpölygő emberáradatban végre sikerült olyan helyzetbe kerülnie, hogy a lány tisztán láthassa. „Szerelmem... most láss meg” – mormolta alig hallhatóan maga elé.
Bármilyen gondterhelt és feszült volt is, Mina Murray megértette az üzenetet. Tekintete találkozott a napszemüvegét óvatosan leemelő ismeretlen férfi pillantásával, aztán neveltetéséhez illően gyorsan lesütötte szemét.
De valami arra kényszerítette, hogy újra a jól öltözött, fiatal férfira nézzen, akinek bársonyosan csillogó barna haja a vállára omlott.
A lányt talán az indokoltnál is jobban zavarba hozta saját illetlensége, és gyorsan belépett egy patikus boltjába.
Drakula türelmetlenül keresztülvágott az úttesten, és a bolt kirakatához sietett. A járókelőket olyan könnyed eleganciával kerülgette, amire földi halandó aligha lett volna képes.
A dolguk után siető gyalogosok azonban nem vették észre a magas fiatalember megmagyarázhatatlanul fürge mozdulatait, ahogy az is elkerülte a figyelmüket, hogy a kirakatban nem látszik a különös idegen tükörképe. Az üvegről csak a férfi kezében tartott újság tükröződött vissza; címlapján öles betűkkel virítottak a viharról és a farkas szökéséről szóló hírek.
Odabent a boltban Mina minden figyelmét lekötötte a vásárlás. Laudanumot, az akkoriban mindenki számára hozzáférhető, ópiumból és alkoholból kevert nyugtatót kért a patikustól. Bár a szert Lucynak szánta, hátha az erős nyugtató megszabadítja barátnéját az alvajárástól, tudta, hogy Jonathanért aggódva ébren töltött éjszakáin ő maga is hasznát veheti a bódító folyadéknak.
Drakula a vastag üvegen át is hallotta a lány puha hangját. Ahogy Mina kilépett a boltból, azonnal megpillantotta az éhes tekintetű idegent, és a meglepetéstől elejtette az üveget.
Mielőtt a kis fiola darabokra tört volna a kövezeten, a férfi gyors és elegáns mozdulattal elkapta, és udvariasan a lány felé nyújtotta.
– Alázatosan a bocsánatáért esedezem – mondta enyhe idegen akcentussal. Kiejtése sokat javult az elmúlt néhány hónapban. – Nemrégiben érkeztem az önök országába, és még nem ismerem ki magam a városban. A szokásokat sem ismerem errefelé... Adhat egy gyönyörű ifjú hölgy útbaigazítást egy elveszett léleknek?
Mina kinyújtotta a kezét, és már majdnem átvette az üveget, de aztán elbizonytalanodott. Végigmérte a fiatal férfit, és az az érzése támadt, hogy ismeri valahonnan... De Drakula első parancsa – *Ne láss meg!* –

túl erősnek bizonyult ahhoz, hogy a lány felismerje benne az éjszaka látott szörnyalakot.
Kimérten a vakmerő idegenre nézett, aztán hűvös, határozott hangon megszólalt:
– Az elveszett lelkeknek valamelyik templomot javasolnám. És azt hiszem, egy hatosért bármelyik sarkon vásárolhat térképet. Jó napot!
Sarkon fordult, de aztán eszébe jutott, hogy az orvosságos üveget az idegen még mindig fehér kesztyűs kezében szorongatja. Megtorpant, és visszafordult.
A férfi ismét felé nyújtotta a sötét folyadékot.
– Úgy látom, laudanum – mondta a fiatalember, bár szemét egy pillanatra sem vette le a lányról, hogy megvizsgálja az üveg tartalmát. – Palackba zárt felejtés. Gondolom egy beteg barátjának vette?
– Nem hiszem, hogy ez önre tartozna.
Az idegen arcán magabiztos, ám egyúttal bűnbánó kifejezés jelent meg.
– Bocsásson meg, amiért megsértettem. Valójában csak azt szeretném megtudni, merre találom a mozgóképszínházat. Úgy hallottam, a civilizált világ csodája.
– Ha kultúrára vágyik, menjen el egy múzeumba. Londonban talál bőségesen. Ha megbocsát...
A férfi udvariasan meghajolt, kissé megemelte kalapját, és lovagiasan félreállt a hölgy útjából.
Mina alig tett néhány lépést, és az idegent újra maga előtt látta. Hogyan kerülhetett ilyen gyorsan elébe a zsúfolt utcán?
A férfi ismét megemelte a kalapját.
– Egy ilyen csodálatos hölgynek nem szabadna egyedül sétálgatnia a londoni utcán – mondta könnyed hangon. – Attól tartok, nem túl biztonságos ez a város.
Mina tudomást sem vett a férfi tolakodásáról, és felszegett fejjel elhaladt mellette. Maga is meglepődött, mekkora akaraterőre volt szüksége, hogy ne vessen legalább egy futó pillantást a fiatalemberre.
Az idegen azonban nem tágított. A karját kínálta a lánynak, aki leplezetlen megvetéssel kitért előle. A férfit nem hozta zavarba az elutasítás. Lépteit Mina cipőjének szapora kopogásához igazította, és némán haladt a lány mellett. Mina dühösen megállt.
– Semmilyen körülmények között nem engedem, hogy... – Megmagyarázhatatlan módon haragja szinte egy csapásra elszáilt, ahogy az idegen szemébe nézett. – ...hogy a kísérőmnek szegődjön egy olyan férfi, aki be sem mutatkozott tisztességesen – fejezte be zavartan.
Ki ez az idegen? Nem ismerheti valahonnan?
Volt valami a férfiban, ami ellenállhatatlanul vonzotta.
– Micsoda arcátlanság! – mondta a fiatalember mosolyogva. – Igazán nem vagyok hozzászokva. Milyen fiatalos lendület! Az én hazámban akár az életébe is kerülhetne egy ilyen kijelentés.
– Remélem, soha nem kell meglátnom az ön hazáját.
Drakula elismerően nevetett. Tetszett neki a lány eleven gondolkodása.
– Ismerem önt, uram? – Mina hangjában kétségbeesés bujkált. – Talán a férjem egyik ismerőse? Ha továbbra is üldöz, hívom a rendőrséget.
Az idegen még szélesebben elmosolyodott, aztán hirtelen elkomorult. Arcán szomorúság tükröződött.
– Bocsásson meg durva viselkedésemért – mondta szelíden. – Idegen vagyok egy idegen országban... *Nem kell félnie tőlem.* – Utolsó szavait halkan, de nyomatékosan ejtette ki.
– Uram... én... talán én voltam udvariatlan önnel.
– Kérem, engedje meg, hogy bemutatkozzam. Azt hiszem, képes vagyok eleget tenni az önök országában szokásos rituálának. Herceg Vladislaus Székely vagyok.
– Micsoda... szokatlan név.
– És milyen semmitmondó cím. Biztos vagyok benne, hogy London tele van hercegekkel, bárókkal, sejkekkel és grófokkal. Valódi címem azonban: az ön legalázatosabb szolgálója. – Drakula egy pillanatra levette kalapját, és széles mozdulattal meghajolt a lány előtt.
– Wilhelmina Murray... – Mina szinte öntudatlanul pukedlizett, ám mielőtt térdét behajlíthatta volna, a férfi gyengéd, mégis határozott mozdulattal megragadta a könyökénél fogva. – Számomra megtiszteltetés, hogy megismerhettem, Mina asszony.
– Asszony...?
– Az előbb mintha a férjét említette volna.
– Valóban...?
A keze – Erzsébet keze! – Drakula karján nyugodott, ahogy most már együtt folytatták útjukat a ködlepte londoni utcákon.
Hatalmas harangok – a helybeliek Big Bennek nevezték – kondultak a közelben, és a hang Drakula fülébe hasított. A mozgalmas városban sétálgatva, oldalán újra megtalált szerelmével a férfi úgy érezte, hogy ezen

a csodálatos napon minden megtörténhet. Talán annyi év után még az élettel is sikerül megbékélnie...

Lucy beteg volt. Akármilyen kór támadta is meg, Jack Seward tudása elégtelennek bizonyult a diagnózis felállítására. A betegség azonban súlyosnak, átkozottul súlyosnak tűnt az orvos számára, már csak azért is, mert annyira váratlanul támadta meg a fiatal lány testét.
Seward, akit őrült betegei mellől Arthur Holmwood kétségbeesett üzenete szólított el, nem tudott ennél többet megállapítani a titokzatos bajról. Tehetetlenül állt a lány ágya mellett. Lucy, akinek nem is olyan régen még a kegyeit remélte, éppen menyasszonyi ruháját próbálta, melyben majd egy másik férfinak fogad örök hűséget.
Bár tagadhatatlanul rossz bőrben volt, a lány ebben a pillanatban határozottan boldognak és izgatottnak tűnt. Elégedetten forgolódott a szobája falára akasztott hatalmas tükör előtt.
– Jack, nagyszerű doktorom, hogy tetszik?
– Csodálatos.
Az igazat megvallva Seward éppen csak egy pillantást vetett az elegáns ruhadarabra. Azt azonban avatatlan szemei is észrevették, hogy a ruhából egy ügyes kezű szabónak be kell majd vennie a ceremónia előtt. Az egyébként is nádszálkarcsú Lucy az elmúlt napokban számottevő súlyt vesztett. Bőre krétafehér volt, csak ajkai és orcái piroslottak szederjesen. Amikor mosolygott, Seward megfigyelte, hogy ínye visszahúzódott hófehér fogsoráról.
Lucy újra megpördült a tükör előtt.
– Mondja csak, doktorom, Arthur kérte meg, hogy felkeressen? Vagy egyszerűen szeretett volna az ágyban látni, mielőtt férjhez megyek?
A férfi megköszörülte a torkát.
– Lucy, Arthur felettébb aggódik az ön egészségi állapota miatt. Megkért, hogy vizsgáljam meg. Tisztában vagyok vele, hogy múltbeli személyes kapcsolatunk miatt mindkettőnk számára kissé kényelmetlen ez a helyzet. De nem szabad, hogy ez... Ha orvosként érkezem önhöz, bírnom kell a tökéletes bizalmát.
Lucy elutasítóan, hitetlenkedve rázta a fejét, de nem az orvos szavai nyugtalanították. Hirtelen gyengének érezte magát, és megszédült. Ernyedten a közeli szófára hanyatlott, ujjaival a nyakára tekert fekete bársonykendőt babrálta.
– Mi történt, Lucy?
– Segítsen rajtam, Jack. Kérem. Nem tudom, mi történik velem. Rémálmaim vannak... Éjszakánként olyan hangokat hallok, amiket nem szabadna hallanom.
Sewardban felébredt a szakmai érdeklődés.
– Miféle hangokat?
– Őrültség az egész... – a beteg megpróbált mosolyogni.
– Mondja csak el.
– Hallom a szolgálók sugdolózását a ház túlsó felében. Hallom az egerek futkosását a padláson, és hallom szegény anyám beteg szívének dobolását a másik szobában... És látok a sötétben, Jack. Éppen olyan jól látok, mint fényes nappal...
– Lucy...
– És éhezem – de rá sem bírok nézni az elém tett ételekre. Kérem, segítsen...
Lucy levegő után kapkodva előrehajolt. Megkapaszkodott Seward karjában, aki rosszullétét látva sietve mellé lépett.

Egy órával később a beteget ágyba fektették, miután az aggódó anyát megnyugtatták, hogy csak múló rosszullétről van szó. A vizsgálat befejeztével Seward távozni készült, amikor a tágas fogadószobában összefutott az éppen belépő Arthur Holmwooddal.
A leendő férj Quincey Morris társaságában érkezett a hillinghami kastélyba. Mindketten vadászöltözéket viseltek, és remek hangulatban voltak. Jókedvük nem tartott sokáig. Holmwood sápadtan hallgatta az orvos beszámolóját.
Amikor rövid látogatás után kilépett Lucy szobájából, kétségbeesve fordult orvos barátjához:
– Jack, mit szólsz az egészhez? Én ijesztőnek találom.
Seward hatalmasat sóhajtott.
– A testműködések látszólag rendben vannak. Semmilyen ismert betegségre utaló jelt nem találtam. Az állapota mindazonáltal engem is aggaszt.
– Hát persze, hogy aggaszt!
– Úgyhogy bátorkodtam táviratozni Abraham Van Helsing professzorért.

Holmwood némi kétkedéssel fogadta a bejelentést.
– Úgy érted, ide hívtad öreg tanárodat, akiről olyan sokat meséltél? A holland metafizikus filozófust?
– Igen. Az a lényeg, hogy Helsing professzor egyben kiváló orvos is, és többet tud a titokzatos betegségekről, mint bárki a világon.
– Akkor hívd ide. A költségek nem számítanak.

Mina jócskán meghosszabbította eredetileg csak néhány órásra tervezett londoni tartózkodását. Józan ítélőképességét mintha felfüggesztette volna, és egy gyakorlatilag ismeretlen férfi oldalán a mozgóképszínház felé tartott. Szóba állt egy idegennel, aki gátlástalanul leszólította az utcán.
A londoni naplementében volt valami határozottan megkapó szépség, ahogy a város fényei és a tintaszínű ég visszatükröződött a Temze vizében. A nap vörös korongja lassan elmerült a láthatár mögött, bearanyozva a kora esti félhomályban megolvadni látszó házak falát. Mina újdonsült kísérőjébe karolva szinte vakon lépkedett az egyik mozgóképszínház felé.
A homályos, ugráló fekete-fehér képek egy hatalmas szürke farkast ábrázoltak, amint újra és újra nekiugrik ketrece rácsainak. Az állatot nyilván a filmfelvevő mellett álló emberek ingerelték; a képbe néha belógott egy széles mozdulatokkal integető férfi keze. A közönség soraiban többnyire tehetős londoni polgárok foglaltak helyet, de a leghátsó székeken néhány szegényesebben öltözött ember is ült. Mindenki megbabonázva bámulta a vásznat.
Drakula és Mina néhány percig a helyiség bejáratánál állt, feszülten figyelve a gyorsan pergő képeket. Egyik pillanatról a másikra a farkas helyett egy száguldó gőzös jelent meg a szemük előtt.
– Lenyűgöző – jegyezte meg a férfi. – A tudomány fejlődése nem ismer határokat.
– Tudomány? Szerintem aligha lehet ezt összehasonlítani Madame Curie felfedezésével... – A film csak néhány másodpercre tudta lekötni Mina figyelmét. A lányon fokozódó idegesség lett úrrá. – Nem kellett volna idejönnöm. Most már igazán mennem kell...
– Még nem.
– De...
Drakula a lány ajkához emelte ujját, és csendre intette. Aztán határozottan megszorította a karját, és néhány súlyos függönyt félrehajtva a vetítővászon mögötti kis helyiségbe vezette Minát. A lány megpróbált ellenállni, de saját magát is meglepve képtelen volt felemelni a hangját.
– Ne... – suttogta. – Nem szabad. Kérem, hagyja abba. Ki maga?
Amikor úgy tűnt, hogy óvatosságát és tartózkodását feladva kiáltani akar, Drakula kesztyűs kezével gyengéden befogta a száját.
Hangja nyugodtan, mégis ellentmondást nem tűrően csengett. Mintha hipnotizálta volna a lányt.
– Velem olyan biztonságban vagy, mint még soha.
A vászonra vetített képek óriási fekete-fehér árnyékai a fejük felett táncoltak. A film most a hintóján közeledő Erzsébet királynét ábrázolta, és a tömeg tisztelettelteljes tapssal fogadta őfelsége megjelenését.
Drakula óvatosan elengedte a lány karját. Mina behunyt szemekkel állt előtte, ajkai hangtalan imát remegtek.
– Te vagy életem szerelme – suttogta a férfi –, akit elvesztettem, és most újra megtaláltam.
Ahogy e szavakat kiejtette, érezte, hogy a vad éhség, a vér iránti vágy lassan hatalmába keríti. Tépőfogai akarata ellenére félelmetesen megnyúltak. NEM! Erzsébettel nem!
A természetes vágyaival szembeni szokatlan lázadástól meglepetten kissé megkésve fordult el a lánytól. Lázasan próbált uralkodni ősi ösztönein. Amikor újra szerelme felé fordult, arca már ismét emberi volt.
Mina – bár Drakula biztos volt benne, hogy nem láthatta néhány pillanatig tartó átalakulását – reszketett a félelemtől.
– Istenem... *Ki maga ?*
A férfi is megremegett a rátörő érzelmek súlya alatt.
– A számodra csak jót jelentek.
Az ijedt, zavarodott, megbabonázott lány mozdulni sem bírt. Értetlenül bámulta a férfit. Már semmit sem értett.
A tulajdon érzéseitől is megrettent lány tekintete az őt karjaiban tartó különös, érthetetlen férfi válla felett ebben a pillanatban egy farkas kékesen ragyogó szemeivel találkozott.
A farkas mögött a kis szobából kopott, félig nyitott ajtó vezetett valahova. Mina hirtelen ráeszmélt, hogy alighanem az állatkertből megszökött állat tört be valamelyik nyitva felejtett hátsó ajtón vagy ablakon át a mozgóképszínház épületébe.
Drakula csak most vette észre a háta mögött álló farkast. Elengedte a lányt, és szembefordult a vadállattal.

Abban a pillanatban, hogy a férfi erős kezei és megigéző tekintete elengedte, Mina pánikba esve menekülni próbált.
A farkas inkább önvédelemből, mintsem támadó szándékkal a nyomába vetette magát.
Drakula a lány által soha nem hallott nyelven egyetlen ostorcsapásként csattanó szót kiáltott, megállítva a levegőben úszó fenevadat.
Az állat nyüszítve meghunyászkodott, mintha valami titkos erő kényszerítené engedelmességre.
A hatalmas mozgóképek közben folytatták csendes táncukat a vásznon, villódzó árnyakat vetítve a két alakra és a farkasra.
Drakula nyugodt és határozott mozdulattal lehajolt, és magához intette az állatot. A farkas fejét leszegve engedelmeskedett.
A férfi két kezébe vette Berserker pofáját, megvakargatta az állat fülét, és végigsimított széles hátán.
Aztán Mina szemébe nézett.
– Gyere ide, Mina. Mondtam, hogy nincs mitől félned.
A lány vadul tiltakozott, és a fejét rázta.
Drakula kiegyenesedett, és kézen fogva a farkashoz vezette. Az állat a lány közeledtére előbb idegesen hátracsapta a fülét, de azután megnyugodott.
Ahogy a farkas tömött bundáját simogatta, ujjai összekulcsolódtak a férfi kezével. Megrészegülten, elbűvölve, bizalommal telve nézett az ismeretlen szemébe.

Két órával később a Hillingham-ház előtt már egy másik Mina szállt ki a lefüggönyözött hintóból.
Az utazás utolsó öt percében egyetlen szót sem szóltak egymáshoz. Amint kísérője – új szeretője – lesegítette a kocsiról, hátat fordított a férfinak, és szó nélkül rohanni kezdett a ház felé.
Mielőtt az ajtóhoz ért volna, ellenállhatatlan vágyat, érzett, hogy egyetlen sóvárgó, gyötrődő pillantás erejéig hátranézzen. De a fekete hintó már messze járt titokzatos utasával.

10.

A Hillingham-házban újra hajnalig égtek a lámpák. A hatalmas épület egyik emeleti szobájában dr. Seward aggodalmas arccal állt betege ágyánál.
Az orvos sokadszor is kitapintotta Lucy pulzusát, aztán szomorúan megrázta a fejét, és csendben kilépett a szobából, hogy a társalgóban kicsit kinyújtóztassa elgémberedett tagjait. Megpróbált éber maradni, és gondolkozni.
Ebben a pillanatban fekete bérkocsi kanyarodott a ház bejárata elé. Ötvenes éveiben járó, méltóságteljes alak szállt ki a várakozó kocsiból. Kezében jókora orvosi táskát tartott – csomagjait a London központjában álló Berkeley Hotelben hagyta, ahol Amszterdamból megérkezve szobát vett ki.
Kifizette és útjára bocsátotta a vezetőt. Abraham van Helsing egy másodpercig tűnődve szemlélte az épületet, mintha arra számítana, hogy a hatalmas kastélyt vizsgálgatva megtudhat valami fontosat a kivilágított ablakok mögött lakókról.
Ahogy Dr. Seward elhagyta a szobát, Lucy egy pillanatra egyedül maradt.
De csak egy pillanatra. Valahogy megérezte, hogy áll valaki a sötét teraszon, és a franciaablakon keresztül őt bámulja. Hirtelen felriadt. Az alvó lányon a Seward által is észrevett meggyötört, fáradt arckifejezést egyszeriben boldog mosoly váltotta fel.
Szemei felragyogtak. Vágyakozva figyelte az ablakon túl halványan kirajzolódó alakot, és kihívóan felhúzta magán a takarót.

Egy álmos szolgáló értesítette Sewardot Van Helsing professzor megérkezéséről. Az orvos leszaladt a lépcsőn, és meglátta egykori tanárja alakját, amint kalapját, kesztyűjét és kabátját nyugodt mozdulattal átnyújtja a komornyiknak.
Seward megkönnyebbülten, széttárt karokkal sietett a belépő férfi üdvözlésére.
– Professzor úr! Igazán kedves öntől, hogy ilyen gyorsan eljött.
– Mindig a barátaim segítségére sietek, ha szükségük van rám! – felelte Van Helsing, és hosszasan megrázta volt tanítványa kezét. Közben a sápadt férfi arcát fürkészte. Rövidesen az ő vonásai is megkeményedtek, mert az orvos elkeseredett tekintetéből kiolvasta, hogy a jelen helyzetben nincs helye

üres társalgási fordulatoknak.
– Jack, mondjon el mindent az esetről – mondta minden bevezető nélkül.
Seward fáradtan végigsimított a haján, aztán részletesen ismertette Lucy betegségének tüneteit és az eddig elvégzett vizsgálatokat.
– Valamennyi anémikus tünet felfedezhető a lányon, de a vérvizsgálatok semmi rendelleneset nem mutattak ki. Mégis, valahogy... mintha állandóan fogyna a vére. Képtelen vagyok megállapítani az okát.
Van Helsing éppen következő kérdésén tűnődött, amikor az emeletről vad, kéjes üvöltés hallatszott.
A két férfi felrohant a lépcsőn, és valósággal betörte Lucy szobájának ajtaját.
A professzor döbbenten megtorpant, és felkiáltott.
– *Gott im Himmel!*
A franciaablak tárva-nyitva állt, a függönyök kísértetiesen lebegtek a huzatban. A majdnem teljesen meztelen Lucy a hátán vonaglott az ágyon. Párnáján néhány csepp vér virított, gyönyörű mellei hevesen hullámoztak, ahogy levegő után kapkodott.
Van Helsing gondolkodás nélkül az ágyhoz sietett, és megvizsgálta a beteg nyakán éktelenkedő apró sebet. A fekete kendő a földön hevert. A professzor gyengéd, úriemberhez illő mozdulattal megigazította a takarót. Aztán megfordult, és Sewardra pillantott, aki időközben becsukta az ablakot, és összehúzta a sötétítőfüggönyt.
– Nincs vesztegetni való időnk – mondta Van Helsing határozottan. Az orvos még soha nem látta ilyen komolynak és gondterheltnek volt tanárát. – Azonnal vérátömlesztést kell végrehajtanunk.
A professzor az ágyra fektette és kinyitotta táskáját.
Seward meggyújtotta az ágy mellett sorakozó gyertyák egyikét, aztán csodálkozva a férfira nézett.
– Vérátömlesztés? Sikerült tökéletesítenie az eljárást?
– Ez még senkinek sem sikerült – felelte Van Helsing a fejét rázva. – Mindössze kísérleteket végeztem, Landsteiner módszerét alkalmazva. Valóban óriási a kockázat, de nincs más választásunk. A lány még ma éjjel meghal, ha nem teszünk semmit a megmentésére.
A szolgálók időközben nyugtalanul összecsődültek a hallban. Néhány szobalány ijedt arccal állt a szoba ajtajában.
Seward néhány gyors utasítást adott az alkalmazottaknak, és a lelkükre kötötte, hogy ne keltsék fel Lucy anyját. Van Helsing ezalatt előkészítette a bonyolult beavatkozáshoz szükséges orvosi eszközöket; táskájából hosszú, vékony falú gumicsöveket, hatalmas injekciós tűket és egy kis pumpát halászott elő.
Seward kapkodva átrendezte a szobát. Az ágy mellé húzott egy széket, néhány kisasztalt és az összes lámpát. Őt magát is meglepte, hogy gondolkodás nélkül teljesíti a professzor ki sem mondott utasításait.
– Számított rá, hogy transzfúzióra lesz szükség, professzor úr?
Az idősebb férfi komolyan bólintott.
– *Ja.* Abból, ami a sürgönyben állt, gyanítottam, hogy szükség lesz a felszerelésre. Gyanúm most beigazolódott.
A folyosón kemény, sietős léptek döngtek végig. Arthur Holmwood kalapját és kabátját magán tartva sietett fel Lucy szobájába.
Arthur – aki Seward megítélése szerint egyenesen haldokló apja ágya mellől érkezett – döbbenten nézett körül a helyiségben. Értetlenkedve bámulta a jövendőbelije szobájában tüsténkedő két férfit. Aztán tekintete az ágyon heverő halovány bőrű lányra tévedt, és borzadva vette észre a véres ágyneműt. Seward attól tartott, hogy nem bír uralkodni magán.
– Mi az ördög folyik itt? – kiáltotta Holmwood a szobába lépve. – Mit művelnek Lucyval?
Seward sietve közbelépett.
– Artur, bemutatom Van Helsing professzor urat. Megpróbálja megmenteni Lucy életét – mondta, aztán hivatalosan is bemutatta a két férfit egymásnak.
Van Helsinget teljesen lekötötték a beavatkozás előkészületei, ezért éppen csak felpillantott és egy biccentéssel üdvözölte a zavartan téblábló Holmwoodot. Arca keménynek és nagyon komolynak tűnt.
– Á, a vőlegény – morogta szórakozottan. – Éppen jókor jött. Az ifjú hölgy súlyos beteg. Vérre van szüksége, mégpedig azonnal. Vegye le a kabátját.
Arthur csak néhány pillanatig habozott, de ez az idő is soknak tűnt Van Helsing számára.
– Vegye már le! – dörrent rá a fiatalemberre, aki most már kapkodva szabadult meg kalapjától és kabátjától.
– Bocsásson meg, uram. Az életem az övé. Az utolsó csepp véremet is odaadnám érte – mondta riadtan.
Van Helsing elmosolyodott, elővillantva sárgás fogait.
– Arra azért nem lesz szükség... egyelőre. Csak jöjjön gyorsan. Ön férfi a talpán, és most éppen erre van szükségünk. – Lázas mozdulattal az ágy mellé állított székre mutatott. – Jack is kész lett volna a vérét

áldozni... – tette hozzá a professzor. Ez Seward számára is az újdonság erejével hatott. Felkapta a fejét, és csodálkozva nézett a férfira. Mindeddig nem gondolkozott el rajta, hogyan fogják kiválasztani a megfelelő donort. – ...mivel fiatalabb és erősebb nálam. De most, hogy ön megérkezett, azt hiszem, jobban tesszük, ha az ön vérét adjuk át a kisasszonynak. Hiszen ön mindkettőnknél fiatalabb.
Seward csodálta a professzort, amiért a fárasztó út után, a kései óra ellenére, ennyire friss és tettre kész. Van Helsing közben befejezte az előkészületeket, és magasra emelte a két hegyes, vastag injekciós tűt, melyet a hosszú gumicső és a pumpa kapcsolt össze.
A professzor kaján nevetésében volt valami szadisztikus.
Seward időközben lefejtette Holmwood zakóját, felgyűrte az ingujját, és a székre ültette a férfit. Kezét felkötötte, és kitapintotta a vénáját.
Van Helsing gyors és módszeres mozdulatokkal látott hozzá a művelethez.
Ahogy a tű behatolt Lucy bőre alá, a lány fájdalmasan felszisszent, de nem tért magához. Holmwood együttérzően menyasszonyára pillantott, aztán egy pillanatra lehunyta a szemét, amikor a professzor az ő karjába is beledöfte a tűt. Nyugodtan hátradőlt a széken, és az orvos utasításának eleget téve szabad kezével a helyén tartotta a tűt és a gumicsövet. Aggodalmas tekintetét egy pillanatra sem vette le Lucy sápadt arcáról.
Ahogy teltek a percek, és a csöveken át vérük mind teljesebben elkeveredett egymással, a lányba mintha kezdett volna visszatérni az élet. A két orvos közben latin szavakat mormolva elmélyülten értékelte a folyamatot. Lucy orcái kipirosodtak, légzése megnyugodott. Van Helsing elégedetten figyelte a fejleményeket.
A beavatkozás felügyeletét néhány percre Sewardra bízta, és elmélyülten kutatott a táskájában. A fiatal orvos meglepve látta, hogy a professzor egy csokor fehér színű virágot húz elő. El sem tudta képzelni, mi szüksége lehet rá.
Holmwooddal együtt döbbenten figyelték, ahogy Van Helsing egyszerűen félredobja a lány éjjeliszekrényén álló vázából a benne lévő kerti virágokat, és helyükre az általa hozottakat helyezi. Miután ezzel végzett, egy elkészített virágfüzért varázsolt elő a táskából, és Lucy feje fölött a párnára fektette. A szokatlan műveletre nem adott magyarázatot.
Seward elkerülte Holmwood kérdő tekintetét. Beleszagolt a levegőbe, és orrát megcsapta a virágok kellemetlen szaga. Igyekezett barátja előtt leplezni zavarodottságát.
Fokhagyma?
Ha nem ismerte volna olyan régen a professzort, biztosan azt gondolta volna, hogy egykori tanára megőrült. Van Helsing elégedetten nézegette művét, aztán az órájára pillantott, majd elegáns mozdulattal újra a zsebébe süllyesztette. Ellenőrizte a beteg és a donor állapotát, és újra elővette az órát. Mindhárman jól hallották a szerkezet ketyegését a csendes szobában.
A professzor végül eltávolította a csöveket Lucy és Arthur karjából, és könnyedén megdörzsölte a szúrások helyét.
Néhány perccel később Holmwood, bár kissé sápadtan és szédelegve, de talpra állt. Éppen a zakóját öltötte magára, amikor Lucy sovány teste váratlanul megrázkódott, és a lány torkából vad, rekedt kiáltás szakadt fel. A rettenetes hangtól valamennyi férfi önkéntelenül hátraugrott.
– Hát ezért nem kapok levegőt?! – sikoltotta Lucy, majd hihetetlen energiával felült az ágyban, és a vázát dühödten a szoba másik végébe hajította.
Van Helsing láthatóan nem lepődött meg annyira, mint a többiek. Nyugodt hangon beszélt a beteghez:
– Ezek a virágok gyógyhatásúak. Segítenek, hogy jól tudjon aludni, és kellemes álmai legyenek.
A lány gúnyosan felnevetett, és a párnájára helyezett virágfüzért is messzire dobta.
– Hiszen ez közönséges *fokhagyma!* – kiáltotta, aztán erőtlenül visszahanyatlott az ágyra.
Miután Holmwoodot kikísérték a szobából, Van Helsing és Seward visszatértek a most már nyugodtan alvó Lucy ágyához. A fiatalabb orvos megnyugodva látta, hogy a lány máris sokkal jobb állapotban van, mint a professzor megérkezése előtt.
Van Helsing óvatosan a beteg nyakán virító két vörös pontra mutatott.
– Mit gondol ezekről? – kérdezte egykori tanítványát, mintha csak vizsgáztatni akarná.
Seward fáradtan vállat vont.
– Mina – akarom mondani Miss Murray, Lucy barátnője – azt állítja, hogy ezeket a sebeket egy szerencsétlen baleset során kinyílt biztosítótű okozta, amikor Lucy legutóbb alvajárt. Valószínűleg ez történhetett, mivel a sebek rendkívül lassan gyógyulnak.
A professzor tekintetéből Seward azonnal tudta, hogy ezen a vizsgán megbukott.

A két orvos a hallban csatlakozott Holmwoodhoz. Lucy mellett egyik cselédje őrködött.
A kiállt megpróbáltatások után Holmwood kissé sápadtnak tűnt; meglátszott rajta a vérveszteség. Van Helsing szórakozottan bőséges étkezést és sok pihenést írt elő a férfi számára.
A lépcső felé tartva a professzor megtorpant.
– Egyelőre nyertünk... de még mindig aggódom érte – morogta maga elé félhangon, miközben gondterhelt pillantást vetett a válla felett Lucy szobája felé.
Arthur a két orvos nyomában lépkedett.
– A vérem... nem gyógyította meg? – kérdezte remegő hangon.
Van Helsing elindult a lépcsőn lefelé. Hátra sem nézett a fiatalemberre, csak keserűen felnevetett.
Holmwood némán Seward felé fordult, tőle várva magyarázatot, de barátja pillantása legalább annyira tanácstalan volt, mint az övé.
A három férfi kilépett a házból a fedett előkertbe, ahol úgy négy hónappal ezelőtt Jonathan Harker várta repeső szívvel szerelmét.
Kellemes, langyos szeptemberi éjszaka volt, végre az eső is elállt, és a ragyogó csillagok elmélkedésre csábították a késői virrasztókat. A környező bokrokra, a késő nyári virágokra és a halkan csobogó szökőkútra meleg fényt vetett a terasz felett égő gázlámpa, mely körül éjszakai lepkék kerengtek szédülten.
Holmwood, aki kifelé jövet tett egy kis kitérőt a bárszekrény felé, most jókora üveg konyakot tartott a kezében, és időnként jól meghúzta, hogy visszanyerje erejét.
Van Helsing sokág szótlanul fürkészte az eget, aztán szivarra gyújtott, és fiatal kollégája felé fordult.
– Nos? Meg tudja mondani, miért vesztett oly sok vért az ifjú hölgy?
Seward egyetlen elfogadható magyarázattal sem tudott előállni.
– Gondolkodjék logikusan – nógatta a professzor. – Gondolkozzon!
Seward végignézett a széles lépcsőfeljárón, és tekintetét Lucy szobájának ablakára szegezte. Tűnődve megszólalt:
– Ezek a különös nyomok a nyakán... Talán nem egy biztosítótűtől származnak, miként Mina gondolta. Talán ezek a sebek okozták a tekintélyes vérveszteséget?
Van Helsing elgondolkozva hümmögött, mintha helyeslését akarná kifejezni. Viselkedése azt az érzést keltette egykori tanítványában, hogy jó nyomon indult el, de nem ment elég messzire.
– Figyelmes tanítvány volt, Jack. Most már érett orvos – legalábbis annak kellene lennie. Mondja már meg, hova lett az a sok vér? Na, gyerünk, ki vele!
Seward nagyot sóhajtott, és megrázta a fejét. Haragudott magára lassú felfogása miatt.
– Micsoda fajankó vagyok! A vérveszteséget nem okozhatta külső sérülés. Ez esetben az ágyneműnek sokkal véresebbnek kellett volna lennie – mondta vontatottan, aztán elhallgatott.
– Helyes. Tehát?
– Hacsak... – Seward újra elgondolkozott. Szörnyű magyarázat kezdett kirajzolódni előtte, de újra és újra füstgomolyként szertefoszlott, amint meg akarta ragadni.
A professzor közelebb hajolt a fiatal orvoshoz, és szinte a fülébe suttogva kérdezte:
– Hacsak? Hacsak? Nos, mi lesz?
Holmwood szánalmasan összezavarodva figyelte a két férfi beszélgetését.
Seward kinyújtotta a karját, mintha szó szerint meg akarná ragadni az előtte lebegő kézenfekvő megoldást.
Van Helsing a szivarja végét rágcsálta, és szakadatlanul üldözte.
– Piha! Képzelje azt, Jack, hogy van esze a gondolkodásra. Hát erőltesse! Mondja ki, mire gondol!
Seward nem bírta tovább. Zavartan és dühösen a professzor felé fordult, és széles mozdulatokkal magyarázni kezdett.
– Ha tudni akarja, arra gondoltam, hogy valami kiszívta belőle az életet. Nem tudok mást elképzelni, mint hogy valami felmászott a teraszra, betört a szobájába, és egyszerűen kiszívta a vérét. Erre gondolt?
– Ja – felelte Van Helsing halk, mégis ellentmondást nem tűrő hangon. – *Ja*, miért ne?
– Ebből elég volt! – mondta Holmwood, és csuklott egyet. Az üveg szorgalmas kóstolgatása legyengült állapotában gyorsan teljes részegséghez vezetett. Remegve leült egy kőpadra. Az üveg kiesett a kezéből.
A két orvos tudomást sem vett a férfi állapotáról. Van Helsing még mindig nem eresztette markából a készületlen tanítványt.
– Figyeljen ide, Jack. Maga tudós. Csak nem hiszi, hogy vannak a világegyetemben olyan dolgok, amelyekre nincs magyarázat? – kérdezte, és széles mozdulattal a csillagok felé intett.
– Ön is tudja, hogy nem – felelte komolyan Seward.
– Úgy? És a delejezés? A hipnózis? Az elektromagnetikus mezők?
A fiatalember megadta magát.

– Hiszen éppen ön és Charcot bizonyították be a hipnózis létezését.
– Asztráltestek? Lélekvándorlás?
– Nem tudom...
– Aha! Helyes... elismeri tehát, hogy sok mindent nem ért. Most figyeljen... – Van Helsing elhallgatott, hogy megbizonyosodjék róla: Seward feszülten hallgatja. – Valóban kiszívta valami a lány vérét. És szegény Lucy – az Isten könyörüljön rajta – vére összekeveredett ennek a valaminek a beteg vérével, amitől előbb-utóbb ő is átalakul... szörnyeteggé... vadállattá.
Hallgatója meg sem bírt szólalni a rémülettől. Vagy ami még rosszabb: egy szót sem értett a magyarázatból.

Anglia felett újra megvirradt, és Mina rettenetesen aggódott barátnője miatt. Csak a szolgálók elejtett megjegyzéseiből értesült az éjszaka történtekről. A herceggel való találkozása miatti késői hazaérkezését követően azonnal a szobájába vonult, és mély, öntudatlan álomba merült. Semmit sem hallott a szomszédos szobában történt kavarodásból.
Legnagyobb megkönnyebbülésére Lucy békésen aludt, amikor a szobájába lépett. Aggódva kereste a jobbulás jeleit a lányon, de el kellett ismernie, hogy Lucy arca éppoly sápadt, mint tegnap.
Tegnap... milyen távolinak is tűnt!
Bár szüzességén nem esett csorba, gyakorlatilag törvénytelen szeretőt tartott. Milyen különös, milyen megmagyarázhatatlan!
És csodálatos bizonyossággal tudta, hogy hercegét hamarosan viszontláthatja.

11.

A feltűnést kerülendő Mina ma vonattal indult a városba. A herceg kívánságára a West End elegáns kávéházába, a Rule's Caféba tartott, ahol néhány évvel korábban Oscar Wilde, a hírhedt költő üldögélt, elbűvölő ifjú hölgyek és vonzó fiatalemberek társaságában.
Bár a kávéházban gyakori vendégnek számítottak London előkelő lakói, Mina udvarlója határozott fellépésével és a pincéreknek osztogatott bőkezű ajándékaival könnyedén elérte, hogy fenntartsanak számukra egy szeparét.
Az asztal ínycsiklandozó ételektől és nemes boroktól roskadozott, a háttérben hegedűszó hallatszott. A zene néha könnyed, máskor szomorú dallamából Mina arra következtetett, hogy egy cigány húzza valahol a falakon túl. A kis helyiség füstüveg falán túl táncoló párok körvonala látszott.
– Őseim országa kultúrájában, mítoszaiban és meséiben éppoly gazdag, mint a ti Angliátok – mondta a herceg.
– Igen... – Mina különös, magával ragadó városokat és falvakat látott lelki szemei előtt. – Bizonyára így van.
A férfi elmosolyodott, és mélykék szemei vidáman megvillantak.
– Szerintem az én hazám a legszebb hely a földkerekségen.
– Erdély... – suttogta Mina álmodozó, szórakozott hangon. Nagyot kortyolt opálzöld abszintjából, amely ekkortájt a londoni kávéházi társadalom legdivatosabb itala volt. Megmagyarázhatatlan könnyelműséggel rendelte az italt, ám az ötlet legalább összhangban állt mai őrült viselkedésével. Vagy talán a lovagja rendelt abszintot? Már nem is emlékezett. Mindenesetre tisztább pillanataiban elsősorban az erős italt okolta jelenlegi szórakozottságáért.
Erdély... Halványan emlékezett rá, hogy néhány hónappal ezelőtt, Jonathantól hallotta először ezt a szót. ...*valami nemes, a távoli és vad Erdélyből*... Igen, most már emlékszik. A herceg tehát abból az országból érkezett, ahová Jonathan üzleti útra indult. Legutolsó, hetekkel ezelőtt érkezett levelét is onnan küldte, valami Drakula gróf kastélyából...
De vőlegénye képe gyorsan szertefoszlott.
– Tudom, hogy mit jelent a név: Transsylvania. Az erdőn túli ország. Gondolom, hatalmas, csodálatos hegyek veszik körül. Oldalukban buja szőlőskertek. És persze mindenfelé virágok... Szinte látom őket magam előtt, érzem az illatukat; olyan páratlan szépségű virágok, amilyeneket csak Isten teremthetett...
A herceg előrehajolt. Milyen fiatal, gondolta Mina, ahogy a gyertyafény megvilágította a férfi ránctalan arcát. Milyen gyönyörű. Szebb, mint bárki. Felette áll mindenki másnak.
– Olyan pontosan írtad le a hazámat, mintha már jártál volna ott – mondta halkan a herceg.

Mina egy pillanatra lehunyta a szemét. Pillái sötétje mögül szólalt meg:
– Talán a hangod miatt... Annyira *ismerős...* Mintha egy gyönyörű álomban valaha már hallottam volna. Megnyugtat... amikor egyedül vagyok.
Kinyitotta a szemét, és tekintető összefonódott a férfi pillantásával. Érezte, hogy túl sokáig tart ez a pillanat, de képtelen volt megszakítani. Aztán váratlanul, nem is értette, hogyan, a herceg ott ült egészen szorosan mellette. A férfi jobb kezével lágyan, gyengéden simogatta a nyakát. Mozdulataiból természetesség, nyugalom áradt.
A lány hirtelen felnevetett. Valamiért talpra ugrott, megtörve az érintést, mintha érezte volna, hogy ez az utolsó alkalom kettejük elválására. Aztán a saját hangját hallotta a távolból:
– És a hercegnő?
A férfi tekintete elborult.
– Hercegnő?
Mina egy pillantást vetett a kávéház nagyterme felé.
– Úgy érzem, mindig lennie kell egy hercegnőnek. Hullámos haja akár a... a... távolba révedő tekintete mint a kéjsóvár macskáé. Hosszú ruha, nagyon régi... Az arca... – A lány mintha hallucinált volna. Több volt ez, mint puszta képzelődés. Tudta, hogy itt van Londonban a Rule's Caféban, mégis... mintha egy másik időben, másik helyen is jelen lett volna. – ...akár egy folyó. A hercegnő a folyóban... nem, ő maga a folyó, a szomorúság és a szívszaggató fájdalom könnyeinek bővizű folyama.
Aztán a látomás hirtelen elhalványult. Mina látta, szavai milyen mélyen megrázták a herceget.
Mina az arca elé emelte a kezét.
– Butaságokat beszélek... Az abszint. Nem kellett volna meginnom. Most nevetségesnek tartasz.
– Egyáltalán nem, Erzsébet. Igazad van, volt egy hercegnő...
– Mesélned kell róla.
– Igen. – Kezét kinyújtva táncra kérte a lányt. A hegedű még mindig dalolt a távolban, de Mina úgy érezte, mintha az abszint énekelne az ereiben. Átengedte magát a könnyed keringőnek, s szemei előtt ezernyi gyertya fénye pompázott.

Az álomszerű zaklatottság állapota egészen másnap reggelig tartott. Mina a Hillingham-ház kertjében, kedvenc kőpadján ült, és a perceket számolta, míg hercegét újra láthatja. Váratlanul lépteket hallott, és megpillantotta Hobbs sietve közeledő alakját. A komornyik ezüsttálcát tartott a kezében, melyen levél hevert. Valamennyi alkalmazott tudta, hogy a ház vendége milyen reménykedve vár egy bizonyos üzenetet.
Mina reszketve vizsgálta meg a borítékot; nem Jonathan írása állt rajta, de Budapesten adták fel, tehát róla kell hírt hoznia, A lány remegő ujjakkal tépte fel a pecsétet. A levelét Ágota nővér küldte a Szent József Kórházból.

Kedves kisasszony!
Mr. Jonathan Harker kérésére írok önnek, mert ő maga túl gyenge még a levélíráshoz. Hála Istennek és a gondos ápolásnak, az Ön vőlegénye szépen gyógyul. Közel hat hete áll az ápolásunk alatt. Vad lázak gyötörték. Megkért, hogy biztosítsam Önt feltétlen szerelméről és hűségéről...

Jonathan tehát él. *Él!* Mina talpra ugrott, és Hobbs jókívánságait meg sem hallva a boldogságtól szinte eszét vesztve a ház felé rohant, hogy megossza valakivel a nagyszerű hírt. De alig tett meg néhány lépést, lendülete hirtelen megtört.
Hogyan is felejthette el, akár egy pillanatra is azt a férfit, aki az elmúlt napokban minden gondolatát kitöltötte?
– Drága hercegem – suttogta maga elé. – Jonathan soha nem tudhat meg rólunk semmit.
Aztán sietve folytatta útját a ház felé. Kétség sem fért hozzá: azonnal Jonathanhoz kell utaznia.
Felszaladt a lépcsőn, és Lucy szobája felé indult, amikor a teraszon szinte nekiütközött az éppen kilépő dr. Sewardnak. Az orvos elmélyülten beszélgetett egy idősebb, elegáns öltözetű férfival, akivel Mina még soha nem találkozott.
Az őszülő hajú férfi a lány felé fordult, és átható tekintettel vizsgálhatta. Feszes, szinte katonás meghajlással üdvözölte Minát, majd udvariasan bemutatkozott.
– Abraham Van Helsing.
Amint megpillantotta, Mina azonnal biztos volt benne, hogy a Seward társaságában lévő férfi alighanem Lucy új orvosa, akiről már olyan sokat hallott.
– Ön pedig Miss Mina Murray, ha nem tévedek – folytatta a professzor. – A mi kis betegünk kedves

barátnője.
– Hogy van Lucy, doktor úr?
– Még mindig nagyon gyenge. Önről és a szerelmetes Jonathanról beszél, akiért ön olyan reszkető szívvel aggódik. De úgy hallom, jó hírt kapott felőle...
– Igen... egy levelet. – Lucy megmutatta a kezében tartott borítékot.
– Csodálatos. Magam is aggódom az ifjú szerelmesekért. – Mina legnagyobb meglepetésére Van Helsing váratlanul énekelni kezdett, és mielőtt észbe kaphatott volna, a férfi keze a derekára fonódott. Andalító keringőbe kezdtek a teraszon, a dermedten álló Seward csodálkozó pillantásától kísérve.
A táncnak hirtelen vége szakadt. A professzor tekintete Mina szemébe fúródott. Pillantásában volt valami gúnyos és kihívó.
– Az emberi életben vannak sötét és ragyogó dolgok. Ön a legfényesebben ragyogók közé tartozik, kedves Mina. Most menjen, látogassa meg barátnéját.

Mina néhány perc múlva már Lucy ágya szélén ült, kezében tartva a lány ernyedt csuklóját. Szerette volna elmondani neki a jó hírt, és úgy ítélte meg, Lucy megbocsát, ha ezért felébreszti.
A ház valamelyik távoli részében egy ajtó hatalmas csattanással bevágódott. A kanyargós kocsibehajtón egy ló patái csattogtak a kövezeten. Lucy nyugtalanul forgolódott, aztán lassan kinyitotta a szemét. Fejét fáradtan Mina felé fordította.
– Mina, drágám... – mondta halk, elfúló hangon – ...hol voltál ilyen sokáig?
– De hiszen téged ráz a hideg, Lucy – suttogta Mina, aki barátnője siralmas állapotát látva meg is feledkezett a jó hírről, amellyel érkezett. Megsimogatta a lány hideg kezét.
Lucy feljebb húzta magát az ágyban, és megpróbálta magára ölteni szokásos könnyedségét.
– Te pedig olyan jó meleg vagy. Tudod, hogy dr. Seward orvososdit játszott velem?
– Tudom.
– Találkoztál vele? Mindent elmondtam neki rólad.
– Igen, találkoztam vele. Hetekkel ezelőtt, az estélyen. Emlékszel? – Mina kinyúlt az asztal felé, hogy közelebb húzza a tálcát az érintetlen reggelivel. – Elmeorvos, de te nem vagy őrült. Gondos ápolásra van szükséged. Edd meg szépen ezt a zabkását.
Lucy elfordította a fejét, visszautasítva az elé tartott kanalat. Mintha undorodott volna az ételtől.
– Túl kövér vagyok – suttogta. – Arthur megutál, ha ilyen kövér maradok.
Mina megborzongott, amint végigpillantott a csontsovány testen. Gyengéden, ám határozottan Lucy szájába erőltetett egykanálnyi zabkását.
A lány fintorogva lenyelte. Aztán kérdő tekintettel látogatójára nézett.
– Mi történt, Mina? Olyan boldognak tűnsz...
Mina elpirult.
Lucy arcán halvány mosoly futott át.
– Hírt kaptál Jonathantól, igaz?
Mina bólintott. Mintha egy gát szakadt volna fel, kapkodva elmesélte a jó hírt.
– Nem egészen tőle, de... biztonságos helyen van. Hat hete, sőt most már régebben egy budapesti kórházban ápolják. Az előbb kaptam levelet a jó szándékú nővérektől, akik gondját viselik. Az áll a levélben, hogy Jonathannak szüksége van rám, ezért azonnal oda kell utaznom. De... nem akarlak ilyen állapotban itt hagyni...
Lucy erőlködve felült, és erőtlenül magához ölelte barátnőjét.
– Utazz el hozzá – suttogta Mina fülébe. – Szeresd, és azonnal légy a felesége. Ne vesztegessetek el egyetlen drága percet sem az életetekből egymás nélkül... – A lány kimerülten visszahanyatlott a párnára.
Hosszasan egymásra néztek, mintha legfontosabb mondanivalójukhoz nem lenne szükségük szavakra.
Aztán Lucy lehúzta jegygyűrűjét. A gyémánt berakású arany ékszer könnyedén lecsúszott sovány ujjáról. A gyűrűt barátnője felé nyújtotta.
– Vedd ezt el, nővérem... Legyen ez a nászajándékom neked és Jonathannak. Vedd el...
Mina képtelen volt megszólalni, csak a fejét rázta elutasítóan.
– Balszerencsét hoz, ha nemet mondasz – Lucy hangja szörnyű suttogásba halt. Szemlátomást ereje végén járt. Aztán még egyszer összeszedte magát: – Mondd meg Jonathannak, hogy... szeretettel üdvözlöm... és millió csókot küldök...
* * *
Mina elutazásának estéjén Drakula magányosan és türelmetlenül üldögélt a Rule's Café különtermében, érzékeny fülei a kávéház ajtajának minden nyitódását észlelték. Váratlanul mellélépett a pincér és egy

papírdarabot adott át.
Amikor átvette a levélkét, arcán halvány árnyék futott át; egy percig sem gondolta, hogy a nő, akit szeret (és akiről tudta, hogy a vőlegénye miatti látszólagos ellenkezése ellenére szereti), megpróbálja az időt húzni, visszavonul, vagy átlátszó kifogásokkal nem jön el a megbeszélt találkára. De talán valami valóban halaszthatatlan tennivalója akadt...
Borravalót adott a pincérnek, aztán feltépte a borítékot. Ahogy várta, Mina üzenete volt benne. A levél tartalma megdöbbentette:

Drága hercegem, bocsáss meg, de sem ma, sem máskor nem találkozhatom veled. Hírt kaptam a vőlegényemről, Budapestről. Odautazom. Összeházasodunk.
Örök szerelmed, Mina

A herceg görcsös ujjakkal összegyűrte az üzenetet. Szerelmes, gyengéd gondolatai egy csapásra a semmibe foszlottak, s helyüket a harag és sértettség vörös indulata vette át.
Súlyos lélegzését a többi helyiségben tartózkodó vendégek is hallhatták. Ajkát a sebzett vad nyüszítése hagyta el.
Mina tudta, hogy üzenetét csak a késő esti órákban adják át a hercegnek, s ekkor ő már a Budapest felé robogó vonaton ült. Ugyanaz az út állt előtte, amelyen néhány hónapja kedvese utazott Londonból Doveren, Párizson keresztül keletre.
Újra kézbe fogta és elolvasta a Budapestről kapott levelet, ezúttal főként az utóiratra fordította figyelmét.

P. S. A beteg elaludt, ezért megírok önnek még valamit, amivel jó, ha tisztában van. Jonathan mindent elmondott nekem Önről, és tudom, hogy nemsokára összeházasodnak. Áldott legyen a kötelék! Az Ön vőlegényét az orvosaink szerint félelmetes megrázkódtatások érhették; delíriumos álmaiban szörnyű dolgokról beszél. Farkasokat, mérget és vért, szellemeket és démonokat emleget. És olyasmiket, amiket leírni is félek. Nagyon vigyázzon rá, hogy sokáig ne érjék kellemetlen élmények; egy ilyen betegség nagyon hosszú ideig lappanghat. Már sokkal régebben írnunk kellett volna önnek, de nem tudtunk semmit Jonathan családjáról, barátairól. Vonattal érkezett Kolozsvárról, ahol a pénztáros figyelmeztette a kalauzt az angol utas kiszámíthatatlan viselkedésére. Állítólag dühöngve rontott be az ottani állomásra, és egy Angliába szóló jegyet követelt. A pénztáros azonban csak Pestig tudott neki jegyet adni. Ide már teljesen legyengült állapotban érkezett meg.
Legyen rá gondja, hogy mindig legyen körülötte valaki. Igazán szépen javul az állapota, és biztos vagyok benne, hogy néhány héten belül teljesen felépül. De a biztonság kedvéért legyen vele nagyon óvatos. Istenhez és Szent Józsefhez imádkozom, hogy sok-sok évig éljenek együtt boldogságban, megértésben.

Miközben Minával kelet felé robogott a vonat, a Hillingham-kastélyban napról napra, éjszakáról éjszakára elkeseredettebb harcot folytattak Lucyért. Délutánonként többnyire javult némileg a lány állapota, de reggelente szinte elszállt belőle a lélek. Az egyik nap, amikor Mrs. Westenra belépett lánya szobájába, orrát megcsapta a fokhagyma kellemetlen szaga, és a Van Helsing utasítására az ágy mellé állított fehér virágokat kidobatta a szolgálókkal. A professzor igencsak elszörnyedt, amikor a szobába lépve észrevette a hiányukat.
Három nappal az első vérátömlesztést követően meg kellett ismételni a műveletet. Ezúttal dr. Seward volt a donor. Amikor leült a Lucy ágya melletti székre, átfutott az agyán, hogy senki sem tudhatja, milyen érzés, amikor vére átömlik a szeretett nő ereibe.
Újabb három nap telt el, és a beteg állapotának további romlása miatt harmadszor is a vérátömlesztés mellett döntöttek. Van Helsingen volt a sor.
Majdnem egy hét múlva, egy szép vasárnap délelőttön, amikor Arthur Holmwood éppen apja halálos ágya mellett őrködött, Quincey Morris vére is összekeveredett Lucyéval.
Másnap éjjel a kissé sápadt, ám saját állítása szerint már felépült texasi kezében egy Winchester vadászpuskát tartva Seward társaságában lépdelt a lépcsőn lefelé.
– Jack, tudod, hogy legalább annyira szeretem ezt a lányt, mint te? – fordult vadásztársa felé.
– Efelől nincsenek kétségeim, öregem.
– Ez az öreg hollandus tényleg tudja, hogy mit csinál? Hova tűnt az a sok vér, amit Lucynak adtunk?
Seward fáradtan ingatta a fejét.
– Már régen megtanultam, hogy nem vagyok elég okos ahhoz, hogy kétségbe vonjam Van Helsing módszereit... őszintén mondom, Quincey, én már a tudásom végére értem.

A texasi megdörzsölte a karját, amely még mindig sajgott a belészúrt vastag tű helyén.
– Ha engem kérdezel, semmiben sem különbözik egy jávai csodadoktortól. Tudod, mit juttat eszembe ez az egész? Amikor egyszer a pampákon vadásztam, volt egy gyönyörű kancám. Az egyik éjjel megtámadták a vámpírnak nevezett vérszívó denevérek. A nyakának estek, és addig szívták a vérét, amíg össze nem rogyott. Le kellett lőnöm a szerencsétlen állatot.
Az éppen indulni készülő Van Helsing a kijáratnál csatlakozott a két férfihoz. Ha hallotta is Quincey utolsó szavait, semmi jelét nem adta érdeklődésének.
– Siessen, Harry – mondta a professzor –, rengeteg mondanivalóm van az ön számára. És nekem is el kell gondolkoznom egy-két dolgon. – Pillantását a másik férfira emelte. – Jól vigyázzon a menyasszonyára, Mr. Morris!
– Nyugodt lehet – felelte Quincey. Hanglejtése és arckifejezése elárulta, hogy nincs valami jó véleménnyel az idős orvosról.
Van Helsing elmosolyodott, látszólag mit sem törődve a texasi faragatlanságával. A lány hullámzó állapota és az elhúzódó kezelés ellenére a professzor még mindig örömét lelte a betegséggel vívott harcban.
– Ha kudarcot vallunk, az ön drága Lucyja az ördög szajhája lesz. Azt tanácsolom, inkább fokhagymát és feszületet hordjon magánál, mintsem puskát.
Quincey izmai megfeszültek, mintha pofon akarná vágni az orvost. Előrelépett, és szinte ordítva felelte:
– Maga egy betegesen undorító alak...
Van Helsing elkomorodott.
– Önök pedig, gondolom, mindketten egészséges férfiak. Hallgassanak ide. Az igazság az, ahogy már többször is megpróbáltam elmagyarázni, hogy Lucy maga csalogatja be a szörnyeteget a szobájába. Kiszívja a bestia beteg vérét, s ettől ő is olyanná válik, mint az!
A texasi kétségbeesetten hátrább lépett, mert meglepte az idős orvos váratlanul heves kitörése. Tanácstalanul Sewardra nézett, de nem kapott választ néma kérdésére.
Van Helsing újra felnevetett, és hisztérikus hangja mindkét férfit megdöbbentette.
– Szálljon be a kocsiba, Jack – utasította egykori tanítványát kicsit megnyugodva. – Beszélnünk kell. És elmennem valahova, ahol utánanézhetek néhány dolognak. Amit eddig tettünk a lányért, az nem elég.
– Hol akar utánanézni... a dolgoknak, uram?
– Nem sokkal ezelőtt üzenetet kaptam egy régi barátomtól. A British Museumban beenged abba a szobába, ahol bizonyos titkokra megtalálhatom a választ, ha jó helyen keresem. Nem akarom vesztegetni az időmet. Indulás!

Arthur Holmwood halálos ágyán fekvő apja még mindig kétségbeesetten kapaszkodott az életbe. Arthur mégis szerelme mellett töltötte az éjszakát. Van Helsing figyelmeztetése mély nyomot hagyott benne, bár egy szót sem értett az egészből. Az asztalra fektette töltött fegyverét, hogy könnyen elérhesse, ha netán szüksége lenne rá. Mellette az öreg professzor frissen szedett fokhagymavirága fehérlett.
De Arthur felett a hosszú, fárasztó virrasztás, haldokló apja és szerelme iránt érzett aggodalma és a néhány nappal korábbi súlyos vérveszteség nem múlt el nyomtalanul: szemei szinte leragadtak a fáradtságtól.
Abban a pillanatban, hogy Arthur a széken ülve elbóbiskolt, Lucy váratlanul felébredt. Szemei tágra nyíltak, és eddig soha nem tapasztalt, démoni erőt érzett magában. Az ágy mellett szunyókáló férfit szinte észre sem vette. Mozdulatlanul feküdt, mert boldog, vad bizonyossággal tudta, hogy a közelgő gyönyörhöz mozdulnia sem kell.
Vérszívó szeretője a közelben van, és a lány tudta, hogy ezen az éjszakán is meg fogja találni. Emberi hatalom, földi erő meg nem állíthatja.

Quincey Morrist ha nem is azonnal, de meggyőzte a professzor makacs ragaszkodása a vérszívó vámpírról szóló történethez. Ezen az éjszakán éppen ezért elhatározta, hogy szemmel tartja a környéket. Seward és Holmwood társaságában számtalan alkalommal vadásztak ragadozókra Szibériától Szumátráig, biztos volt benne, hogy tökéletesen bánik a fegyverrel.
Csendes éjszaka volt, bár az imént kissé feltámadt a szél. A kastély hatalmas kertjében nyoma sem volt betolakodóknak. Mégis, bármennyire éberen figyelt is, az ellenség – ha Van Helsing nem elmebeteg, és létezett egyáltalán a vérszívó, ragadozó ellenség – valahogy bejutott.
A megoldhatatlan helyzettel kapcsolatos gondolataiba merülő Quincey éles hallása, vagy talán vadászösztöne azt súgta, hogy az ellenség a közelben van. Hirtelen megfordult, és látta, amint egy árnyalak a ház felé settenkedik. A következő pillanatban már a kezében tartotta a puskát, célzott, és meghúzta a ravaszt. Úgy érezte, hogy pontos volt a lövés, mégsem látszott semmilyen hatása.

Váratlanul ledöntötte a lábáról valami. Érezte, hogy nem tud ellenállni az emberfeletti erővel rendelkező lénynek, aki könnyedén maga alá teperi.
Lucy szobájának franciaablakán keresztül farkasszerű alak ugrott a helyiségbe. Holmwood az üvegcsörömpölésre azonnal felébredt; de már túl késő volt. A férfi mozdulni sem bírt, hogy a rátámadó szörnyeteg elől kitérjen. A Quinceyt is leteperő erő egy pillanat alatt fölébe kerekedett, és Arthur eszméletlenül terült el az egyik sarokban.
A következő másodpercben a szürke szörnyalak már az ágyra vetette magát, ahol Lucy nevetve, boldogan, széttárt karokkal fogadta.
Mindkét kezével megragadta a vámpír fejét, és éhesen a testéhez vonta...

Szinte ugyanebben a pillanatban állt meg London központjában a Great Russel Streeten a két orvost szállító hintó. A kocsiból két alak szállt ki, és sietve a British Museum sötét tömbje felé vette az útját.
A késői órán az olvasótermek már régen zárva voltak a hétköznapi látogatók előtt. A múzeum egyik idős felügyelője melegen üdvözölte régi barátját, Van Helsing professzort és a társaságában érkezett Seward doktort, majd keresztülvezette a két férfit a hatalmas termeken.
Egy kicsi, a nagyközönség előtt mindig zárva tartott szobához értek, melynek jeltelen ajtaját az őr saját kulcsával nyitotta ki előttük.
Az ajtó nyikorogva engedett a nyomásnak. Van Helsing érthetetlen szavakat mormolva az egyik magas könyvespolchoz rohant. Az évszázados könyvek illatát beszippantva felsóhajtott örömében. Az őr suttogva tájékoztatta a könyvek rendszeréről, miközben Seward magasba tartotta a magukkal hozott lámpásokat.
A professzor egykettőre megtalálta a keresett könyvet.
Régi, vastag kötetet tartott a kezében, melyet fémpántok és egy kis lakat tartott össze. Vezetőjük apró kulcsot halászott elő köpenye zsebéből, és kinyitotta a lakatot.
Van Helsing kapkodva lefújta a port az értékes könyvről, aztán egy olvasóállványra helyezte a kötetet, és mohón olvasni kezdte.
Azonnal észrevette, hogy a szöveg nagy része német, ám néhány fejezet egy Londonban kevésbé ismert, távol-keleti nyelven íródott. Ő azonban ezeket is megértette, legalábbis annyira, hogy megtalálja, amit keres.
Seward aggodalmas pillantásokat vetett a könyvre egykori tanára válla fölött, és igyekezett úgy tartani a lámpát, hogy a professzor jól láthassa a lapokat. Van Helsing az ujjával követte a sorokat, s magában mormogva, angolra fordította a szöveget.
– Itt kezdődik a vad és kegyetlen Drakula herceg rémítő története arról, hogy miként húzta karóba, kínozta halálra ellenségeit, hogyan sütötte meg testüket, főzte meg fejüket, és itta meg vérüket.
Az idős orvos arcán elégedett kifejezés jelent meg. A könyv mindenben alátámasztotta eddigi sejtéseit. Most már tisztában volt a hihetelen, kegyetlen igazsággal.
Azt azonban nem tudhatta, hogy a felfedezés túlságosan későn jött, és betegén már nem tud segíteni.
A harcot elvesztette.

12.

A Lucy végső, szörnyű megrohanását követő reggel ragyogó napsütéssel virradt a Hillingham-palotára. A házban – a szomorú hírtől egyelőre megkímélt Mrs. Westenra kivételével – már mindenki tudta, hogy a lány életéért folytatott többhetes küzdelem elveszett. A szörnyű igazság mintha a levegőben lógott volna, bár senki sem merte nyíltan kimondani. És senki sem értette, mi is történt valójában.
Egyedül Van Helsing tudta, miféle veszedelem végzett a lánnyal, de ő sem tudta megosztani tudását másokkal, mivel senki sem akarta meghallgatni. Hogyan is tudta volna elmagyarázni nekik – anélkül persze, hogy őrültnek néznék –, hogy a tizenkilencedik század felvilágosult utolsó évtizedében ilyesmi megtörténhet? Néha már ő maga is lemondott arról, hogy valaha képes lesz megértetni bárkivel Lucy halálának körülményeit.

Quincey Morris nem szenvedett különösebb sérüléseket a váratlan támadás következtében. Amikor magához tért, a harmatos pázsiton hevert, kissé szédülten, de sértetlenül. Ettől a pillanattól fogva lelkesen támogatta Van Helsingnek a hatalmas szörnyetegről alkotott hipotézisét, hozzátéve, hogy az ördögi

teremtmény egyszerűen sebezhetetlen. Ezt akár eskü alatt is megerősítette volna.
Senkit sem lepett meg, hogy Arthur Holmwood apja ugyanezen az éjjelen csendben kilehelte lelkét. A hírt kora reggel hozta egy futár. Bár már hetek óta számítani lehetett a legrosszabb bekövetkeztére, Arthurt mélyen felkavarta apja halálhíre. A kimerültségtől csak hajnalban pihent le a folyosón egy keskeny kanapéra, közvetlenül Lucy szobája előtt.

Kevéssel reggel hat előtt Van Helsing lépett be a lány szobájába és az ágy fölé hajolt, hogy megvizsgálja betegét. Amint közelebbről szemügyre vette Lucy arcát, a fejéhez kapott, és felszisszent.
– Húzza szét a függönyöket! – utasította a mögötte téblábolóó Sewardot. – Fényre van szükségem.
A fiatal orvos sietve engedelmeskedett.
Van Helsing eltávolította a lány takarójáról a fokhagymavirágot, és kioldozta a nyakára tekert kendőt.
– Az ördög szajhája! – morogta reményvesztve.
Seward gyorsan közelebb lépett, de amint meglátta a lány nyakát, valósággal földbe gyökeredzett a lába.
A sebek eltűntek.
Van Helsing hosszú percekig szigorú tekintettel állt az ágy mellett. Aztán Seward felé fordult, és nyugodt hangon csak ennyit mondott:
– Nemsokára meghal. Ébressze fel azt a szegény fiút, jöjjön be, ha még látni akarja élve. Megígértük neki, és ő bízik bennünk.
Seward kiment a szobából, és felkeltette Holmwoodot. Biztosította róla, hogy Lucy egyelőre csak mélyen alszik, de nagyon tapintatosan azt is a tudomására hozta, hogy orvosai szerint már csak percei, esetleg órái vannak hátra.
Amikor kettesben beléptek a lány szobájába, Seward észrevette, hogy Van Helsing időközben rendet rakott, és igyekezett viszonylag kellemes hangulatot teremteni a helyiségben. Még Lucy csapzott haját is megfésülte, így a lány tincsei most megszokott fényükben terültek szét a párnán.
Amikor Arthur belépett a szobába, Lucy kinyitotta a szemét.
– Arthur! – suttogta alig hallhatóan. – Olyan boldog vagyok, hogy eljöttél.
A férfi lehajolt, hogy megcsókolja a lányt, de Van Helsing visszatartotta.
– Ne. Még ne. Inkább fogja meg a kezét, azzal jobban megnyugtatja.
Arthur csodálkozva nézett az orvosra, de engedelmeskedett. Letérdelt az ágy mellé, és gyengéden tenyerébe zárta a lány ernyedt kezét. Lucy hálásan pillantott rá, gyönyörű szemeiben egy másodpercre meleg fények gyúltak, aztán lassan lehunyta pilláit, és álomba merült. Nagyot sóhajtott, légzése olyan volt, akár egy fáradt gyermeké.
Ekkor, először alig észrevehetően, aztán egyre nyilvánvalóbban újra végbement az a változás, aminek Seward egyszer már tanúja volt. A lány egyre szaporábban szedte a levegőt, ajkai közül kivillantak hegyes, fehér fogai.
Mintha alvajárna, Lucy öntudatlanul kinyitotta a szemeit, melyek egyszerre voltak zavarosak és kemények.
– Arthur! – mondta érzéki hangon. – Ó, szerelmem, olyan boldog vagyok, hogy eljöttél... Csókolj meg!
Arthur habozás nélkül szerelme fölé hajolt, ám Van Helsing azonnal mellé ugrott, és mindkét kezével megragadta a nyakát. Dühödt erővel húzta vissza és lökte félre a férfit.
– Ne tegye, ha kedves az élete! – kiáltotta. – Mindkettőjük lelki üdvéért kérem, ne tegye. – Az idős orvos harcra kész oroszlánként állt a két szerelmes közt.
Arthurt annyira meglepte a váratlan fordulat, hogy jó darabig azt sem tudta, mit feleljen. Mielőtt haragja felülkerekedhetett volna, belátta, hogy a hely és az alkalom nem méltó az indulatokhoz. Csendben maradt hát, és figyelt.
Lucy először vicsorgott a professzorra – Seward nem talált jobb szót a lány haragos morgására –, amiért közbeavatkozott, de aztán megenyhültek a vonásai, és köszönetét mondott a férfinak.
– Ön igaz barát! – suttogta elhaló hangon, és megszorította Van Helsing kezét. Mindkettőnk igaz barátja. Kérem, vigyázzon rá. Engem pedig hagyjanak békében nyugodni.
Van Helsing ünnepélyesen fél térdre ereszkedett az ágy mellett.
– Esküszöm, így lesz!
Lucy légzése újra lelassult, aztán végképp megszűnt.
* * *
Nem sokkal napfelkelte után Arthur Holmwood néma jelenlétében Seward hivatalosan is halottnak nyilvánította a lányt, és kiállította a halotti bizonyítványt.
Délre Lucy megbékélt arckifejezéssel, fehér szaténlepedőn feküdt üvegtetejű koporsójában, melyet a kastély legnagyobb társalgójában helyeztek el. A ravatalt liliomok és rózsák borították el.

Seward óránként megjelent a koporsó mellett, mintha a halott lány szépségét csodálná. Lucy éppen olyan elevennek tűnt, mint amikor még egészséges volt. A férfit félelemmel és elragadtatással töltötte el a látvány, így azon sem csodálkozott, hogy Arthur valósággal reszket, valahányszor kedvese arcára pillant.
Holmwood egy idő után nem bírta tovább. Barátja füléhez hajolt, és megkérdezte.
– Jack, egészen biztos vagy benne, hogy meghalt?
Az orvos biztosította, hogy kétség sem férhet a halál beálltához.
Eközben Lucy betegeskedő anyja is összeomlott a szomorú hír hallatán; bár sokáig igyekeztek előle eltitkolni a történteket, végül a tudomására kellett hozni az igazságot. A szobájában fekvő idős hölgyet cselédei és háziorvosa vették körül. Seward arra számított, hogy bármelyik percben kiléphet valaki a szobából, hogy közölje az újabb tragédiát.

A kora délutáni órákban a könnyeivel küzdő Holmwood és Quincey Morris mély gyászba borultan ült Lucy koporsója mellett.
Helsing és Seward, akiket szintén megrázott a haláleset, valamivel hátrébb álltak, és beszélgettek. Van Helsing a szemével jelzett fiatal kollégájának, majd karon fogta, és a fedett terasz felé vezette, ahol négyszemközt beszélhetnek egymással.
– Tudom, hogy nagyon szerette ezt a lányt – kezdte a professzor. – Amire tegnap este rájöttem, sajnos, túl későn jött ahhoz, hogy megmenthessem. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán folytatta: – De attól tartok, még rosszabbra is fel kell készülnünk.
Seward érezte, hogy az arca elkomorul. Képtelen volt uralkodni magán.
– Rosszabbra! Az isten szerelmére, professzor úr, mi lehet rosszabb annál, mint ami ma történt?
– Jack, segít nekem?
– Miben?
Ha Van Helsinget zavarta is a fiatal orvos hangjából kicsendülő bizalmatlanság, nem fűzött hozzá megjegyzést. Tekintete a messzeséget fürkészte, és nyugodt hangon megszólalt:
– Szeretném, ha ma vagy holnap hozna nekem egy készlet boncolókést.
– Ezek szerint fel akarja boncolni? – kérdezte Seward szinte könyörgő hangon.
– Igen is, meg nem is. Hozzá akarok nyúlni a tetemhez, de nem úgy, ahogy ön képzeli. Elmondom, mit tervezek, de senkinek ne szóljon róla egy szót se... – A férfi hangja most hideg volt, akár a jég. – Le akarom vágni a fejét, és ki akarom venni a szívét.
Seward levegő után kapkodott.
– Nahát, orvos létére ennyire megrémül... persze, majd elfelejtettem, hogy szerette a lányt.
– Igen. Nagyon szerettem.
– Mégis segítenie kell. Szerettem volna még ma éjjel megtenni, de tekintettel kell lennem Arthur kívánságára. Holnap el kell mennie az apja temetésére, és azután még szeretné látni halott kedvesét. Ezért később, amikor a koporsót lezárták, és elhelyezték a családi kriptában, egy éjszaka, amikor már mindenki alszik, mi ketten eljövünk, felnyitjuk a koporsót, és elvégezzük a műveletet. Utána minden nyomot eltüntetünk, így csak mi ketten fogunk tudni az egészről.
Seward némileg visszanyerte önuralmát, de még mindig zavarodottan és értetlenül nézett a professzorra.
– Mi szükség van erre? Szegény lány meghalt, miért kell megcsonkítanunk a testét? Semmi értelmét nem látom az egésznek. Rajta nem segítünk vele, és a tudományt sem így szolgálhatjuk a legeredményesebben...
Van Helsing viselkedése hirtelen egészen atyáskodó lett.
– Barátom, igazán sajnálom a megsebzett szívét. Vannak tények, melyeket nem ismer, de hamarosan világossá válnak ön előtt. Bár előre kell bocsátanom, hogy nem éppen kellemes dolgokról fogok beszélni. Nem lepődött meg, amikor nem engedtem, hogy Arthur megcsókolja halálos ágyán fekvő szerelmesét? Nem rémült meg, amikor teljes erőmből félrelöktem?
– De, őszintén meglepődtem.
– Ez az! És látta, hogy a lány köszönetet mondott érte, és utolsó erejével megcsókolta táncos, öreg kezem?
– Van Helsing a magasba emelte reszkető kezét.
– Igen, láttam.
– És nem hallotta, hogy esküt tettem neki, s ő csak ez után hunyta le megbékélve a szemét?
– Igen, ezt is pontosan láttam és hallottam.
– Nos, minden okom megvan rá, hogy végrehajtsam, amit az imént elmondtam önnek. Bízzon bennem, Jack.

Mint az várható volt, Mrs. Westenra csak néhány órával élte túl egyetlen gyermeke halálát.

Seward lelkiismeretesen feljegyezte naplójába, hogy a kettős temetésen az anyát és lányát egymás mellé helyezték „az előkelő családi kripta hűvös sötétjébe, távol a londoni zajtól, a tiszta levegőjű Hampstead Hill lábánál, ahol a vadvirágok szabadon burjánzanak az árnyas fák alatt”.

Nem sokkal hajnal előtt a közeli országút mentén fiatal, rongyokba öltözött árva fiúcska melegítette tenyerét és meztelen lábát az árokparton rakott tűz tétova lángja mellett. Nem lehetett több hét-nyolc évesnél.
Éhségéről és a hidegről is megfeledkezett, amikor megpillantotta az úton feléje közeledő gyönyörű, fiatal, vörös hajú nőt. A hölgy teljesen egyedül sétált ebben a szokatlan időpontban. Hosszú, fehér ruhát viselt, amiből az iskolázatlan kisfiú arra következtetett, hogy bizonyára menyasszony, és az esküvőjére készül. Jóindulatúan rámosolygott a fiúra, aki tágra nyílt szemekkel nézte az előtte elhaladó gyönyörű nőt.
A menyasszony mintha nem is ment, hanem lebegett volna a föld felett, aztán lassan eltűnt a sötétben.
– Hű, micsoda asszonyság... – morogta maga elé a fiú.
Ahogy visszafordult a tűz felé, az egyik bokor alól két mozdulatlan lábat látott kikandikálni. Mivel a lábakon cipő is volt, méghozzá nagyjából az ő mérete, gyors mozdulatokkal nekilátott megszabadítani az ismeretlent alighanem feleslegessé vált lábbelijétől. Ebben a pillanatban a jogos tulajdonos – nagyjából magakorabeli fiúcska – nyöszörögve felült. Arca sápadt volt, szemlátomást maga sem tudta, hogy hol van. Nyakán két apró, friss seb vöröslött.

Ugyanezen nap délutánján Van Helsing dühödten járt fel s alá a szalonban, kezében egy újságot lobogtatott, és németül káromkodott.
– Máris! Máris! – hajtogatta szinte őrjöngve.
Seward elkérte az újságot, és hangosan felolvasta a vastag betűs címet:

The Westminster Gazette, szeptember 25.
A HAMPSTEADI REJTÉLY
Kora reggel kaptuk a jelentést, hogy tegnap éjjel újabb eltűnt gyermeket találtak egy bokor alatt Hampstead közelében. Ugyanolyan apró sebek voltak a nyakán, mint a korábbi áldozatokén. Az állapota rendkívül gyenge volt, szinte nem is volt eszméleténél, amikor hajnalban ráakadtak. A többiekhez hasonlóan azt állítja, hogy „egy menyasszony” csalta el a fák közé.

A professzor és Seward egy óra múlva már a North Heath Hospital közadakozásból fenntartott rendelőintézetében voltak. Gyorsan összeismerkedtek kórházbeli kollégáikkal, akik bevezették őket egy kórterembe. Az egyik ágyon az a kisgyermek feküdt, akit nemrégiben hoztak be, miután félholtan megtalálták egy bokor alatt.
Van Helsing először is átadott egy szem cukorkát a kisfiúnak. Aztán óvatosan felemelte a kötést a beteg nyakáról, és úgy tartotta, hogy Seward is jól láthassa a két apró sebet.
Aztán a helyére illesztette a kötést, és leült egy székre.
– Figyelj csak, kisöreg... Szükségem van a segítségedre. Dr. Vincent szerint valamilyen állat harapott meg. Lehet, hogy patkány volt? Vagy denevér?
A fiú megrázta a fejét.
– A menyasszony volt!
– Tehát azt állítod, hogy egy gyönyörű hölgy harapott meg...
A gyermek bólintott.
– Jól van. És milyen színű volt a haja ennek a hölgynek? Talán ősz? Vagy inkább fekete?
A kisfiú jobbra-balra ingatta bozontos fejét. A cukorkát már rég lenyelte, ezért Van Helsing egy újabb szemmel próbálta szóra bírni. A fiú a fogai közé szorította a cukrot, és határozottan kijelentette:
– Nem, uram. Vörös volt a haja. Mint egy angyalnak. Ő harapott meg, igen, ő volt az.

A két orvos néhány perc múlva kisétált a kórházból.
– Mein Gott! – morogta maga elé a professzor. – Máris! Máris!
Seward megköszörülte torkát, és rámutatott az ügyben előtte kirajzolódó egyetlen világos mozzanatra:
– Pontosan olyan sebek voltak a nyakán, mint szegény Lucynak. Feltehetően a többi gyermek esetében is ez a helyzet.
Van Helsing felvonta szemöldökét, és volt tanítványára pillantott.
– Nyilván hasonló sérülést szenvedtek a többiek is. Mire következtet ebből, kedves barátom?

– Mindössze arra, hogy van valami közös az esetekben: ugyanaz a tárgy sebezte meg a gyermekeket, ami Lucyt.
– Téved, fiatal barátom. Bárcsak így lenne! De sajnos a helyzet ennél sokkal, de sokkal rosszabb.
Seward megtorpant a csodálkozástól, és szembefordult a másik férfival.
– Az isten szerelmére, professzor úr, mire gondol?
Van Helsing kétségbeesetten széttárta a karját.
– A sebeket Miss Lucy ejtette a gyermekek nyakán!

Ugyancsak ezen a napsütéses kora őszi napon történt, hogy a frissen összeházasodott Jonathan és Mina Harker hazaérkezett Angliába. A budapesti kórház kápolnájában adta össze őket egy idős pap. A hosszú lábadozás és kedvesének megérkezése végre erőt öntött a fiatal ügyvédbe. Legalábbis a külső szemlélő úgy láthatta, hogy egészsége többé-kevésbé helyreállt. Csak sápadtsága és kissé bicegő járása árulkodott egykori betegségéről.
Az ifjú pár Franciaországból komphajóval kelt át Doverbe, ahonnan vonattal tették meg az utat Londonig.
Doverben Van Helsing professzor távirata várta őket, melyben a holland orvos beszámolt anya és lánya szomorú, ám várható haláláról.
A professzor arra kérte őket, hogy amint Londonba érnek, lépjenek vele kapcsolatba. Megadta a Berkeley Hotelben lévő szobaszámát.
A Harker házaspár Londonba érve a Victoria állomáson szállt le a vonatról. Mivel Jonathan munkaadója nagyvonalúan meghosszabbította az ügyvéd fizetett betegszabadságát, úgy döntöttek, hogy ők maguk is a Berkeleyben vesznek ki szobát.
Ahogy beültek az állomásépület előtt várakozó bérkocsik egyikébe, Mina elgondolkozva, szinte magához szólva beszélni kezdett.
– Nem tudom elhinni, hogy Lucy elment... és soha többé nem tér vissza közénk. Olyan életerős volt, olyan vidám... Annyira különböző volt az életünk, mégis... Együtt reménykedtünk, együtt álmodoztunk.
Harker, aki alig ismerte a megboldogultat, együttérzően hallgatta felesége szavait, de közben mohón falta az elrohanó utcák ismerős képét. Nem tudott betelni a látvánnyal; hihetetlenül boldog volt, hogy újra megláthatta szeretett városát.
A zsúfolt utcák forgatagát, a megszokott nyüzsgést látva lassanként kezdett megnyugodni. Annál nagyobb sokk érte, amikor a kocsi váratlanul megállt a forgalomban, és az ablakon kipillantva olyasmit látott, amitől megfagyott a vér az ereiben.
Az egyik sarkon maga Drakula gróf állt. Fiatalsága és modern ruházata ellenére kétség sem fért hozzá, hogy ő az. A gróf kihívóan nézett Harker szemébe. Tekintetében nem tükröződött meglepetés, hogy viszontlátja halottnak hitt egykori foglyát. Sokat sejtető pillantást vetett az ügyvédre, aztán kimérten elfordult, és belépett egy kocsma ajtaján.
Harker megpróbált talpra ugrani, de remegő térdei nem engedelmeskedtek.
Mina elkapta összeránduló férjét, és megpróbálta megnyugtatni. Riadtan figyelte a férfi iszonyattól eltorzult vonásait.
– Jonathan! Mi történt?
Harker az ablakon át a sarok felé mutatott.
– Ez... ez ő maga volt! A gróf. Az... az előbb még ott állt... Megfiatalodott, de egészen biztosan ő volt az.
Mina szívét mintha jéghideg acél szorította volna össze. Kinézett a továbbra is mozdulatlanul veszteglő kocsi ablakán, de senkit sem látott a sarkon.
Harker hirtelen megélénkült, szemeiben a felismerés fénye csillogott.
– Carfax! – kiáltott fel izgatottan. – A kurafi ott rejtőzik!
– Carfax? A kastély, amit eladtál neki?
Harker bólintott.
– Az egyik. – Kapkodva beletúrt utazótáskájába, és vékony könyvecskét húzott elő. A napló volt, amit Drakula kastélyában vezetett, s amelyet viszontagságos menekülése során is sikerült magánál tartania. Lázasan Mina kezébe nyomta a kötetet.
Könyörgő tekintettel nézett feleségére.
– Drágám, eddig csak nagy vonalakban mondtam el, mi történt velem abban az elátkozott várkastélyban. Azt akarom, hogy mindent megtudj. Meg fogod érteni... imádkozom, hogy megértsd...
Mina ujjai ráfonódtak a könyvecskére.
– Mit akarsz tenni, Jonathan?
– Csak amit meg kell tennem! – felelte a férfi, és a következő pillanatban kiugrott a kocsiból. Bicegve

elindult Drakula nyomában. Átfurakodott a járdán hömpölygő tömegen, és belépett a kocsmába, melynek ajtajában látta eltűnni a gróf alakját. Néhány másodpercig hunyorogva tanulmányozta a füstös helyiségben iddogáló vendégek arcát.
A forgalom eközben megindult, és Mina arra utasította a vezetőt, hogy a járdaszegély mellett várakozzon. A sofőr vonakodott, ám amikor meglátta a nő kezében csillogó ezüstshilinget, azonnal engedelmeskedett.
Harker az utolsó pillanatban látta meg a keresett férfit, aki egy másik kijáraton át éppen távozni készült. Az előtte állókat félrelökve Drakula nyomába eredt.
A helyiségből kilépve Jonathan egy keskeny, félhomályos sikátorban találta magát. Ismét megpillantotta a grófot, aki gúnyosan mosolyogva fordult feléje, mintha hívogatná maga után.
Harker gondolkodás nélkül követte – a harag és a felháborodás felülmúlta félelmét, képtelen volt józanul átgondolni a helyzetet.
Váratlanul köd kavarodott körülötte, és a férfit mintha forgószél sodorta volna magával. Sötét, hatalmas denevérszerű állat vetette magát a döbbenten álló Harkerra.
A fiatal ügyvéd a kemény kockakőre zuhant, és elvesztette eszméletét.

13.

A szeptemberi éjszaka feneketlen sötétjében négy, szerszámokkal, fegyverekkel és lámpásokkal felszerelkezett férfi lépett ki lopakodva a Hillingham-kastélyból.
Természetesen Van Helsing kezdeményezte, készítette elő és irányította az akciót. Seward szigorúan titokban tartotta a tervezett műveletet, ami annál is kevésbé esett nehezére, mivel a professzor őt sem halmozta el információkkal. Van Helsing azért választotta ezt a sötét órát, mert szerette volna elkerülni a cselédek kíváncsi tekintetét és megfékezhetetlen pletykálkodását.
Quincey Morris zavara minden eddigit felülmúlt az ellenség kilétével kapcsolatban, de eltökélte, hogy kitart barátai mellett. Szorosan a félelemtől reszkető Arthur Holmwood nyomában lépkedett, akinek egyébként apja halála óta a Lord Godalming név szerepelt a vizitkártyáján.
A két férfi még annyit sem sejtett a különös éjszakai kirándulás céljáról, mint Seward, ezért egyelőre kevésbé vonakodva követték a professzort. Bár mindkettőjüket meglepte Van Helsing különös kívánsága, viszonylag könnyen ráálltak, hogy részt vegyenek a Westenra család kriptájában elvégzendő halaszthatatlan feladat végrehajtásában.
Kiléptek a ház egyik oldalsó ajtaján, és szorosan egymás közelében haladva elindultak a parkon keresztül a temetkezési hely felé. Miután megérkeztek a kis kertbe, ahol a távoli rokonok sírkövei emelkedtek elszórtan, Van Helsing egyenesen a kripta lejárata felé vezette maroknyi csapatát.
Lucy akaratának megfelelően Arthur Holmwood örökölte a birtokot, beleértve az anyja részét is. Arthur tehát valamennyi szükséges kulccsal rendelkezett. A professzor intésére, Seward bátorító biccentését megvárva Holmwood végül vonakodva kinyitotta a súlyos vasajtót, amely a föld alatti sírokhoz vezetett. Évszázadokon keresztül ide temették a szorosan vett családtagokat. A zár könnyedén kinyílt; csak néhány nappal ezelőtt olajozták meg a kettős temetésre készülve.
Van Helsing kezében lámpát tartva belépett a kriptába. A többiek követték.
Ahogy a visszhangzó kőlépcsőkön lefelé lépkedtek, Seward fájdalmasan emlékezett arra a napra, amikor utoljára itt járt. Anya és lánya temetése fényes nappal volt, de a kripta a tengernyi virág ellenére is éppen eléggé hátborzongató és lehangoló benyomást tett rá. A pislákoló lámpák fényénél azonban az azóta elhervadt virágok rozsdaszínűnek, leveleik barnának tűntek. A sírbolt újra a pókok és férgek birodalma lett. A lámpások gyenge fényét zöldesen csillogó kövek, poros falak, rozsdás, fényüket vesztett fémek, elhomályosult ezüst gyertyatartók verték vissza. Seward megállapította, hogy a kripta sokkal elkeserítőbb és félelmetesebb látványt nyújt, mint gondolta volna.
Amint leért a sírboltban sorakozó koporsok közé Van Helsing módszeresen munkához látott. A lámpást félretéve meggyújtott egy gyertyát, és betűzni kezdte a súlyos faládák feliratait. Végre megtalálta Lucy nyughelyét. A lány koporsója egy szarkofágszerű mélyedésben pihent, nehéz kőlappal letakarva, amit a négy férfi együttes erővel is alig bírt elmozdítani.
Holmwood megköszörülte a torkát. A síri csendet felverő hangra valamennyien összerezzentek.
– Muszáj megszentségtelenítenünk Lucy sírját? – kérdezte zavartan. – Elég szörnyű volt a halála így is...
Van Helsing a lámpákat és gyertyákat rendezgette, de a férfi kérdésére félbeszakította izgatott mozdulatait.

Felemelte a kezét, és oktató hangon válaszolt:
– Ha Miss Lucy valóban halott, semmi rosszat nem tehetünk neki ma éjjel. Ha ellenben nem...
Holmwood kis híján összeesett az idős orvos szavai hallatán.
– Az istenért, mit akar mondani? Talán élve temettük el szegényt?
Van Helsing nyugodtan nézett a férfira.
– Azt nem mondanám, hogy élve... legfeljebb nem halt meg egészen.
A professzor egy intéssel elvágta a további kérdezősködés lehetőségét. Seward és Quincey engedelmesen kézbe fogták a magukkal hozott csavarhúzókat, és nekiláttak a koporsó fedelének eltávolításához.
A mozdulataikat mind értetlenebbül szemlélő Arthur a teljes összeomlás határán állt.
– Nem halt meg egészen? Mit jelent ez? Jack? Quincey?
A texasi csak a fejét rázta; elhatározta, hogy most már a végére jár a dolgoknak.
Holmwood továbbra sem nyugodott meg.
– De hiszen ez őrültség! Mit tett szegény Lucy, amivel kiérdemelte ezt a szörnyű sírgyalázást? Hiszen elég borzasztó halála volt így is...
Van Helsing ezalatt az utolsó csavart is meglazította, és felnyitotta a faláda fedélét. Megpillantották a légmentesen lezárt ólomkoporsót.
A professzor keményen belevágta a vékony ólomlemezbe a csavarhúzó hegyét. Addig forgatta a szerszámot, míg elég nagy lyuk keletkezett, hogy beleillessze a másik kezében tartott könnyű fűrészt. A többiek egy lépést hátráltak. Seward orvosi tapasztalatai alapján arra számított, hogy mérgező gázok szabadulnak ki a lezárt koporsóból, de semmi ilyesmi nem történt. Van Helsing egy pillanatra sem hagyta abba.
Körülbelül a feléig elfűrészelte az ólomlemezt az egyik oldalon, aztán elvágta keresztben, s végül gyors mozdulatokkal a túlsó oldalt is megnyitotta. Egy e célra magával hozott vasrúd segítségével egészen a koporsó végéig felfeszítette az ólomlemezt, aztán hátralépett, és intett a többieknek, hogy nézzenek bele a ládába.
A három férfi egyesével az üres koporsó mellé lépett.
Holmwood sápadt arccal hátratántorodott.
– Hol van Lucy? – kérdezte elhaló hangon. – Mit tett vele, professzor?
Van Helsing szavai pörölycsapásként hangzottak a csendben.
– Lucy vámpír lett. *Nosferatu*, ahogyan Kelet-Európában nevezik. Nem halt meg. A kegyes Isten akarata ellenére új életre kelt, és az éjszakai sötétségben bolyong. Szinte halhatatlanná válnak, ha egy másik vámpír megmérgezi őket beteg vérével.
Quincey elejtette a kezében tartott szerszámot, és értelmetlen szavakat suttogott maga elé. Hangjában felháborodás és rettegés feszült, mintha még mindig nem akarna hinni abban, amit most már saját szemeivel is láthatott.
Arthur megragadta Van Helsing ruháját.
– Őrültség! A vérem átadásával az asszonyommá tettem Lucyt! Megvédem ettől a botrányos művelettől! – kiáltotta. Mindeddig senki sem árulta el neki, hogy a másik három férfi vére is összekeveredett a lányával. Ebben a pillanatban egyikük sem közölte volna vele szívesen az igazságot.
A professzor tenyerével könnyedén az ólomlemezre ütött, amely üresen kongó hangot adott.
– Mint ön is láthatja, Lucy nincs itt. Az élőhalottak évszázadokig bolyonganak, s közben az élők vérével táplálkoznak.
– Hazugság! Ezt nem tudja bebizonyítani. Őrült vénember! *Mit tett vele?*
A következő pillanatban Holmwood előrántotta a mozdulni sem bíró Quincey övébe dugott pisztolyt, és a professzorra szegezte a fegyvert.
Hosszú másodpercek teltek el döbbent csendben. Quincey Morris elképedve bámult a gyásztól és haragtól szinte józan eszét vesztett Holmwoodra. Seward azon gondolkozott, miként tudná megfékezni a pisztolyt tartó férfit, s közben minden erejét összeszedve igyekezett hivatásához méltóan nyugodt maradni. Van Helsing szomorú, várakozó tekintettel nézett a rá váró sors elébe.
Aztán váratlanul neszt hallott, és ellentmondást nem tűrően felemelte a kezét. Senki nem merte megtörni a csendet.
Lágy altatódalt dúdoló női hang közeledett a kripta felé. A három fiatalember csodálkozva egymásra pillantott.
Van Helsing ajkai elé helyezett mutatóujjával jelezte, hogy meg ne szólaljanak. Gyorsan beterelte a társaságot az egyik sarokból nyíló mélyedésbe, ahova a lépcsőről nem lehetett belátni. Sietve eloltotta a lámpákat, és elfújta a gyertyákat.

Teljes sötétségben, lélegzet-visszafojtva várakoztak. Szemük lassan megszokta a sötétséget, és a lépcső tetejénél beszűrődő holdfényben ki tudták venni a koporsók körvonalait. Seward csak most döbbent rá, hogy nyitva hagyta a kripta vasajtaját.
Egyikük sem tudta volna pontosan szavakba önteni, hogy mire számít, ám a látvány felülmúlta minden képzeletüket. A lépcsőt megvilágító halvány fényben karcsú, fehér ruhás női alak tűnt fel. Kezében kis testet tartott, nyilván neki énekelte az altatódalt.
A nő megállt, ismerős hangon felkacagott, aztán énekelve folytatta útját a kripta mélyébe.
Seward érezte, hogy haja az égnek áll. Van Helsing vasmarokkal szorította a karját. A hang és a megjelenés minden kétséget kizáróan Lucyé volt – akit Seward maga nyilvánított halottnak. A dal azonban valahogy hamisan csengett.
Van Helsing intésére a négy férfi egyszerre előlépett rejtekhelyéről. A professzor felcsavarta a lámpa lángját, és az erős fény megvilágította a lépcső alján álló női alakot.
Lucy vörös hajkoronája megrezzent, szemei tágra nyíltak. Valamennyien látták a lány ajkait bíborvörösre festő friss vért, amely végigcsorgott az állán, és fehér ruháját is beszennyezte. Az esküvőre szánt csodálatos menyasszonyi ruha több helyen is szakadtan lógott a testéről.
Lucy hanyag mozdulattal földre dobta a gyermeket, akit eddig féltő gonddal szorított a melléhez. A vele szemben álló férfiakra vicsorgott, kivillantva hihetetlenül éles metszőfogait. Lassan lelépett az utolsó lépcsőfokról, és koporsója felé oldalazott.
Seward azonnal előreugrott, és felemelte az ijedten sírdogáló gyermeket. Amennyire orvosi rutinjára támaszkodva a félhomályban meg tudta állapítani, a kicsi nem szenvedett súlyosabb sérüléseket.
Quincey Morris arcáról meg lehetett volna mintázni a tehetetlen iszonyat szobrát. Ösztönösen előrántotta hosszú vadászkését.
Holmwood reszkető lábakkal, hullasápadtan állt.
Lucy a koporsó mellé ért, és látszólag csak most vette észre, hogy vőlegénye is ott áll a férfiak között. Szemérmetlen, ördögi arckifejezése egy csapásra megváltozott.
Most éppoly gyönyörű és szűzies volt, mint életében. Közelebb lépett Holmwoodhoz, és lágyan csengő hangon megszólította:
– Gyere ide, Arthur. Hagyd ott ezeket, és gyere ide mellém. Éhezem az ölelésedre. Gyere, és örökké együtt maradhatunk. Gyere, férjecském, gyere...
A dermedten álló Seward érezte a lány hangjában bujkáló ördögi édességet. Mintha egy üveget koccintott volna meg valaki.
Holmwood révülten tett egy lépést Lucy felé, és ölelésre nyitotta karjait.
– Lucy... – mondta elfúló hangon.
Van Helsing újra közéjük ugrott, és a lány felé felmutatott egy jókora feszületet.
Lucy sziszegve és fintorogva meghátrált a kereszt láttán. Seward még soha életében nem látott ilyen gyűlölettől izzó szemeket. Biztos volt benne, hogy ha Lucy pillantása ölni tudna, akkor a professzor már régen holtan omlott volna össze.
Van Helsing keményen a magasba emelte a feszületet, és szemét egy pillanatra sem véve le a vámpírról, megkérdezte a lassan kijózanodó Holmwoodtól:
– Nos, barátom, most mondja még nekem: folytathatom a munkámat?
Arthur keservesen nyöszörögve térdre esett, és arcát a tenyerébe temette.
– Tegye, amit tennie kell, professzor úr – felelte alig hallhatóan.
Mintha a keresztből láthatatlan, hatalmas erő sugározna, az idős orvos további hátrálásra kényszerítette vele a vicsorgó nőt. Lucy váratlanul természetellenes, groteszk mozdulatot végzett a levegőben, és egyetlen ugrással a koporsójában termett. Vért köpött a professzorra, aztán hátrahanyatlott, és élettelenül terült el.
* * *
Hosszú percek teltek el, mióta Jonathan Harker ifjú feleségét a kocsiban hagyva eltűnt a kocsma bejáratában.
Mina előbb csak nyugtalankodott, aztán egyre elkeseredettebb aggódás vett rajta erőt. Figyelmét eleinte a férfi erdélyi utazása során vezetett napló olvasgatásával próbálta elterelni. Az utolsó bejegyzések – ezekben számolt be Jonathan a Drakula vendégeként, jobban mondva foglyaként eltöltött utolsó néhány napról – valóban felkeltették az érdeklődését. Nem tudta eldönteni, hogy a leírt szörnyűségek közül mi történhetett meg a valóságban, és melyek voltak kedvese megzavarodott elméjének szülöttei.
Gondolatait azonban újra és újra megzavarták Jonathan utolsó szavai, melyeket rémülettől és haragtól elkerekedett szemekkel közvetlenül azelőtt suttogott a fülébe, hogy kiszállt volna a kocsiból. Valahányszor eszébe jutott ez a néhány szó, Mina egyre rémültebben próbálta megfejteni tartalmukat, egyelőre azonban

nem mert szembenézni valódi jelentésükkel.
Ez ő maga! A gróf! Láttam. Megfiatalodott, de egészen biztosan ő volt az.

Ahogy telt az idő, és Jonathan még mindig nem tért vissza, Mina nyugtalansága lassan elviselhetetlenné vált. Percenként felpillantott az iszonyú napló lapjaiból, hogy szemügyre vegye a mind sűrűbb ködbe burkolózó londoni utcát. Ahogy kinézett, mindig vágyat érzett, hogy férje után induljon... de ha elhagyja a kocsit, Jonathan időközben visszatérhet...
Ebben a pillanatban kinyílt a kocsi másik ajtaja, és a lány hatalmas megkönnyebbüléssel fordult hátra.
– Jonathan?
De amikor a beszállni készülő férfi lehajolt, Mina döbbenten látta, hogy nem férje, hanem titokzatos szeretője áll az ajtóban.
Mina ösztönösen hátraugrott, de a férfi nyugodt hangon megszólította.
– Ne... könyörgöm. Látnom kellett téged. Megőrülök nélküled...
Mina szólni sem bírt.
A herceg beszállt az ülésre, és karját a nő felé nyújtotta.
Mina kitért az ölelés elől.
– Kérem, ehhez nincs joga... a férjem...
– Mina – mondta esdeklő hangon a herceg, és Minának úgy tűnt, egy másik nevet is hozzátett. – Az idő tengerén keltem át, hogy megtaláljalak. Hát nem érted, mit érzek irántad? Reménytelenül kutattam utánad évszázadokig, és most végre megtörtént a csoda...

Ugyanebben a pillanatban Van Helsing a Westenra család kriptájában gondosan kicsomagolta a boncoláshoz magával hozott eszközöket, köztük egy hosszú, élesre hegyezett farudat és egy súlyos kalapácsot. A lány behunyt szemekkel, öntudatlanul – vagy fizikai értelemben holtan – feküdt koporsójában. Hegyes, kiálló fogaival, véres ajkaival Lucy lázálomszerű torzalakjára emlékeztette a körülötte álló férfiakat.
Még Arthur tekintete is megkeményedett, ahogy egykori kedvese arcát nézte. Az elmúlt percekben sikerült némileg összeszednie magát, és most határozott hangon megszólította a professzort:
– Ez valóban Lucy teste, vagy csak egy démon, aki magára öltötte az alakját?
– Az ő teste – de mégsem igazán az övé – felelte az orvos elgondolkozva. De várjon néhány percet, és meg fogja látni olyannak, amilyen volt. És amilyennek lennie kellene.
Miután valamennyi eszközét a keze ügyébe helyezte, Van Helsing a többiek felé fordult.
– Mielőtt hozzáfognék, hadd mondjak el valamit. A vámpírok halhatatlanságra vannak kárhoztatva. Nem tudnak természetes módon meghalni, évtizedekig, évszázadokig kell bolyonganiuk újabb és újabb áldozatokra vadászva. Akinek a vérét kiszívják, az maga is élőhalott lesz. Így tehát a körforgás egyre szélesebben terjed tovább, akár a vízbe dobott kő körül a hullámok. A boldogtalan ifjú Lucy még csak éppen elkezdte vámpíréletét. Azok a gyerekek, akiknek a vérét szívta, talán még megmenthetők... – valamennyien a Seward karjaiban fekvő eszméletlen fiúcskára pillantottak – ...de ha nem végzünk vele, hatalma egyre növekedni fog felettük, mígnem végleg magához vonzza őket, és végez velük. De ha valóban meghal, a gyerekek torkáról eltűnnek a kis sebek, és nem is fognak emlékezni rá, mi történt velük.
– A professzor egyre szenvedélyesebb hangon beszélt. – A legfőbb áldás azonban az lenne, hogy a mindannyiunk által rajongva szeretett Lucy lelke végre megszabadulna ocsmány fogvatartójától, és csatlakozhatna az angyalok seregéhez. Így tehát örökre áldott a kéz, amely lesúlyt rá, s szabaddá teszi. A kéz, amelyet ő választana ki, ha módjában állna.
Van Helsing elhallgatott, és végignézett társain.
– Mondják, kit választana közülünk?
Valamennyien Holmwood felé fordultak.
Miután a férfi most már saját szemével látta – ha nem is értette – Lucy szörnyű átalakulását, készen állt az együttműködésre.
– Összetört szívem minden hálája az öné, professzor úr. Mondja, mit kell tennem.
Van Helsing száraz, elfogulatlan hangon adta ki utasításait.
– Fogja ezt a karót a bal kezébe, és illessze pontosan a szíve fölé. A jobb kezével pedig ragadja meg a kalapácsot. Amikor imádkozni kezdünk a halott lelki üdvéért, Isten nevében sújtson le a karóra!
Holmwood újra elsápadt, de aztán erőt gyűjtött, és az orvos utasításainak megfelelően magához vette a szerszámokat.
– Szedje össze a bátorságát – biztatta Van Helsing. – Egy pillanat műve az egész.

Drakula a nő felé hajolt. Mina minden erejét összeszedve harcolt a rátörő érzelmek ellen.
– Egyszer elvesztettelek... Mostantól vigyázok rád... – mondta a herceg bársonyos hangon.
Mina megpróbált Jonathanra gondolni, de hasztalan.
– Nem vagyok ura az érzelmeimnek... – suttogta.
* * *
Arthur Lucy hófehér mellére illesztette a hegyes karót, és a magasba emelte a kalapácsot. Keményen lesújtott.

Mina rémülten látta, hogy a herceg szemei rémülten elkerekednek. A férfi iszonyodva kihátrált a kocsiból, és a melléhez kapott, mintha váratlanul megsebezték volna.
– Megtagadtak! – üvöltötte állati hangon.

Lucy szemei rémülten meredtek a semmibe, ahogy a végső halál közeledtét érezte. Száját kiáltásra nyitotta.

Mina tehetetlenül nézte, amint szeretője őrültként tántorog a forgalomban, majd a nevét kiáltozva eltűnik a járókelők tömegében.

Van Helsing megragadta a borotvaéles boncolókést, és mielőtt a lány megszólalhatott volna, egyetlen mozdulattal levágta a fejét.

Drakula tehát eltűnt a londoni utca forgatagában.
Lucy elkeseredettebb és rémültebb volt, mint valaha. Kihajolt a kocsi ablakán, és Jonathan nevét kiáltozta.
A másik oldalon váratlanul újra feltépte valaki az ajtót. Harker vágódott be a kocsiba szakadt, tépett ruhában, kalap nélkül. Magához ölelte feleségét.

A négy fáradt és lelkileg meggyötört férfi körülállta a nyitott koporsót.
Lucy végre örök nyugalomra szenderült. Fejét az orvos tökéletesen természetes helyére illesztette. A karót azonban nem távolította el szívéből, mindössze lefűrészelte néhány centiméterrel a melle fölött.
A négy férfi szégyenkezve és ámulattal nézte a lány tündéri, szűzies tisztaságú arcát. Lucy megbékélt arca most legszebb emlékeiket idézte.
A végtelennek tűnő néma csendet Van Helsing törte meg.
– Most már megcsókolhatja – mondta Holmwoodnak.

14.

Két nap telt el azóta, hogy Arthur Holmwood erős keze lesújtott a Lucy szívén áthatoló karóra, és Van Helsing éles kése elmetszette a lány nyakát.
A professzor most egy eltérő alakú, de többé-kevésbé azonos méretű kést tartott a kezében. Fürge kézzel szeletelte az ínycsiklandozó illatú marhasültet, melyet új ismerősei tiszteletére hozatott fel lakosztályába a Berkeley Hotel konyhájáról.
Van Helsing a nemrégiben egybekelt Harker házaspárt látta vendégül. Mostanra mindkettőjük naplóját volt alkalma elolvasni, így tisztában volt Jonathan kalandos kelet-európai utazásának részleteivel csakúgy, mint Mina kétségek és aggodalmak között eltöltött heteinek krónikájával. Mindkét könyvecske ott hevert az asztalon, és a professzor kérdései csak úgy záporoztak a szerzőkre.
Van Helsing evés közben megjegyzéseket fűzött a naplókban olvasottakhoz.
– Valóban hihetetlen történet, Mr. Harker. – Egy pillanatra elhallgatott, hogy alaposan megrágja az ízletes sültet, aztán folytatta: – De akármilyen szörnyűségekről számolt is be, szemernyi kételyem sincs, hogy csak valóban megtörtént eseményeket vetett papírra. A fejemet merném tenni rá. Na, egyenek még egy kicsikét. Kér még egy szeletet, Mr. Harker? Ünnepelje meg az újjászületését.
A professzor néhány percre belefeledkezett az evés gyönyörébe, aztán az ifjú ara felé fordult.
– És az ön kedves Minája, aki ragaszkodott hozzá, hogy az ő naplóját is elolvassam! Csodálatos asszony! Visszaadta a hitemet, hogy ebben a feje tetejére állt világban vannak még nők, akik miatt érdemes élni.

Mina, ön olyan okos, akár a legtehetségesebb férfiak, a szíve mégis igazi asszony szív.
Mina csak ide-oda tologatta a tányérján lévő ételt. Szívét iszonyú kételyek mardosták, melyekről nem mert beszélni a két férfi előtt. A kissé suta bók hallatán megpróbált kedvesen a professzorra mosolyogni.
Van Helsing csuklott egyet, aztán önfeledten lenyalta ujjairól a rájuk tapadt vörös húsdarabokat. Végül megkésve észbe kapott, és elővette a szalvétáját.
Ragyogó szemekkel tanulmányozta Jonathan arcát.
– Van egy kérdés, amit orvosként fel kell tennem önnek.
– Csak nyugodtan, professzor úr.
– Amikor az a három nő hűtlenségre csábította, megízlelte csak egy pillanatra is a vérüket?
Harker szemei meglepetten elkerekedtek. Aztán gondolkodás nélkül, hevesen megrázta a fejét.
– Nem.
Van Helsing láthatóan megkönnyebbült.
– Ezek szerint az ön vérét nem fertőzte meg a betegség, ami szegény Lucyval végzett.
Harker szívéről hatalmas kő esett le. Mintha újjászületett volna. Megragadta sétapálcáját, és felállt, de aztán visszaült az asztal mellé, és bizalmas hangon megkérdezte a professzort:
– Biztos benne, doktor úr?
Van Helsing együttérzően bólintott.
– Különben nem mondanám.
Harker öklével úgy az asztalra csapott, hogy megremegtek a tányérok.
– Hála istennek! Mindenben kételkedtem, még magamban is. Megbénított a félelem. Ön meggyógyított!
A professzor mormogott valami megnyugtatásfélét, és elégedetten elmosolyodott. Aztán újra Mina felé fordult.
– És ön, drága asszonyom? Ön is meggyógyult?
A nő megpróbálta leplezni, hogy a kérdés határozottan kényelmetlenül érinti.
– Miből kellett volna kigyógyulnom, doktor úr?
Van Helsing nyugodt, halk hangon válaszolt. Óvatosan fogalmazott, hogy ne sértse meg a hölgy érzéseit.
– Abból, amiről a naplójából oly nagy gonddal kivágott oldalakon eshetett szó.
Mina bizalmatlan pillantást vetett az idős orvosra. Férje még mindig az imént hallott jó hírnek örvendezett, és meg sem hallotta a professzor kérdését. Vagy talán hallotta, de nem vont le belőle messzemenő következtetéseket.
A fiatalasszony összeszorított ajkai elárulták, hogy nem kíván válaszolni a kérdésre. Úgy tűnt, Van Helsing sem akarja tovább feszegetni a dolgot, de aztán valahonnan elővarázsolt egy aranyérmét, és könnyedén a nő elé dobta az asztalra.
Amikor Mina az aranypénz hosszas tanulmányozása után felpillantott, a professzor nyugodt hangon tájékoztatta:
– Ezt a férjétől kaptam. Ott találta.
Az érme az arcképpel felfelé hevert a zsírfoltok és kenyérmorzsák között a fehér abroszon. Mina nem tudta levenni tekintetét a fiatal uralkodó rávésett profiljáról. Szívét a hihetetlen, megdöbbentő felismerés forró hulláma öntötte el.
Van Helsing pontosan látta reakcióit.
– A néhai Drakul fejedelem. Négyszáz évvel ezelőtt halt meg... de a holttestét soha nem sikerült megtalálni.
A gondolataiba merült Mina meglepetten kapta fel a fejét, amikor a professzor egy jókora darab véres húst tett a tányérjára.
Van Helsing fürkészőn nézett a nő szemébe, mintha arra számítana, hogy felfedez bennük valamit.
– Annyit evett, mint egy kismadár. Egyen! Lakmározzon! Szüksége lesz az erőre az elkövetkező sötét napokban.
Mina a férjére pillantott. Jonathan hatalmas étvággyal tömte magába a marhasültet, és sokkal erősebbnek tűnt, mint budapesti találkozásuk óta bármikor. Megérezte magán felesége pillantását, felnézett, és boldogan az asszony felé nyújtotta kezét, aki alig észrevehető habozás után megszorította azt.
Mina most Van Helsing felé fordult.
– Mondja, doktor úr – kérdezte –, hogyan halt meg Lucy? Úgy értem... mi történt a kriptában napokkal azután, hogy Harker doktor aláírta a halotti bizonyítványt? Jack beszámolt a szörnyű esetről, de a részleteket senki nem mondta el. Pedig ő volt a legkedvesebb barátnőm... Nagy fájdalmai voltak?
Van Helsing szándékosan kemény szavakat használt.
– Ja, azt hiszem, eleinte igen. De miután levágtuk a fejét, és a karóval keresztülszúrtuk a szívét, most már örök nyugalom vár rá.

Mina levegő után kapkodott.
Harker most hallott először Lucy halálának szörnyű körülményeiről. Ültében félig felemelkedett székéről, és remegő hangon közbelépett.
– Ebből elég volt, doktor.
A professzor együttérzően nézett a férfira. Vonásai megenyhültek.
– Igen, talán egyelőre elég. Most már talán megértik, hogy miért kell megtalálnunk ezt a sötét herceget, és miért kell vele is ugyanígy végeznünk. És talán az is világos önök előtt, hogy nincs vesztegetni való időnk.
Harker visszarogyott a székre. Arca és hangja megkeményedett.
– Szerencsére tudom, hol rejtőzik az átkozott. Valamelyik londoni házban, amit a segítségemmel megszerzett. Talán éppen Carfaxban.
– *Ja,* ezt magam is gondoltam a naplóját olvasva. Talán éppen Jack Seward szomszédságában húzta meg magát.
Váratlanul félrelökte a tányérokat, borospoharakat, és az asztal felett áthajolva ő is megfogta két vendége egymásba fonódó kezét.
– Meg kell találnunk a vámpír herceget – jelentette ki határozottan. – Le kell vágnunk a fejét, és keresztül kell döfnünk a szívét, hogy a világot egyszer s mindenkorra megszabadítsuk tőle.
Mina elsápadt, de egy szót sem szólt. Van Helsing figyelmét azonban nem kerülte el a nő reakciója.
Harker új lendülettel vette elő táskáját, melyből néhány papírlapot húzott ki.
– Tudjuk, hogy a *Demeter* pontosan ötven faládát szállított Angliába. Némelyiknek máris sikerült a nyomára akadnom: valamennyi megvásárolt londoni házba elszállítottak néhányat. El kell mennünk ezekbe a házakba, és gondoskodnunk kell róla, hogy megsemmisítsék a koporsókat.
A professzor egyetértően bólintott.
– A kedves Quincey, Jack és Arthur mellettünk állnak. Együtt képesek vagyunk végrehajtani.
– De a ládák nagyobbik része, több mint harminc darab a carfaxi birtokra került. Biztos vagyok benne, hogy még mindig ott vannak.
Van Helsing ismét bólintott.
– Éppen ezért először oda kell elmennünk. Amilyen gyorsan csak lehet. Jut eszembe, ez a cikk talán érdekelni fogja önöket. – Azzal átnyújtotta az esti lap egyik példányát.

The Pall Mall Gazette, október 3.
AZ ELSZABADULT FARKAS
TUDÓSÍTÓNK FÉLELMETES KALANDJA
Interjú az állatkert gondozójával

...Számos kérdezősködés és ugyanannyi elutasíttatás után végre sikerült megtalálnom a ragadozók gondozásával megbízott állatkerti alkalmazottat. Mr. Thomas Bilder az elefántház mögötti kis házak egyikében lakik feleségével. Amikor beléptem a házba, éppen teázni készültek...
...miután az asztalról elpakoltak, és Mr. Bilder meggyújtotta illatos pipáját, vendéglátóm mesélni kezdett: „Nos, uram, kérdezzen nyugodtan. Bár tudom, hogy a szökött farkasról akar hallani. ”
„Pontosan. Szeretném, ha elmondaná a véleményét. Mit gondol, mi volt a szökés oka? És milyen következményei lehetnek a szerencsétlen esetnek? Nos, Mr. Bilder, el tudja mondani, hogyan történt az egész?”
„Hát persze. De nem hiszem, hogy elégedett lesz az elméletemmel. ”
„Nem kételkedem az ön szaktekintélyében. Egy ilyen tapasztalt gondozó ítéletéhez kétség sem férhet. ”
„Nos, jó. Szerintem a következő történt: az a benyomásom, hogy a farkas egészen egyszerűen azért szökött meg, mert nem érezte jól magát a ketrecben. ”
Mr. Bilder és felesége szívből jövő kacagása elárulta, hogy a tréfát már többször elsütötték...
Átadtam az előre megbeszélt összeget, ám ebben a pillanatban hatalmas testű állat bukkant fel az ablakban. Mr. Bilder megnyúlt arccal bámulta az ablakot.
„Istenem, ne hagyj el! – kiáltotta. – A jó öreg Berserker magától visszajött! ”
A gondozó az ajtóhoz sietett, és kitárta; ez számomra nem tűnt éppen bölcs dolognak. Mindig is az volt a véleményem, hogy egy vadállatot jobb biztonságos távolságban tudni, és az sem árt, ha az embert lehetőleg valamilyen szilárd anyag választja el tőle.
A megszokás mindazonáltal nagy úr; a Bilder házaspár olyan természetesen fogadta a belépő farkast, amit én még egy nagyobb kutya esetében is kockázatosnak találtam volna. Az egész jelenetben volt valami leírhatatlan pátosz és teatralitás. A gonosz farkas, amely napokig megbénította Londont, és rettegésben

tartotta a gyerekeket, most leszegett fejjel, bűnbánóan törleszkedett gondozójához, akár egy atyjához megtért tékozló fiú.
Mr. Bilder gyengéden megvizsgálta az állatot, aztán kijelentette: „Tudtam, hogy az öregfiú valami bajba keveredik; hát nem megmondtam? Egy sereg vágás van a pofáján, a bundájába pedig üvegszilánkok tapadtak. Alighanem egy üvegcserepekkel kirakott kerítés sebesíthette meg... Felháborító, hogy egyesek mit meg nem engednek maguknak. Itt a következménye a gondatlanságuknak. Szegény állat! Na, gyere ide, Berserker.

Nem sokkal szürkület után öt férfi és egy nő gyűlt össze a Seward irányítása alatt álló elmegyógyintézet zárt udvarán. Lámpáik kísérteties fénybe vonták a fejük felett hajladozó csupasz faágakat, lábuk alatt avar zizegett; a nyár szokatlanul gyorsan vonult vissza az idén.
A gyülekezőhely éppen Renfield szobájának ablaka alatt volt, ahonnan az intézetet a szomszédos Carfax kertjétől elválasztó magas kőfal felől is jó kilátás nyílt a kis csoportra. A Carfax kastély szürke épületét innen nem láthatták, ám valamennyiük lelki szemei előtt pontosan kirajzolódtak a hatalmas épület körvonalai.
Harker, aki erre az alkalomra nem hozta magával sétabotját, Mina kezét fogva állt egy kicsit távolabb a többiektől. Van Helsing alaposan átvizsgálta a társai által magukkal hozott felszerelést. Valamennyi férfi kemény munkához öltözött, kezükben késeket, fejszéket, fűrészeket, különböző fegyvereket és lámpákat tartottak. Némelyik lámpást egy fémlemez segítségével egyetlen pillanat alatt el lehetett sötétíteni, illetve teljes fényerőre lehetett állítani. Van Helsing egy legújabb találmányt, néhány súlyos akkumulátorral működtetett hordozható elektromos lámpát hozott magával.
A professzor a csoport valamennyi tagjának átnyújtott egy-egy fokhagymafüzért és feszületet.
Holmwood három harcias vadászterriert is csatarendbe állított. A kutyák várakozásteljesen csaholtak, és vadul rángatták pórázukat. Holmwood szárazon megjegyezte, hogy attól tart, a régóta üresen álló épületben elszaporodtak a patkányok, és elvonják majd a kutyák figyelmét.
Miután Van Helsing valamennyi felszerelési tárgyat alaposan szemügyre vett, elégedetten bólintott. Aztán suttogva utolsó eligazítást tartott.
– Drakula parancsolni tud az elemeknek, egyetlen mozdulatával vihart kavar, ködöt varázsol a környékre. Parancsainak engedelmeskednek az állatok, a patkányok, a rágcsálók, a farkasok. Ördögi erejét szülőházájának szent földjéből nyeri... ebben a földben fogjuk elpusztítani. Ne felejtsék el: ha kudarcot vallunk, nem pusztán megöl minket, hanem olyanná tesz, mint ő maga. Akkor pedig mi is zsákmány után kutatva bolyongunk évszázadokon át, és elpusztítjuk a szívünknek legkedvesebb embereket.
Quincey Morris ebben a pillanatban fejezte be súlyos pisztolyának megtöltését. A fegyver zára fémes kattanással ugrott a helyére.
Van Helsing rosszalló pillantást vetett rá.
– Mr. Morris, egyszer már bebizonyosodott, hogy ezeknek a játékszereknek semmi hasznát nem veszi *vele* szemben. A fejét kell levágni. Használja inkább a vadásztőrét.
Quincey aggodalmasan felpillantott.
– Ördög és pokol! Nem tervezem, hogy ennyire közel kerüljünk egymáshoz, doki.
Van Helsing értetlenül nézett a férfira. Aztán elnevette magát. Kacagása egyre fokozódott, már egész testét rázta, még a könnyei is kicsordultak.
Senki sem csatlakozott a féktelen nevetéshez. Most a texasin volt a csodálkozás sora. Nem tréfának szánta a szavait.

Renfield néhány méterrel odébb görcsösen markolta az ablakrácsot, és minden idegszálát megfeszítve hallgatta a beszélgetést; a suttogva kiejtett szavakból éppen eleget sikerült megértenie ahhoz, hogy tisztában legyen vele, mire készül a különös társaság. A rettenetes akcióra készülők közül viszont senki sem vette észre az ablakban figyelő alakot.
Jonathan Harker félrehúzta imádott feleségét, és elbúcsúzott tőle. Mina feltétlen szerelméről és örökké tartó hűségéről biztosította.
Harker akár meg is lepődhetett volna, hogy miért került szó hirtelen a hűségről, de valójában nem is igazán figyelt oda felesége szavaira.
– Segítettem a bestiának, hogy idejöjjön – suttogta fogát csikorgatva. – De most visszaküldöm a pokolba.
Mina szomorún nézett urára. A titokzatos herceg kilétére vonatkozó gyanúja már régen bizonyossággá vált.
– Szinte sajnálatot érzek azok iránt, akik ellen ilyen hajtóvadászat indul – mondta csendesen.
Jonathan a fejét ingatta.

– Hogy sajnálhatsz egy ilyen szörnyeteget? Idehoztam, és most vissza kell küldenem a pokolba. Ha ezt elvégeztem, soha többé nem hagylak el. – Aztán vonásai megenyhültek, gyengéden megcsókolta és dr. Seward gondjaira bízta az asszonyt. Még egyszer megszorította kedvese kezét, aztán csatlakozott a másik három férfihoz.
Seward gyorsan jó szerencsét kívánt társainak, és biztosította őket, hogy amint teendői engedik, csatlakozik hozzájuk. Aztán – ezúttal a markos ápolók társaságát nélkülözve – az intézet felé vezette a nőt, melynek emeletén szerény lakását berendezte. Mina számára már előkészítettek egy hálószobát és egy nappalit.

Renfield izgatottan figyelte, amint Mina belép az épületbe, aztán az ajtóhoz rohant, és a kémlelőnyíláson keresztül szemügyre vette a folyosót. Bárcsak erre jönne a nő! Bárcsak egy pillanatra láthatná!
Renfield reményei beteljesedtek. Egy perc múlva Mina Harker, dr. Seward és az időközben hozzájuk csatlakozott két ápoló közvetlenül a zárkája előtt haladt el.
Ahogy a közelbe értek, szinte vidáman kiáltotta feléjük:
– A Mester... érzem a szagát! Odavan a gyönyörű kisasszonyért.
Mina az ismeretlen, ám értelmes hang hallatán megtorpant, és zavartan a beteg felé fordult.
Renfieldet a végletekig felizgatta, hogy sikerült magára vonnia a nő figyelmét. Még szorosabban nekifeszült a kémlelőnyílás rácsának.
– A Mester magát szemelte ki asszonyának! – kiáltotta.
Seward mindent megtett, hogy Minát mielőbb kijuttassa a folyosóról, de a nő ellenállt.
– Ki ez az ember, Jack?
A férfi nagyot sóhajtott.
– Természetesen az egyik betegem... Mr. Renfield. Van Helsing professzor arra gyanakszik, hogy valamilyen módon kapcsolatban áll a herceggel.
– Renfield? – kérdezte csodálkozva Mina. – Jonathan egykori kollégája?
– Attól tartok, igen.
– Akkor látnom kell.
A doktor ellenvetéseit semmibe véve közelebb lépett a férfi zárkájához.
Seward feladta, hogy sikerülhet elterítenie a nőt szándékától, ezért legalább szorosan mellette maradt.
– Renfield, viselkedjen nyugodtan. Ez Mrs. Harker.
Mina valahogy bízott a rács mögül figyelő férfiban, aki most egészen nyugodtnak tűnt. Sőt kissé meg is hajolt a hölgy előtt, majd udvariasan köszöntötte.
– Jó estét, Mr. Renfield – felelte a fiatalasszony. Elhatározta, hogy nem zavartatja magát a helyiségből áradó bűz miatt.
Renfield mélyen a látogató szemébe nézett, és tekintetében váratlanul a félelem szikrái gyúltak. Hangja szinte suttogásba fúlt, amikor megismételte iménti szavait:
– A Mester magát szemelte ki asszonyának!
Mina arca kivörösödött.
– Ön téved. Nekem már van férjem. A nevem *Mrs*. Harker.
Az őrült alig láthatóan a fejét csóválta, mintha nem akarná elhinni, hogy ennek a nőnek hétköznapi ember a férje lehet.
– A Mester magáról beszél hozzám...
– És mit mond?
Seward a közbeavatkozásra készen közelebb lépett. Renfield ezúttal figyelemre sem méltatta orvosát.
– Jön... eljön magáért! – suttogta Minának.
Aztán lázas izgalomba jött, és még közelebb intette a nőt.
– Ne maradjon itt! Hagyja itt ezeket az embereket! Imádkozom Istenhez, hogy soha többé ne lássam a gyönyörű arcát. – Gyengéden kinyúlt a rácsok között, és Mina megengedte, hogy megfogja a kezét. Renfield az ajkához emelte, és könnyű csókot lehelt rá. – Az Isten áldja, és óvja meg épségben.
Mina nem bírt megszólalni, de a férfi szavai szemlátomást zavarral és csodálattal töltötték el.
Ekkor Renfield váratlanul tombolni kezdett. Mindkét kezével megragadta, és rázni kezdte a rácsot.
– Mester! Mester! Örök életet ígértél, de helyettem ennek a nőnek adtad!
Mina végre megengedte, hogy Seward sietve a lépcsőhöz vezesse. Felmentek az emeletre, és a nő elfoglalta a számára előkészített lakosztályt. Az őrült hangos kiáltásai azonban idáig is elhallatszottak.
– Doktor Jack! Nem vagyok elmebeteg! Ép elméjű ember vagyok, aki a lelkéért küzd!

A lakosztályba lépve Mina egyenesen az ablakhoz sietett, ahonnan rálátott a Carfax kastély sötét épületére.

A magas kőkerítésen túl látta a Drakula ártalmatlanná tételére szövetkezett kis csoport lámpásainak halovány fényét.
Nagyon távolról fejszecsapásokat hallott; valaki hatalmasakat sújtott egy kemény fára.
Van Helsing és a társaságában lévő férfiak halálosan komolyan gondolták tehát, amiről az imént beszéltek. Mina utolsó kételyei is szertefoszlottak; most már biztosan tudta, hogy a vérszívó szörnyeteg és titokzatos szeretője egy és ugyanaz a személy. Férjének halálos ellensége nem más, mint a kedves herceg. A véres összecsapás elkerülhetetlennek tűnt, és Mina nem tudta eldönteni, mi lenne borzasztóbb: ha Jonathan veszne el az *ő* keze által; vagy ha férje végezne *ővele*...

15.

A Carfax ház faajtóit vadonatúj lakatok védték, helyenként hatalmas gerendákat állítottak előttük keresztbe, máshol pedig belülről torlaszolták el a betolakodók elől. A négy elszánt férfi azonban gondolkodás nélkül nekiesett a masszív deszkáknak. A fejszecsapások alatt forgácsok pattantak, a hosszú feszítővasak nyögve feszültek az eresztékeknek. Harker és társai hamarosan bejutottak az elhagyatottnak tűnő épületbe.
A szétrombolt ajtó roncsain átlépve elektromos lámpáik és mécseseik fényénél látták, hogy a hatalmas előtérben mindent vastag por fed. A sarkokban ősrégi pókhálók remegtek a váratlan huzatban. A por ezek szálain is megült, súlya alatt némelyik szétszakadozott.
A professzor megállt, és alaposan körülnézett a helyiségben. Nagyon halkan, mintha attól tartana, hogy felébreszt valakit, a válla felett hátraszólt Harkernek.
– Jonathan, maga ismeri ezt az épületet, legalábbis jobban, mint mi. Lefotografálta, mielőtt elutazott, és ha nem tévedek, az alaprajzát is lemásolta.
Harker szekercéjét két marokra fogva türelmetlenül álldogált a professzor mögött.
– Keserűen bánom, hogy bármi közöm van ehhez az elátkozott kastélyhoz!
– *Ja.* Merre van a kápolna?
Harker szó nélkül megragadta az egyik akkumulátoros lámpát, és intett a többieknek, hogy kövessék.
Bár indulás előtt hosszasan tanulmányozta a földszinti alaprajzot, a kissé romos helyiségekben többször is eltévedtek, mire megtalálták a kápolnába vezető, több helyen is vassal megerősített, vastag faajtót.
A boltíves ajtót a bejárathoz hasonlóan új lakatok és torlaszok védték. A férfiak türelmetlen fejszéi azonban itt is kiválóan helyettesítették a kulcsokat.
A tölgyfa ajtó mögött hatalmas terembe értek, melynek falai gótikus boltívben futottak össze a mennyezeten. A helyiség dohos, állott levegője jelezte, hogy évtizedek óta senki nem járt benne. Harker száraz földszagot érzett. A betolakodók pislákoló lámpáik fényénél azonnal meglátták a teremben sorakozó faládákat. Huszonkilenc egyforma koporsót sikerült megszámolniuk.
A bátor felfedezők egymásra néztek. Valamennyien tudták, hogy ha itt nem találják meg a herceget, a kutatást másutt kell folytatniuk, egészen addig, míg mind az ötven ládát el nem pusztítják.
Harker az egyik koporsó fedelére támaszkodott, és elfúló hangon közölte:
– Ugyanezeket a ládákat láttam Drakula kastélyában... És ő is ott feküdt az egyikben.
A professzor morgott valamit, aztán a kezében tartott vasrúddal felfeszítette az egyik koporsó fedelét. Egy pillanatig összevont szemöldökkel nézte a ládában lévő zöldesbarna anyagot, aztán beletúrt és egy maréknyit a földre dobott.
– Ez a szent föld, amelyből a herceg az erejét nyeri. Semmisítsék meg az összes ládát. Ne hagyjanak neki menedéket. Kezdődjék az ördögirtás!
Harker meglengette szekercéjét, és elsőként sújtott le az előtte lévő koporsóra. Fanatikusan törte-zúzta az egyiket a másik után, egy pillanatra sem pihent meg, közben dühtől elfúló hangon kiáltozott. Haragja és ereje mintha minden csapással fokozódott volna.
Van Helsing nyakában egy kis üvegcsében szenteltvíz lógott. Most kezébe fogta a palackot, és a nyitott koporsókba öntötte tartalmát.
– *In manus tuas, Domine* – kántálta.
Ezalatt Quincey Morris és Arthur Holmwood vastag kesztyűt húzott, és a szétroncsolt ládák tetejét félredobva a földre szórta a bennük talált anyagot.
Harker egy pillanatra megállt, hogy kifújja magát, és megtörölje verítékező arcát. Növekvő csalódottsággal vette tudomásul, hogy az eddig felnyitott koporsók egyikében sem pillantotta meg a herceg testét. Csak

nem járt túl az eszükön a bestia?
Az nem lehet! Újra összeszedte az erejét, és a magasba lendítette a fejszét.
– *In Manus tuas, Domine* – ismételgette Van Helsing, szenteltvizet löttyintve és megszentelt ostyákat dobva az erdélyi földre.

Az elmegyógyintézet falai között továbbra is visszhangoztak Renfield fájdalmas kiáltásai. Mintha soha nem akarná abbahagyni keserves panaszait. Mina, akinek szobája pontosan a férfi zárkája felett volt, befogta a fülét, és csendesen imádkozott, hogy a szerencsétlen végre békére leljen.
Aztán kissé megnyugodva, hálásan hátradőlt a kanapén; úgy tűnt, imája meghallgatásra talált.
Csakhogy nem tudhatta, miért hallgatott el olyan váratlanul Renfield. A hirtelen csendet az emberi alakot öltött Drakula megjelenése váltotta ki. A Mester egyszer csak ott állt Renfield ablaka előtt.
A tébolyult ügyvédet annyira meglepte a régen várt Mester felbukkanása, hogy valósággal megbénult. Aztán az ablakrácshoz futott, és alázatos hangon suttogni kezdett a karcsú, sötét ruhás férfinak.
– Mester, Mester... igen, Mester... megteszem.
Renfield hirtelen elhallgatott, ajkai szótlanul mozogtak. Úgy érezte, az ablaka előtt álló alak valahogy tudatta vele az akaratát, anélkül hogy egy szót is szólt volna. Amint megértette a parancsot, sietve teljesítette. Kimondta a hívó szavakat, melyek erőt adtak a vámpírnak, hogy belépjen az épületbe.
– Jöjjön Uram és Mesterem! – suttogta.
A herceg bólintott. Mozdulatai nem emberiek voltak; mintha hirtelen képlékennyé vált volna, körvonalai elmosódtak, és csak akkor öltött újra határozott alakot, amikor az ablakrácsokon át a szobába lépett. Megállt alattvalója zárkájának közepén, és most már hangosan szólt a férfihoz.
– Renfield, elárultál!
A férfi idegesen felnevetett.
– Megpróbáltam figyelmeztetni a nőt, de nem hallgatott rám.
Drakula jéghideg tekintettel nézte a szánalmasan összegörnyedő férfit.
Bár Renfield képtelen volt Mestere szemébe nézni, meglepő határozottsággal folytatta:
– Őt meg kell menteni; nem lehet az öné!
Drakula szó nélkül, megvetően elfordult, és az ajtó felé indult.
Ebben a pillanatban az őrült Renfield a vámpírra vetette magát.

Miután Minát bevezette a lakosztályba, és a lehetőségekhez mérten gondoskodott az asszony biztonságáról és kényelméről, Seward újra lement a földszintre. Az egyik ápoló jelentette, hogy a betegek viszonylag nyugodtan viselkednek, és pillanatnyilag egyiküknek sincs szüksége orvosi ápolásra.
Seward gyorsan kesztyűt és lámpást vett magához. Néhány utasítást adott a főápolónak, aztán az egyik oldalsó kijáraton keresztül elhagyta az épületet, és az intézet kertjén át sietős léptekkel a szomszédos birtok felé indult. Csatlakozni akart barátaihoz, hogy együtt nézzenek szembe a Carfax kastélyban rájuk leselkedő veszélyekkel, és osztozzon velük a pusztító akció sikerében.
Belépett a darabokra tört ajtón, és az egyik helyiségből kiszűrődő fény és tompa fejszecsattogás irányába indult. Könnyen megtalálta a négy férfit. Alighogy az ifjú orvos belépett a kápolnába, hirtelen arra lett figyelmes, hogy az egyik sarokban álló Quincey Morris döbbenten hátrál a többiek felé.
A következő pillanatban valamennyien észrevették, hogy a kövezet alól – Harker naplójába írt feljegyzését idézve – „foszforeszkáló, csillagként ragyogó szemek néztek rájuk”.
Az öt férfi ösztönösen hátrébb húzódott. Hirtelen megszámlálhatatlanul sok patkány népesítette be a termet.
– Ez az ő műve! – kiáltotta a professzor. – Arthur, a kutyákat! Hívja a kutyákat!
Holmwood habozás nélkül belefújt a nyakában viselt apró ezüstsípba. Az elhagyatott ház többi helyiségében szimatoló kutyák veszett csaholással, vicsorogva rontottak be a kápolnába, hogy végezzenek a patkányokkal.
Arthur újra megfújta a sípot, de erre nem is volt szükség. A jól idomított terrierek maguktól is tudták feladatukat. Gyorsan és hatékonyan dolgoztak; a nyakuknál fogva megragadták és felemelték a patkányokat, aztán fejük egyetlen gyors rándításával elroppantották a rágcsálók gerincét. Az élettelen állatot félredobták, és máris újabb áldozat után néztek.
Az évtizedes vagy talán évszázados por fedte köveket hamarosan elborították a döglött patkányok tetemei. De a sarkokból százával bukkanták elő újabbak, hogy a lámpák fényében csillogó szemmel a betolakodókra támadjanak. Bár a kutyák fáradhatatlanul irtották a a patkányokat, ők sem bírtak a végtelen sorokban hömpölygő rágcsálókkal. A férfiak Seward javaslatára hatalmas máglyát raktak a széttört koporsók deszkáiból. Tudták, hogy a minden irányból rájuk rontó éles fogú állatok Drakula démoni parancsának

engedelmeskednek.
Hangosan káromkodva átkozták a bolhás, betegséget hordozó állatokat, melyek már nadrágjukon, kabátjukon kapaszkodtak felfelé. Vadul próbálták lesöpörni magukról a patkányokat, és a kezük ügyébe kerülő tárgyakkal irtották őket. Némelyiknek pisztollyal loccsantották szét a fejét, másokat éles késekkel szabdaltak darabokra, és a hosszú vasrudak is jó szolgálatot tettek.
Van Helsing szenteltvizet löttyintett az állatokra, aztán olajjal próbálkozott, amit a tűz felélesztésére hozott magával.
Miután megbizonyosodtak róla, hogy a menekülés útja nyitva áll, meggyújtották a koporsódeszkákból rakott máglyát, majd értékesebb szerszámaikat és fegyvereiket összekapkodva kihátráltak a borzalmas kápolnából. Arcukat kezükkel védték a hirtelen felcsapó lángoktól.

Drakula könnyedén legyűrte a rátámadó őrültet. Dühében a magasba emelte, és többször az ajtó vasrácsához vágta a férfi testét.
Egy pillantást vetett az elterülő Renfieldre, aztán a zárt ajtón keresztül akadálytalanul kilépett a folyosóra.
A halálosan sebesült, de még lélegző Renfield összegörnyedve feküdt a földön. Az elviselhetetlen fájdalomtól mozdulni sem bírt. Tompán, mintha saját vérének zúgását hallaná, futó lépések zaja hatolt el a tudatáig, ahogy a zajra felfigyelő ápolók sietve megközelítették a zárkát.
– A nő megmentése... a Mester pusztulása. Szabad vagyok... – suttogta maga elé elhaló hangon.
Megértette, hogy haldoklik. Végtelenül hosszú haldoklásnak tűnt.

16.

Mina nem is sejtette, mi történik odalent Renfield zárkájában, ahogy a Carfax kastélyban zajló eseményekről sem lehetett tudomása. Amint Jonathan és társai beléptek a sötét épületbe, már nem látta lámpáik fényét, és nem hallotta a fejszecsapások tompa döngését.
De amint lehunyta a szemét, lelki szemei előtt rettenetes képek peregtek. Lehet, hogy hercege ebben a pillanatban osztozik Lucy szomorú sorsában; vagy a férje találkozott újra azokkal a rémségekkel, amelyek a Drakula-várban napok alatt éveket öregítettek rajta...
Ha Van Helsing nem tévedett, és a herceg valóban ott van... de Minának fogalma sem volt róla, hol lehet titokzatos szeretője. Azóta nem látta, hogy fájdalmasan üvöltve kiugrott a kocsiból, és eltűnt a londoni utca forgatagában.
Bárcsak tudhatná...
Mina elfordult az ablaktól, ahonnan eddig a szomszédos birtokon álló néma kastélyt figyelte. Kimerülten a hálószobába vonszolta magát, és ruhástól elterült az ágyon. Néhány perc pihenés után biztosan erőre kap, gondolta.
Azonnal mély álomba merült, így azt sem láthatta, hogy a Carfax házból vörös lángok csapnak a magasba.
* * *
Különös álmok peregtek a szeme előtt. Látta, hogy a herceg, a titkos, senkihez sem fogható szeretője, akivel sorsa mintha az idők végezetéig egybefonódott volna, váratlanul belép a szobába, és ő megosztja vele az ágyát...
És az álombéli találkozás örömmel töltötte el. Természetesnek találta, hogy a férfi, akit igazán szeret, itt fekszik mellette, átöleli, és csókjaival halmozza el. Mintha ő, nem pedig Jonathan lenne a törvényes ura.
– Oh, szerelmem... igen... végre rám találtál – suttogta álmában.
A herceg pedig bársonyos hangon válaszolt:
– Mina... életem...
Az álom gyönyörű szabadságát élvezve Mina végre megszabadulhatott a lelkében dúló viharoktól, és boldogan átadhatta magát szeretőjének.
– Akartam, hogy megtörténjen – mondta alig hallhatóan. – Most már tudom, hogy örökre veled akarok maradni...

Aztán hirtelen felébredt, és elborzadva látta: *nem álmodott.* Vagy az álom valahogy valóra vált. Levegő után kapkodva ült fel az ágyban.
A herceg jelenléte éppen olyan valóságos volt, mint más találkozásaik alkalmával.

A férfi szorosan mellette feküdt.
– Parancsold meg, hogy távozzak – suttogta Drakula –, és azonnal elmegyek. De egyetlen halandó sem állhat közénk. Parancsolod, hogy elmenjek?
– Nem. Akarnom kellene, de képtelen vagyok rá. Annyira féltem, hogy soha többé nem érzem az érintésedet a bőrömön. Azt hittem, meghaltál... – Mina ijedten elhallgatott. – Te nem lehetsz hétköznapi halandó...
A herceg válasz helyett felült, és megfogta szerelmese kezét. Gyengéden az asszony mellére tette Mina reszkető tenyerét.
– A te szíved dobog – mondta, aztán saját meztelen mellkasára fektette a nő kezét. – Az enyém viszont...
Mina rémülten érezte, hogy a férfinak nincs szívverése.
– A testem élettelen – mondta a herceg szomorúan.
Mina akaratlanul is elhúzódott tőle.
– De hiszen élsz. Mi vagy te? Tudnom kell. Mondd hát el a titkodat.
– El tudod viselni a szörnyű tudást?
– El kell viselnem. Nem bírom tovább a tudatlanságot.
– Jól van. Halott vagyok és lélektelen. Gyűlölnek, és rettegnek tőlem. Időtlen idők óta bolyongok kimondhatatlan szörnyűségeket követve el, hogy megtaláljam a szerelmet.
– Nem!
– De igen – a herceg kíméletlenül folytatta –, én vagyok a szörnyeteg, akinek minden élő ember a halálát kívánja. Én vagyok Drakula.
Mina némán, magába roskadtan ült az ágyon. A takarót a vállára húzta, mintha fázna.
– Tehát a professzornak igaza volt – mondta végül. – Ettől féltem. Te tartottad fogva Jonathant, és te tetted Lucyt... olyanná...
Drakula bólintott.
– Bevallom ördögi tetteim, és még sokkal többet is...
– Ne...
– De igen! Elmondom, hogy nélküled – a tőled kapott élet és szerelem nélkül – halálos fenyegetést jelentek az egész emberiségre. Nélküled nem vagyok egyéb, mint az emberek vérével táplálkozó bestia.
Mina összeomlott. Kis ökleivel kétségbeesett haragjában szeretője felé sújtott. Drakula csak az arcát védte az ütések elől.
A következő pillanatban azonban a nő szenvedélyesen a herceg nyakába borult.
– Istenem, bocsásd meg nekem! Szeretlek! Szeretlek!
Gyengéden a karjaiba zárta szeretőjét, és lágyan simogatta Drakula sötét haját. A férfi arcán a halhatatlan szerelem ragyogása áradt szét.

Az egyik ápoló ebben a pillanatban vezette be Sewardot és Van Helsing professzort Renfield zárkájába. A férfi összetört csontokkal feküdt a földön. Szájából vér szivárgott.
A két orvos ruhájából por, füst és évszázados rothadás szaga áradt. Az elmúlt néhány óra mindkettejüket alaposan megviselte, de tudták, hogy egyelőre nem pihenhetnek.
Seward további lámpásokat hozatott, aztán letérdelt a beteg mellé, hogy alaposan megvizsgálja sérüléseit.
Renfield az orvos érintésétől halkan felnyögött.
– Valószínűleg a gerince tört el – mondta Seward gondterhelten. – És alighanem fejsérüléseket is szenvedett. Nem értem, hogyan tudta magát ennyire összetörni. Egyik-másik sérülés okát el tudom képzelni, de az összeset...
Van Helsing is letérdelt, és csatlakozott a vizsgálathoz.
– Szegény ördög! – morogta maga elé. – Koponyalékelést kell végeznünk, hogy csökkentsük az agyára nehezedő nyomást. Gyorsan! Ez az egyetlen esélyünk, hogy beszélhessünk vele.
Az ápolók meghozták a kért lámpákat. Egyiküket Seward elküldte a sebészi felszerelésért.
Renfield élettelen testét rövidesen az ágyra fektették. Amikor Seward orvosi táskája megérkezett, az orvos jókora koponyalékelő eszközt vett ki belőle, ami leginkább egy ácskapocsra hasonlított. Van Helsing a beteg fejét tartotta, Seward pedig egy kis késsel megkarcolta Renfield fejbőrét. Aztán kézbe vette a koponyalékelőt, és jókora lyukat fúrt a beteg tarkóján.
A szerszám recsegve tört utat a koponyacsontok között. Renfield fejéből ömlött a vér, eláztatva az ágyat és Van Helsing ruházatát. A professzor rezzenéstelenül tartotta az öntudatát vesztett beteget, nehogy egy hirtelen mozdulattal végleg megpecsételje a sorsát. A koponya megnyílt, és újabb vérsugár tört fel belőle.
A beteg teste megrázkódott, és Seward egy pillanatig azt hitte, meghalt. Ám ekkor Renfield kinyitotta a

szemét. A két orvos közelebb hajolt, hogy hallják a férfi szavait.
– Nyugodt leszek, doktor úr. Mondja meg nekik, hogy vegyék le rólam a kényszerzubbonyt. Szörnyű álmom volt, és annyira legyengültem, hogy mozdulni sem bírok... Mi van az arcommal? Mintha meg lenne dagadva...
– Mondja el az álmát; Mr. Renfield – mondta Van Helsing nyugodt hangon.
– Van Helsing professzor... milyen kedves magától, hogy eljött. Hol van a szemüvegem? Örök... örök életet ígért nekem.
– Ki? – kérdezte izgalmát alig leplezve Seward.
Renfield mintha meg sem hallotta volna a kérdést.
– De nagyon megharagudtam rá, amiért el akarta venni annak a gyönyörű nőnek az életét. Ezért amikor az ablakomhoz jött ma éjjel, már felkészülten vártam... még most is látom magam előtt a szemei ragyogását – a haldokló beteg hangja egyre halkabb, légzése mind rendszertelenebb lett. – Égetett a pillantása... elhagyott az erőm...
Renfield ismét lehunyta a szemét. Van Helsing gyorsan konyakért küldte az egyik ápolót.
Seward elvesztette az önuralmát és a koponyalékelő eszközt félretéve vadul rázni kezdte a tehetetlen testet.
– Milyen nőről beszél? Mondja már, ember! Miféle nőt emlegetett?
Renfield még egyszer utoljára felpillantott. Szemlátomást ereje végén járt, és csak nagyon halkan, hihetetlenül lassan tudta megformálni a szavakat.
– Van Helsing... a maga idióta elméletei. Figyelmeztettem Jack doktort... A Mester itt van, és a gyönyörű nőt öleli... Az asszonyává teszi... Csak a Mester pusztulása mentheti meg... és én... *szabad vagyok!*
Teste még egyet rándult, aztán elszállt belőle az élet.
* * *
Az emeleti hálószobában eközben Mina és Drakula gyengéden, csendesen, nagyon is emberi módra szeretkeztek.
A nő minden ruhájától megszabadulva suttogta szerelme fülébe:
– Senki nem állhat többé kettőnk közé. Olyan akarok lenni, mint te, azt akarom érezni, amit te, azt akarom szeretni, amit te...
– Mina, ha velem akarsz jönni, el kell búcsúznod az emberi élettől, és újjá kell születned, hogy olyan legyél, mint én...
– Igen! Igen, ezt akarom... – egyezett bele Mina gondolkodás nélkül. Bármire készen állt, csak hogy imádott hercege mellett maradhasson.
Drakula megcirógatta a haját, sima hátát, szép ívű vállait.
– A szerelmem vagy és az életem. Örökké.
Gyengéden maga felé fordította a nő fejét, félresimította dús haját, és lágyan megcsókolta a nyakát.
Mina felnyögött, és kissé összerándult, ahogy a férfi fogai a húsába hatoltak. A fájdalom fokozódott, de lassan gyönyörré, kéjes eksztázissá vált.
Drakula elengedte Mina nyakát, ami csalódott sóhajt csalt a nő ajkára. A férfi felült az ágyban, és hüvelykujja hosszú, éles körmével mély sebet ejtett saját mellkasán.
Mina egészen távolról hallotta kedvese hangját:
– ...és egy test, egy vér leszünk...
Aztán Drakula szenvedélyesen a melléhez vonta a nő fejét.
– Idd meg, és eggyé válunk az örök életben.
Mina mohón itta a herceg vérét. Szinte elalélt a gyönyörtől, amint szeretője élete szétterjedt a testében.
Aztán a kéj csúcsán Drakula váratlanul eltolta magától.
– Mi történt? – kérdezte a nő kábultan.
– Nem hagyhatom, hogy megtörténjen!
– Kérlek – kiáltotta Mina könyörögve. – Már semmi sem számít... Vigyél magaddal az örök életbe.
A herceg hirtelen elkomorodott.
– Hazudtam neked. És magamnak is. Nincs a hatalmamban az örök élet ajándéka. Az igazság az, hogy csókom téged is örök bolyongásra kárhoztat a halál árnyékában. Túlságosan szeretlek ahhoz, hogy ezt tegyem veled.
– Én is szeretlek! – kiáltotta Mina, és újra szeretője mellére tapasztotta ajkát.

Ebben a pillanatban kivágódott a hálószoba ajtaja, és Van Helsing három társával a nyomában berobbant a helyiségbe. A professzor elbotlott, és egyensúlyát elvesztve a földre zuhant.
A váratlan betolakodók magasba emelt lámpákkal körülnéztek a szobában, és megpillantották az ágyon

ölelkező párt. A látványtól valamennyien döbbenten megtorpantak. A ruhátlan Mina ajkain vér vöröslött; a nő mohón itta a vámpír vérét.
Hosszú másodpercekig szólni sem bírtak. Aztán Harker kétségbeesetten felesége nevét kiáltotta.
Az asszony rémülten hátrahőkölt, a takarót önkéntelen mozdulattal a szemérmére húzta.
Törvénytelen szeretője ezalatt hihetetlen változáson ment keresztül; félig ember, félig denevér alakot öltött, aztán dühödten vicsorogva felszállt a mennyezetre, és lecsapott üldözőire.
A szobát most már a Carfax kastély lángjai is megvilágították az ablakon keresztül. A négy férfi kardokkal és késekkel vadul kaszabolni kezdte a herceget, aki azonban emberfeletti ügyességgel tért ki csapásaik elől. Az egyik támadó kezéből kicsavarta a kardot, és karomszerű ujjai a markolatra fonódtak. Hihetetlenül gyorsan mozgott, valamennyi ütést kivédett, és természetfeletti erővel verte vissza az ismétlődő támadásokat. A küzdelem a támadók számbeli fölénye ellenére is kiegyensúlyozott volt.
Drakula két ellenfelével – előbb Sewarddal, aztán Quincey Morrisszal – is végezhetett volna, ám Mina mindkétszer felkiáltott, megmentve a herceg ellenségeinek életét.
Ekkor Van Helsing félredobta fegyverét, és egy feszülettel a kezében Drakula elé lépett. Bátran közeledett a félelmetes ellenséghez, és harsány hangon felkiáltott:
– Isten elleni harca véget ért. Most megfizet a bűneiért.
Drakula engedelmesen leeresztette fegyverét. Elváltozott torkából sziszegő, de jól érthető szavak törtek elő.
– Ifjúság, bolondság! Csak nem a kereszttel akar megölni? Évszázadokkal az ön születése előtt én is a keresztet szolgáltam.
A vámpír hegyes ujjával Minára mutatott. Vöröses fényben csillogó kegyetlen szemei kihívóan meredtek a vele szemben álló férfiakra.
– A maguk szeretett Minája az én testem, az én vérem. Az én Asszonyom! Figyelmeztetem magukat, hogy harcolni fogok érte. A seregeim a védelmére kelnek, a teremtményeim engedelmesen harcba szállnak...
– Adja őt Istennek! – mondta a professzor parancsoló hangon. – Az ön seregei elpusztultak, és az állataival is leszámoltunk. Meg kell fizetnie a bűneiért...
Drakula dühösen dobbantott egyet, és a kereszt lángra lobbant. Van Helsing a földre dobta a feszületet, de a másik kezében tartott üvegcséből szenteltvizet löttyintett a vámpírra. A testéhez érő folyadék sisteregve égette Drakula bőrét. A vámpír felkiáltott, és hátratántorodott. Vágyakozó tekintetét még egyszer utoljára Minára szegezte.
A felfegyverzett férfiak ismét rárontottak, ám a szörny a szemük előtt hatalmas rakás patkánnyá változott. Az állatok egymás hegyén-hátán nyüzsögtek, aztán különböző irányban rohanni kezdtek. Mintha egy fekete szőnyeget terítettek volna le a szobában, a patkányok az egész padlót ellepték, majd másodperceken belül eltűntek a sarkokban
A szobára néma csend borult. Az ellenség kiszabadult az üldözők kezei közül. Valódi és szellemi fegyvereik haszontalannak bizonyultak, A férfiak a teljes vereség tudatában, rettegve pillantottak egymásra. Mina még mindig az ágyon vacogott, meztelenségét a vérfoltos lepedővel próbálta eltakarni.
– Tisztátalan – zokogta keservesen. – Tisztátalan.

17.

Napkeltére Mina hisztérikus rohama elmúlt, nem kis megkönnyebbülést okozva az érte még mindig életüket áldozni kész férfiaknak. Az előző éjszaka szörnyű nyomait sietve eltüntették; a gyors orvosi beavatkozás követelte szükséghelyzethez szokott szolgálók tiszta ágyneműt húztak. Az áldozat még aludt is egy keveset, és hajnalban már úgy tűnt, hogy többé-kevésbé kiheverte a kegyetlen és megrázó eset rövid távú következményeit. Ebben a szinte állandó konzultációt tartó két orvos maradéktalanul egyetértett.
Sem Mina, sem az érte aggódó férfiak nem gondolták még át, milyen hosszú távú következményekkel járhat a vámpírhoz fűződő intim kapcsolat. Megmentői egyébként valamennyien úgy gondolták, hogy Drakula erőszakosan tette magáévá a nőt; a boldogtalan Mina pedig semmit sem mondott, amivel véleményüket megváltoztatta volna.
Harker számára látszólag legalább akkora megrázkódtatást jelentett az eset, mint feleségének. Az ő esetében azonban még az orvosok sem tudták megítélni, vajon kiheverte-e már az előző éjszakai döbbenetes élményeket. Mióta feleségét megpillantotta a vámpír ölelésében, gyakorlatilag egy szót sem szólt. Sztoikus hallgatása aggasztotta barátait. Magába fordultan, látszólag egykedvűen viselte a körülötte

zajló eseményeket. Csak orrcimpái remegtek meg néha, ám száját egyszer sem nyitotta szóra.
A fiatal ügyvéd arca órák alatt ráncos lett és beesett, mintha éveket öregedett volna. Seward esküdni mert volna, hogy azelőtt egyetlen ősz hajszála sem volt a férfinak, most viszont erősen deresedett a haja. Harker semmilyen magyarázatot nem adott arra sem, hogy sétabotját miért váltotta fel egy hatalmas indiai bozótvágó késsel, melytől ettől fogva egy percre sem vált meg. Időről időre megérintette a kés pengéjét, mintha ellenőrizni akarná, elég éles-e.
A Harker házaspár továbbra is a vendégek számára fenntartott lakosztályt foglalta el. Mivel az intézetben elegendő helyiség állt rendelkezésre, a biztonság és a szolidaritás kedvéért Lord Godalming (barátai számára még mindig Arthur Holmwood), Van Helsing és Quincey Morris is úgy döntött, hogy beköltözik.

Harker kivételével valamennyien aludtak néhány órát. A szükséghelyzetre való tekintettel azonban korán felkeltek.
Van Helsing vállalkozott rá, hogy megszervezi a Drakula többi háza elleni akciót.
A professzor szerint az egyik épület különös stratégiai jelentőséggel bírt.
– Nagy valószínűséggel – kezdte magyarázatát a Seward irodájának falán lógó térképre mutatva – a helyzet kulcsát a Piccadillyn lévő házban kell keresnünk. A hercegnek szüksége van ruhákra, papírra, egyéb apróságokra. Valahol tartania kell ezeket a dolgokat, és miért ne a London központjában megvásárolt házat választotta volna? Hiszen itt szabadon járhat-kelhet a nap bármely szakában. A belvárosi nyüzsgésben senkinek sem szúrhat szemet.
– Akkor induljunk azonnal! – kiáltotta Harker. – Csak vesztegetjük itt a drága időt.
A professzor nem mozdult.
– És hogyan jutunk be egy bezárt házba a Piccadillyn?
– Akárhogyan! Ha kell, betörjük az ajtót.
– És az önök híres rendőrsége? Talán karba tett kézzel nézi majd az egészet?
A gyakorlatiasan gondolkodó Seward azt javasolta, hogy várják meg a munkaidő végét, aztán keressenek fel egy megbízható lakatost.
Harker a hatalmas késsel hadonászva tiltakozott:
– Az isten szerelmére, ne vesztegessük az időnket! A herceg akármelyik pillanatban felbukkanhat abban a házban.
– Nem hinném – jelentette ki kezét a magasba emelve Van Helsing.
– Miért?
– Ne feledje – mondta a professzor mosolyogva –, hogy tegnap késő éjjelig tivornyázott. Alighanem sokáig alszik ma reggel.
Időközben Mina is csatlakozott a haditervet szövögető férfiak társaságához. Nagy erőfeszítésébe került, hogy uralkodjon érzelmein. Most azonban a fájdalom felülkerekedett rajta, és arcát a kezébe temetve zokogni kezdett.
Van Helsingre pillantva Seward biztos volt benne, hogy a professzor nem akarta az éjszakai események felemlegetésével feltépni a nő sebeit, mindössze megfeledkezett az asszony jelenlétéről.
Amikor az idős orvos észrevette, milyen hatást váltottak ki szavai a nőben, elszégyellte magát tapintatlansága miatt, és megpróbálta megvigasztalni a könnyeit törölgető Minát.
– Oh, kedves Mina asszony! Kérem bocsássa meg, hogy ennyire meggondolatlan voltam. Buta öreg fejem azt sem tudja már, mit beszél. Ugye elfelejti az egészet?
A nő megfogta a professzor kezét, és könnyei közt a férfi szemébe nézett.
– Nem, nem felejtem el, hiszen én is pontosan emlékszem az elmúlt éjszakára. De azt hiszem, önöknek hamarosan indulniuk kell... – Egyelőre sikerült uralkodnia magán. – Elkészült a reggeli, menjünk hát enni, hiszen most mindannyiunknak szüksége van erőre.

Az öt férfit a kora délelőtt már Londonban találta.
– Quincey és én keresünk egy jó lakatost – mondta Holmwood a vonaton idefelé jövet. Harkerre pillantott, és hozzátette: – Talán jobb lett volna, ha ön nem jön velünk... Figyelembe véve a körülményeket, nekünk talán elnézik, hogy illetéktelenül behatolunk egy üres házba. De az ügyvédi kamara aligha lesz ilyen megértő önnel szemben. Végül is tudnia kellett volna, hogy jogsértés, amit tesz.
Harker – aki a hosszú kést most az övére akasztott bőrtokban viselte a kabátja alatt – élénken tiltakozott, kijelentve, hogy minden veszélyben és megpróbáltatásban osztozni kíván társaival.
Holmwood a fejét csóválta.
– Ezenkívül kisebb feltűnést keltenénk, ha kevesebben lennénk. Rangomnak hála, a lakatossal és az esetleg

felfigyelő rendőrökkel nem lehet gond. Jobb lenne, ha ön Jack és a professzor társaságában a Green Parkba menne, ahonnan szemmel tudják tartani a házat.
– Jó ötlet! – vetette közbe Van Helsing, s a kérdést ezzel le is rendezték.
Az Arlington Street és a Piccadilly sarkán Van Helsing, Harker és Seward kiszállt a kocsiból, és sietős léptekkel a park felé indultak. A felhős idő ellenére kellemes őszi nap volt.
Harker némán az érdeklődésük középpontjába került házra mutatott. A Piccadilly 347. számú épületének hallgatag, szürke tömbje teljesen elhagyatottnak látszott a körülötte álló, szemlátomást lakott házakhoz képest.
A percek mintha ólomlábakon jártak volna.
Végtelennek tűnő várakozás után végre megpillantottak egy négykerekű hintót, amely pontosan a szemmel tartott épület előtt állt meg. A kocsiból hanyag eleganciával Lord Godalming és Quincey Morris szállt ki. A hátsó ülésről egy vékonydongájú mesterember mászott elő; kezében jókora szerszámosládát lóbált. Morris kifizette a kocsist, aki kezét a kalapjához emelte, aztán elhajtott. Ezalatt Lord Godalming elmagyarázta a lakatosnak feladatát.
A férfi levette és a bejárathoz vezető lépcső rácsára akasztotta a kabátját, aztán mondott valamit egy éppen arra járó rendőrnek. Az egyenruhás bólintott, és továbbsétált. A lakatos letérdelt, és kutatni kezdett a szerszámosládában. Kivett belőle néhány eszközt, aztán felegyenesedett, és az ajtóhoz lépett. Lehajolt a kulcslyukhoz, belefújt, és mondott valamit a mögötte álló két úrnak.
Lord Godalming elmosolyodott, a férfi pedig felemelte a kezében tartott kulcsfüzért. Kiválasztott egyet a rengeteg kulcs közül, és a zárba illesztette. Az ajtó nem engedett, ezért újabb kulcsokkal próbálkozott. A harmadik kísérletre a súlyos ajtó nyikorogva kitárult, és mindhárman beléptek az épületbe.
A parkból figyelő három férfi nem mozdult. Harker idegesen szivarozott, de Van Helsing türelemre intette. A lakatos kisvártatva újra megjelent, és az ajtót két térde között tartva a zárba helyezte a megfelelő kulcsot. Lord Godalming elővette a tárcáját, és kifizette a mestert. A férfi megérintette a kalapját, kissé meghajolt, felöltötte kabátját, és sietős léptekkel távozott. A forgalmas utcán közlekedő járókelők közül senki sem vette észre az imént végrehajtott illegális behatolást.
Amint a lakatos befordult a következő sarkon, Harker, Seward és Van Helsing átsietett az utcán, és bekopogott az ajtón. Quincey Morris azonnal beengedte őket. Ő is szivarozott, mert mint mondta: „a házban iszonyú a bűz”.
Egy esetleges támadásra felkészülve szorosan egymás nyomában járták sorra a helyiségeket. A hallból nyíló ebédlőben nyolc darabot találtak az ismerős faládákból. A magukkal hozott szerszámokkal sorra kinyitották, majd darabokra zúzták a koporsókat.
A hatalmas ebédlőasztalon nagy rakás kulcs hevert, melyek különböző méretéből és alakjából a betolakodók arra következtettek, hogy alighanem Drakula különböző londoni házainak bejáratát nyitják.
Lord Godalming és Quincey Morris a Harker által készített feljegyzések alapján pontosan felírták a herceg további ingatlanainak címét, aztán a kulcsokat magukhoz véve elindultak, hogy az ott lévő ládákat is megsemmisítsék.
A másik három férfi letelepedett az ebédlőasztal körül, és a lehetőségekhez képest nyugodtan igyekezték megvárni társaik visszatérését – vagy a herceg betoppanását. Néha körbejárták az üres szobákat.
A várakozással töltött percek iszonyú lassúsággal peregtek. Dr. Seward újra elcsodálkozott a Harker megjelenésében bekövetkezett változásokon. Tegnap este még vidám, egyenes tartású fiatalember volt, mára viszont reszketős öregemberré vált, őszülő hajjal, reszkető kezekkel és sápadt, beesett arccal. Szemében ennek ellenére vad láng lobogott.
Valamivel délután két óra előtt Holmwood és Morris visszaért a Piccadillyn lévő házba. Sikeresen teljesítették küldetésüket; Drakula ötven ládájából negyvenkilencet már megsemmisítettek.
Most mihez fogjanak?
– Nincs mit tennünk – vélekedett Quincey –, legjobb, ha itt várunk. Mindazonáltal ha ötig nem jelenik meg, el kell indulnunk; napnyugta után nem hagyhatjuk egyedül Mrs. Harkert.
Van Helsing éppen az összehangolt támadási tervről akart mondani valamit, de hirtelen elhallgatott, és kezét figyelmeztetőleg a magasba emelte.
Valamennyien hallották, hogy odakint valaki halkan a zárba illeszti a kulcsot. Quincey Morris gyorsan körülnézett, és azonnal elkészült a haditervvel. Szó nélkül mutogatva mindenkit a helyére állított. Van Helsing, Harker és Seward az ajtó mögött foglalta el őrhelyét. Godalming és Quincey az ablak előtt állt ugrásra készen, ha netán az ellenség arra próbálna egérutat nyerni.
Feszülten várakoztak.
Hamarosan puha, óvatos lépteket hallottak közeledni a hall felől. A herceg nyilván számított valamilyen

meglepetésre vagy legalábbis tartott tőle.
Váratlanul egyetlen ugrással a helyiség közepén termett, mielőtt a lesben állók akár a kisujjukat mozdíthatták volna. Volt valami macskaszerű, emberfeletti Drakula mozgásában, ami valamennyiüket megdermesztette.
Amint a herceg megpillantotta a férfiakat, arcán iszonyú vigyor jelent meg, látni engedve hegyes metszőfogait. Az ördögi mosoly azonban hamar vadállatias vicsorgássá torzult.
Harker végre ki akarta próbálni, mit ér a kezében szorongatott halálos fegyver; előreugrott, és hirtelen mozdulattal Drakula felé sújtott az éles tőrkéssel. A herceg csak természetfeletti gyorsaságának köszönhette, hogy el tudott ugrani a csapás elől.
Seward önkéntelenül is maga elé tartotta a kezében szorongatott keresztet és szenteltvizet. Érezte, hogy karját megbénítja valami ismeretlen erő.
A szörnyeteg egy pillanatra meghátrált. A következő pillanatban azonban Harkert félrelökve keresztülrohant a szobán, és kivetette magát az ablakon. Az üvegcsörömpölésen át is hallani lehetett, amint puhán földet ért.
Valamennyien az ablakhoz siettek, és látták, amint Drakula sértetlenül talpra ugrik, majd a kerten át beront az istállóba. Az ajtóban megtorpant, és az ablaknál álló férfiak felé fordult.
– Azt hiszik, ki tudnak fogni rajtam, sápatag pojácák? Úgy sorakoznak ott, mint egy marhacsorda etetéskor... Meg fogják bánni, hogy ujjat húztak velem! A bosszúm csak most veszi kezdetét. Évszázadokig bánni fogják ostobaságukat. Az idő az én oldalamon áll. – Arcán vészjósló vigyorral eltűnt az ajtó mögött.
Üldözői hallották, amint gyorsan behúzza a rozsdás reteszeket.
Godalming és Morris kirohantak az udvarra, Harker pedig az ablakon ereszkedett le, hogy Drakula nyomába eredjen. Mire felfeszítették az istálló ajtaját, a hercegnek nyoma veszett. Van Helsing és Seward a házban maradtak. A professzor törte meg először a csendet.
– Megtudtunk valami nagyon fontosat! Bármennyire fenyegetően hangoztak is a vámpír szavai, valójában fél tőlünk; fél az időtől, fél a nélkülözéstől.

Közeledett a napnyugta, ezért Van Helsing nehéz szívvel, de azt javasolta, hogy menjenek vissza Minához.
– Szegény, kedves Mina asszony. Nincs okunk az elkeseredésre; már csak egyetlen koporsót kell megtalálnunk, és minden jóra fordulhat.
Seward tudta, hogy a professzor bizakodó kijelentését elsősorban Harker megnyugtatására szánja.

Ahogy visszaértek az intézetbe, Mina fogadta őket. Arcukat látva halálosan elsápadt. Néhány pillanatra lehunyta a szemét, mintha magában imádkozna. Aztán vidáman megszólalt:
– Soha sem fogom tudni eléggé megköszönni maguknak. Ó, drágám! – Két kezébe fogta, és megcsókolta férje őszülő fejét.

A szürke égbolt alján már hajnalpír derengett, amikor Mina felkeltette mélyen alvó férjét. Nyugodt és elszánt hangon beszélt:
– Hívd ide a professzort. Azonnal beszélnem kell vele.
– Miért?
– Van egy ötletem. Úgy érzem, csak most, ezen a hajnali órán tudok beszélni *róla*.
Harker sietve teljesítette felesége kívánságát.
A hálóköntösét viselő Van Helsing két percen belül megjelent a nő szobájában. Morris és Godalming az ajtóban álltak, és értetlenkedve kérdezősködtek.
Amint a professzor meglátta Minát, gondterhelt arcán mosoly terült el. Kezét dörzsölgetve megszólalt:
– Nos, kedves Jonathan barátom, úgy látom, Mina asszony újra a régi. – A nő felé fordult. – Mit tehetek önért, asszonyom? Gondolom, nem puszta szeszélyből kívánt látni...
Mina természetes hangon válaszolt Van Helsingnek.
– Nehezen tudom elmagyarázni, de... ő beszél hozzám, anélkül hogy hallani akarnám...
A professzor bólintott. Ha nem is értette egészen Mina szavait, sejtette, hogy miról lehet szó.
– Drakula herceg erős tudati kapcsolatban áll önnel – mondta halkan, mintha négyszemközt lennének. – Életében csodálatos ember volt. Kiváló katona, nagy tudású államférfi, zseniális alkimista... a maga idejében óriási tudományos felfedezéseket tett. A szíve elég erős volt, hogy túlélje a sírt...
Mina a professzor pillantását kereste, mintha abból akarna reményt meríteni.
– Ezek szerint ön csodálja a herceget.
Az idős orvos habozás nélkül bólintott.

– Nagyon is. Nagyszerű elme – felelte, aztán közelebb hajolt. – Ennek ellenére végeznünk kell vele. Ezért arra kérem önt, segítsen megtalálni, mielőtt túl késő lenne.
Mina lelkében szemmel láthatóan hatalmas viharok dúltak.
– Tudom, hogy harcolniuk kell ellene, hogy el kell pusztítaniuk, akár Lucyt.
Van Helsing együttérzően bólintott, és szomorúan felsóhajtott.
Mina tompa hangon folytatta:
– Azt is tudom, hogy én is olyan leszek, mint ő. De amint észreveszem az első jelét, hogy bármi rosszat akarnék tenni a szeretteimnek, meghalok.
A professzor dús szemöldöke felszaladt a csodálkozástól.
– Csak nem akar véget vetni az életének?
A nő határozottan bólintott.
– Megtenném, ha egyetlen szerető barát sem akadna, aki helyettem elvégezné a szörnyű műveletet.
Van Helsing hatalmasat vágott az asztalra.
– Nem! Nem szabad ilyet mondania. Senki keze által nem halhat meg, a legkevésbé a sajátja által. Amíg a herceg, aki tönkretette az ön drága életét, élőhalottként bolyong, önnek élnie kell! Hiszen ön éppen a halállal válna olyanná, mint ő. Nem, önnek élnie kell.
Mina végignézett a szobában összegyűlt férfiakon, akik kivétel nélkül készen álltak az életüket áldozni érte. Nagyon távolról, a vámpír áldozatának helyzetéből látta őket. Először Van Helsing szemébe nézett, aztán valamennyi bátor férfiún végigjáratta tekintetét. Amikor megszólalt, mindannyiukhoz beszélt:
– Tudom, hogy harcolniuk kell. *De ne gyűlöletből tegyék*. A szegény elveszett lélek, aki az egész nyomorúságot a fejünkre hozta, nos, ő mindünk közül a legszomorúbb. Sajnálniuk kell őt is, csakúgy mint engem. De miért kellene kutatnunk utána, ha már egyszer eltávozott tőlünk?
– Azért, kedves Mina asszony, mert meg kell találnunk, még ha a pokol tornácára kell is alászállnunk érte!
– Miért?
– Azért – mondta Van Helsing komoly arccal –, mert ő még hosszú évszázadokig bolyong, ám ön halandó. A rettegés ideje abban a pillanatban elérkezett, hogy az ön torkát is megjelölte borzalmas fogaival.
Harker a felesége mellé ugrott, mert egy pillanatra úgy tűnt, hogy Mina elájul. De aztán akaraterejét összeszedve a nő újra megszólalt:
– Azt akarom, hogy hipnotizáljon – mondta nyugtalanul a professzornak. – Tegye meg még hajnal előtt, mert most úgy érzem, szabadon tudok beszélni. Siessen, kevés az időnk.
Van Helsing intett betegének, hogy üljön fel az ágyban. A kezében tartott gyertyát óvatosan az éjjeliszekrényre helyezte. Mereven a nő szemébe nézett, és hipnotikus mozdulatokat kezdett végezni Mina arca előtt. Kezét a homlokára tette, majd lassan, nagyon lassan végighúzta az arcán.
Mina néhány percig éberen nézte a férfit, de aztán lassan lehunyta pilláit. Seward érezte, hogy a szíve egyre vadabbul ver a fokozódó feszültség hatására. Mina mereven ült az ágyon, csak keblének ütemes hullámzása árulta el, hogy még lélegzik.
A professzor még néhányszor végighúzta a nő arca előtt a kezét, aztán abbahagyta. Homlokán verítékcseppek gyöngyöztek.
Mina újra kinyitotta a szemét, de tekintete a távolba révedt. Mintha kicserélték volna.
Az eddig a folyosón és az ajtóban ácsorgó férfiak mind az ágy lába körül csoportosultak. A professzor csendre intette őket, azután halk, egyenletes hangon beszélni kezdett a nőhöz.
– A herceg pusztulása az ön megmenekülése, Mina asszony. Segítsen, hogy megtaláljam!
– Elment – mondta Mina váratlanul. – Azt hiszem, elhagyta az országot.
– *Ja* – bólintott a professzor. – Tapasztalt vadászaink jó munkát végeztek. Egy kivételével elpusztították a herceg ládáit. De honnan tudja, gyermekem, hogy elment? – kérdezte végül csendesen.
– Igen, elment – suttogta Mina. – És nekem követnem kell. Nincs más választásom. Magához szólít.
Az idős orvos a többiekre pillantott, és jelezte, hogy maradjanak csendben. Várt néhány percet, hogy megbizonyosodjon róla: Mina révülete kellően mély.
– Hova megy, Mina? – kérdezte végül alig hallhatóan.
A hipnotizált nö csak hosszú csend után válaszolt:
– Az álomnak nincs otthona... sodródom, lebegek...
– Merre?
– Haza... haza...
A professzor gondterhelten a homlokát ráncolta.
– Mit hall? – próbálkozott.
Újabb csend.

– Óceán anya – válaszolt végül a fiatal nő. – Csobogó hullámokat hallok, mintha egy hajót dobálna a víz... Árboc recseg.
Van Helsing alig bírta türtőztetni ujjongását, amikor a körülötte álló férfiakhoz fordult.
– Ezek szerint'sikerült elűznünk Angliából!
A többiek fojtott hangon megvitatták a hallottakat. Önkéntelenül is közelebb húzódtak az ágyhoz.
A professzor Minára pillantva észrevette, hogy a révület lassan elmúlóban van. Kezét ökölbe szorította, és most már fennhangon szólalt meg.
– Istennek hála, tudjuk végre, hol kell keresni! A herceg látta, hogy egyetlen koporsójával és vadászkutyaként nyomában loholó ellenségeivel nincs mit keresnie Londonban. Fogta utolsó ládáját, és felszállt egy hajóra. Újabb győzelmet arattunk, de a harcnak még nincs vége, barátaim. Az üldözött vad felettébb agyafúrt; de én is az vagyok, és kiismerem a szándékait.
Mina időközben magához tért, és figyelmesen hallgatta a férfi szavait. Lassan, egyetértően bólintott.
Seward elborzadva látta, hogy Minán, a vámpír legutóbbi áldozatán máris megjelentek a betegség első jelei. Mina arca halálosan sápadt volt, ajkai közül előtűnt két éles metszőfoga.

18.

A Harker házaspárnak sürgősen pihenésre volt szüksége, de a védelmükre kelő bátor férfiak is már utolsó erőtartalékaikat élték fel. Mielőtt azonban alvásra gondolhattak volna, bizonyítékot kellett szerezniük Mina hipnotizált állapotban elmondott szavaira. Amint a nap felkelt, a férfiak – Jonathan kivételével – felkerekedtek, hogy körülnézzenek a londoni kikötőben.
Csak este tértek vissza az intézetbe. Van Helsing beszámolt felfedezéseikről a türelmetlen Jonathannak és Minának.
– Amint megtudtam, hogy Drakula hazaindult a kastélyába, azonnal arra gondoltam, hogy minden bizonnyal a Duna-delta, azaz a Fekete-tenger felé tart, hiszen ezen az úton jött Angliába. Aggódó szívvel jártunk utána, hogy milyen hajók indultak útra arrafelé az elmúlt éjszaka. Azt tudtuk, hogy vitorlásokat kell keresnünk, hiszen Mina asszony árbocok ropogásáról számolt be révületében... Lord Godalming javaslatára felkerestük az önök híres Lloyd's biztosítóját, ahol valamennyi útra kelő hajó adatait feljegyzik.
Megtudtuk, hogy a tegnap éjjeli dagállyal egyetlen vitorlás indult a Fekete-tenger felé. A *Czarina Catherine* a Doolittle's Wharf dokkjaiból Várnába hajózik, onnan pedig felfelé indul a Dunán. Találtunk néhány embert, aki látta, amint egy súlyos faládát emelnek a hajó fedélzetére. Mások egy magas, sovány férfiról számoltak be, aki égő szemekkel figyelte a rakodást. Így tehát, kedves barátaim, néhány napig pihenhetünk, hiszen az ellenség jelenleg a tenger közepén jár.
Jonathan és Mina egymásra nézett, aztán bólintott. A hír nem érte meglepetésként őket.
– Hosszú napokba telik – folytatta Van Helsing –, míg a vitorlás eléri úticélját. Mi szárazföldön utazva sokkal hamarabb odaérhetünk. Akkor a legnagyobb az esélyünk, ha sikerül napkelte és alkonyat között a koporsóban rajta ütnünk. Ilyenkor a herceg nincs ereje birtokában, és talán el tudunk bánni vele.

Napok óta először aludtak nyugodtan; a Drakula távozását követő napot valamennyien pihenéssel, erőgyűjtéssel töltötték. Aztán hozzáfogtak a harc következő szakaszának előkészületeihez.
Nem ment minden zökkenőmentesen. Október ötödikén Van Helsing magához intette Seward doktort.
– Van itt valami, kedves barátom, amit négyszemközt szeretnék megbeszélni magával. Legalábbis egyelőre. Később talán a többieket is beavathatjuk.
– Miről van szó, professzor úr? – kérdezte Seward, bár attól tartott, tudja, miről akar beszélni az idős orvos.
– Mina asszony, a szegény, kedves Mina egyre gyorsabban változik.
Seward hátán végigfutott a hideg, ahogy saját megfigyelései most a professzor által is megerősítést nyertek.
– Miss Lucy szomorú esetének ismeretében ezúttal idejében intézkednünk kell, mielőtt túl késő lenne. A vámpírvonások mind határozottabban jelennek meg a hölgy kedves arcán. A fogai egyre hegyesebbek, tekintete időről időre megkeményedik...
Seward szerint ennél is aggasztóbb volt a helyzet, de nem akarta a professzort kizökkenteni gondolatmenetéből.
– Attól tartok – folytatta Van Helsing –, hogy amiként hipnotikus révületben nekünk el tudta mondani, amit a herceg lát és hall, úgy a mi szavainkat is közvetítheti Drakulának, aki elsőként hipnotizálta, és akinek a

vére most ereiben kering.
Seward lassan bólogatva fejezte ki egyetértését.
– Igen – mondta –, s így terveinkről is beszámolhat neki.
– Ezért tehát a továbbiakban nem szabad megosztanunk vele szándékainkat, hiszen amit nem tud, arról a herceget sem tájékoztathatja. Fájdalmas feladat lesz, de meg kell tennünk. Amikor ma összegyűlünk a végleges tervek megvitatására, meg fogom mondani neki, hogy bizonyos okokból ezentúl nem vehet részt a tanácskozásainkon. – A professzor megtörölte verítékező homlokát, ahogy belegondolt, hogy milyen fájdalmat fog okozni a megkínzott nőnek.

Amikor azonban elérkezett a stratégiai megbeszélés ideje, és valamennyien összegyűltek Seward dolgozószobájában, Mrs. Harker üzenete várta őket. Jonathan tárgyilagos hangon közölte társaival felesége kívánságát.
– Mina arra kért, hogy mondjam meg önöknek: mostantól nem vesz részt a megbeszéléseinken. Úgy gondolja, hogy így szabadon beszélgethetünk terveinkről anélkül, hogy az ő jelenléte megzavarná gondolatainkat.
Van Helsing és Seward egymásra nézett; mindketten megkönnyebbültek.
Miután ez a kérdés megnyugtatóan rendeződött, a férfiak azonnal nekiláttak a tervek pontosításának. Van Helsing felvázolta a tényeket:
– *A Czarina Catherine* tegnap a kora hajnali órákban hagyta el a Temze torkolatát. Teljes sebességgel haladva is eltart három hétig, mire eléri Várnát. Mi szárazföldi úton akár három nap alatt odaérhetünk. Nos, figyelembe véve, hogy a herceg képes befolyásolni az időjárási viszonyokat, tegyük fel, hogy két nappal meg tudja rövidíteni a hajóutat. Ha a mi utazásunk valamilyen okból egy-két napos késedelmet szenved, akkor is még legalább két hetünk van az indulásra. Hogy teljesen biztosak legyünk a dolgunkban, legkésőbb október tizenhetedikén útra kell kelnünk. Így egészen biztosan legalább egy nappal a vitorlás behajózása előtt Várnában lehetünk. Természetesen az ördögi hatalommal szembeni harchoz szükséges valamennyi eszközzel alaposan felszerelkezve indulunk útra.

Október hatodika reggelén Mina ismét korán felkeltette a férjét, hogy elküldje Van Helsingért. Harker arra gondolt, hogy újra hipnotizáltatni akarja magát, ezért sietve elrohant a professzorért.
Van Helsing ajtaján belépve meglepetten látta, hogy az orvos már felöltözött, és fel-alá sétál a szobában, mintha számított volna a megjelenésére. A professzor gyorsan átment Mina szobájába, és megkérdezte a nőt, hogy a többiek is jelen lehetnek-e a beszélgetésen.
– Nem – felelte Mina egyszerűen. – Nem lesz rá szükség. Majd ön elmondja nekik. Magukkal kell tartanom.
Van Helsing és Harker egy pillanatig szólni sem tudtak a meglepetéstől.
– Na de miért? – nyögte ki végül a professzor.
– Magukkal kell hogy vigyenek. Ott nagyobb biztonságban leszek, és önök is nyugodtabbak lehetnek.
– De miért, Mina asszony?
– Most még el tudom mondani, mielőtt a nap felkelne. Később talán nem lesz rá módom. Tudom, hogy ha a herceg úgy akarja, el kell mennem hozzá. Ha itt hagynak Angliában, és ő azt parancsolja, hogy titokban menjek el hozzá, kénytelen leszek mindenféle cselhez folyamodni. Félre fogom vezetni magukat... még Jonathant is. – Bátor és szeretetteljes pillantást vetett férjére.
Harker szemeiben könnyek gyülekeztek. Nem bírt megszólalni, csak gyengéden megszorította az asszony kezét.
– Mina asszony, mint mindig, ezúttal is bölcsen szólt – jelentette ki a professzor. Velünk kell jönnie. Együtt végre tudjuk hajtani a feladatunkat.
Van Helsing áthatóan Mina szemébe nézett, de a nő rezzenéstelen arccal állta a tekintetét.
Pedig csak féligazságot mondott el a két férfinak. Arról hallgatott, hogy kimondhatatlanul vágyódott vámpírszeretője után. Szégyentelenül kívánta az ölelését, és bármely pillanatban kész lett volna elhagyni a férjét, csak hogy még egyszer a bőrén érezze a herceg érintését.

Drakula hat üldözője október tizenkettedikén reggel hagyta el Londont. A La Manche-csatornán komppal keltek át, majd Calais-ből vonattal tették meg az utat Párizsig, ahol az Orient expresszen előre lefoglalt kabinjuk várta őket.
Három nappal az indulást követően már egy bérelt vasúti kocsiban robogtak Bulgárián keresztül keleti irányba, Várna felé. Mina egyre letargikusabb hangulatba került, napközben gyakran mintha nem is lett volna magánál. Hajnalban és napnyugtakor Van Helsing hipnózisa alatt továbbra is arról beszélt, hogy a

herceg egy hajó fedélzetén tart hazája felé.
Ezen a reggelen csak késő délelőtt ébredt fel, és csodálkozva észlelte, hogy a vonat mozdulatlanul áll. Aztán eszébe jutott, hogy a tervek szerint Várna közelében, egy mellékvágányon vesztegelve várják meg, hogy hírt kapjanak a vitorlás érkezéséről.
Jonathan és Mina kettesben voltak a számukra kijelölt kis magánlakosztályban. A férfi az ablaknál állt, és a környéket bámulta. A teljes csendet csak a fenőkő végeérhetetlen suhogása törte meg, mellyel Jonathan gyilkos fegyverét élesítgette.
Mina egy darabig csendesen figyelte férje mozdulatait. Jonathan már nem az a fiatal ügyvéd volt, akivel hajdanában – milyen régen is volt! – eljegyezte magát. Napról napra jobban őszült. Mina biztos volt benne, hogy a folyamat abban a pillanatban vette kezdetét, amikor férje megpillantotta őt szeretője karjaiban. Hirtelen a sajnálat és a szeretet hulláma öntötte el.
– Szegény, drága Jonathan, mit tettem veled? – tört ki szenvedélyesen.
Harker meglepetten fordult felesége felé. Letette a kést és a fenőkövet, majd az asszony mellé lépett, hogy megvigasztalja.
– Nem... nem... én vagyok az oka mindkettőnk tragédiájának – mondta a férfi, és lelki szemei előtt újra megjelent a három csodálatos nő, aki elcsábította és megszégyentelenítette.
Lázasan próbálta elterelni róluk a gondolatait.
– Hol van most a herceg? – kérdezte hirtelen.
Mina lehunyta a szemét. Hangja szomorú volt és reménytelen.
– A tengeren... valahol. Ahányszor a professzor hipnotizál, mindig hallom a hajó oldalát nyaldosó hullámok csobogását. Erős szél feszíti a vitorlákat. – Elhallgatott, aztán remegve hozzátette. – Hív... azt akarja, hogy vele legyek.
Harker nagyot nyelt, aztán ünnepélyes fogadalmat tett:
– Mina, ha meghalsz, nem hagyom, hogy egyedül nézz szembe az ismeretlennel...

A vagon egy társalgónak berendezett másik fülkéjében Harker elgondolkozva nézte a szürke őszi fényben úszó Várna környéki dombokat. A vastag, téli ruhákba öltözött Quincey Morris az egyik fotelben ült és a vadászat utolsó előkészületeit végezte.
Vadászkésével egymás után hegyezte ki a környéken gyűjtött karvastagságú karókat. A sarokban fatüzelésű kályha állt, melynek füstjét bádogkémény vezette el. Quincey hatalmas tüzet rakott a kályhában, hogy a karók kihegyezett végét acélos keménységűre eddze benne.
A másik sarokban négy frissen megtisztított és megolajozott, csőre töltött Winchester sorakozott.
A szoba közepén álló asztalt kiterített térkép fedte, rajta menetrendek, jegyzetek, távíróüzenetek és egy felnyitott fedelű zsebóra hevertek kusza összevisszaságban.
Lord Godalming lépett a helyiségbe, kezében a legfrissebb táviratot lobogtatva, melyet a várnai brit konzulátus különfutára hozta.
– Hamarabb értünk Várnába, mint a *Czarina Catherine* és ördögi rakománya.
Seward barátja mellé ugrott, és valósággal kitépte a kezéből a papírlapot. Ahogy olvasni kezdte az üzenetet, azonnal a szemébe ötlött, hogy a táviratot egyenesen Lord Godalming számára címezték. A feladó Rufus Smith, a londoni Lloyd's alkalmazottja volt.
Harker ebben a pillanatban lépett be a társalgóba. Éles kését szokás szerint a kezében szorongatta. A többiek várakozásteljesen néztek rá, hátha megtudott valami fontosat.
– Mina napról napra rosszabb állapotban van – mondta a férfi fásultan.
A helyiségben tartózkodó férfiak sokatmondóan egymásra néztek, és igyekeztek együttérzésükről biztosítani az elkeseredett férjet.
Harker mintha meg sem hallotta volna szavaikat. Az ablakon kibámulva folytatta:
– Már nem félek ettől a szörnyetegtől. Magam fogok végezni vele, egyetlen csapással.
Leült Quincey mellé, és a fenőkövet előszedve folytatta a kés élesítését.
Pár perc múlva újabb lovasfutár érkezett a mellékvágányon veszteglő vasúti kocsihoz. Holmwood vette át a meglehetősen nyugtalanító tartalmú londoni üzenetet. Hangosan felolvasta a táviratot, melyből megtudták, hogy Drakula ismét túljárt az eszükön. Az éjszaka leple alatt a galaci kikötőbe irányította a hajót, elkerülve a Várnában rá váró üldözőket.
A férfiak lázasan a térkép fölé hajoltak, hogy megvitassák a módosításra szoruló haditervet.
Harker reszkető ujjakkal mutatott rá a Várnától legalább kétszáz mérföldnyire fekvő Galacra, a herceg valószínű tartózkodási helyére.
Holmwood utasítást adott a futárnak, hogy álljon készenlétben, aztán kiállította a szükséges papírokat, hogy

engedélyt kapjanak a vasúttársaságtól és a bérelt járművel Bukaresten keresztül mielőbb az új úticél felé indulhassanak.
Harker – aki megdöbbentő gyorsasággal öregedett, haja már szinte teljesen megőszült – ezalatt hevesen magyarázott a többieknek.
– Amint Galacba érünk, lóháton követjük a folyó partján. Végeznünk kell vele, mielőtt elérné a kastélyát!
Míg a mozdonyra vártak, amely elhúzza majd vagonukat útjuk következő állomásáig, az asztal körül álló férfiak lázasan vitatkoztak a tennivalókról. Megállapodtak, hogy amint odaérnek, dr. Seward és Quincey lóháton folytatják az üldözést, míg Jonathan és Lord Godalming egy bérelt gőzösön indul el a folyón felfelé. Holmwood nem kevés tapasztalattal rendelkezett a folyami vadászat terén: persze minden azon múlik, jó útvonalat választ-e.
Most éppen azon törték a fejüket, miként találkozzanak a különböző közlekedési eszközökkel útra indulók. A kérdést azonban nyitva kellett hagyniuk, mivel belátták, hogy minden attól függ, milyen útvonalat választ Drakula.
Időközben Mina is csatlakozott a társasághoz. Valamennyien udvariasan üdvözölték a szokásosnál is sápadtabb hölgyet.
– Mina asszony miatt ne aggódjanak – nyugtatta meg a többieket Van Helsing. – Ha nincs ellene kifogásuk, majd éri a gondjaimba veszem. Már öreg vagyok, a lábaim nem bírják a sok gyaloglást. Azonkívül lovagolni sem tudok, fegyver pedig soha nem volt a kezemben. Más módon azonban készen állok a harcra, és ha kell, az életemet áldozom, akárcsak önök. Mrs. Minát elviszem magammal az ellenség birodalmának közepébe, miközben a herceg nem hagyhatja el a folyón felfelé kapaszkodó gőzöst. Valószínűleg nem mer kikelni a koporsójából, hiszen ha a hajó legénysége meglátná, fejvesztve elmenekülne, őt pedig sorsára hagyná. Azon az útvonalon közelítjük meg Drakula kastélyát, amelyen annak idején Jonathan érkezett. Kifüstöljük a viperafészkét, mielőtt a herceg hazaérne.
Harker magából kikelve tiltakozott:
– Azt akarja mondani, hogy az ördögi kórral megfertőzött, legyengült Minát odavinné abba a halálos csapdába?
Van Helsing harciasan felszegte az állát.
– Hát nem érti, barátom, hogy éppen ezzel mentem meg Minát attól a szörnyű helytől, ha magam is odamegyek?! Hiszen az ön felesége maga mondta, hogy ha egyedül marad, nem tud ellenállni a herceg hívó szavának. Márpedig, ha a ravasz és agyafúrt Drakula ezúttal is kicsúszik a markunkból, akár évtizedekre is visszavonulhat a kastélyába. És amikor a mi kedves Mina asszonyunk... – gyengéden megfogta a nő kezét – ...nem bírja tovább, ő is utána menne, hogy csatlakozzon azoknak a társaságához, akikről ön a naplójában oly hitelesen beszámolt. Bocsássa meg nekem, hogy fájdalmat okozok, de nem tehetek mást. Hiszen ebben a vészhelyzetben valamennyien az életünket kockáztatjuk... Ne aggódjon a felesége miatt. Azt hiszem, inkább én fogok rászorulni az ő védelmére.
Jonathan egy percig zavartan és értetlenül nézett az idős orvosra. Aztán egykedvűen vállat vont.
– Tegyen, ahogy jónak látja. Valamennyien Isten kezében vagyunk. De ha Isten őt az én kezembe adná, csak egy pillanatra is... a pokol tüzére küldeném a bestiát!

19.

A hajsza folytatódott.
Lord Godalming minden befolyását latba vetve, hihetetlenül rövid idő alatt kieszközölte, hogy vagonukat egy Bukarest felé induló vonathoz csatolják. Az újabb akadályok azonban hamarabb jelentkeztek, mint gondolták volna. Nyugtalanul vizsgálgatták a térképet, megállapítva, hogy a bukaresti kitérő többórás időveszteséget jelent, és a menetrendek tanúsága szerint a kora reggeli órákban egyetlen vonat sem indul a fővárosból Galac felé. A gazdagság és a befolyás ezzel szemben tehetetlen volt.
Amikor másnap délelőtt vonatuk végre befutott a galaci állomásra, csodálkozva látták, hogy a város sokkal fejlettebb, mint képzelték volna. A kikötő világítására elektromos lámpák szolgáltak, az utcák többségét aszfaltborítás fedte. Miközben a házaspár a csomagokat az egyik elegáns szállodába szállíttatta, a többiek sietve a dokkokhoz indultak. Bár remélni sem merték, hogy Drakula még a kikötőben vesztegel, erről a lehetőségről sem akartak eleve lemondani.
Lord Godalming és Van Helsing egykettőre meggyőzte a londoni Hapgood cég két ügynökét, Mr.

Mackenzie-t és Mr. Steinkoffot, hogy engedjék fel őket a folyami kikötő bejáratánál lehorgonyzott *Czarina Catherine* fedélzetére.
Mr. Donelson, a vitorlás skót kapitánya szívesen látta őket a fedélzeten. Beszámolt a hajóút hihetetlenül szerencsés körülményeiről. Igen, a kapitány pontosan emlékezett a rakományra, amely felől a látogatók olyan érdeklődéssel kérdezősködtek; a hajófenékben hatalmas, koporsószerű ládát szállított Londonból idáig, de a csomagot néhány órával ezelőtt kiváltotta a címzett, egy bizonyos Immanuel Hildesheim nevű galaci ügyvéd.
Amikor Hildesheimet az irodájában felkeresték, a férfi csak annyit tudott mondani, hogy néhány napja levelet kapott Londonból Mr. de Ville aláírásával, melyben azt a megbízást kapta, hogy a ládát vegye át, majd bízza egy bizonyos Petrof Skinsky gondjaira, aki belföldi árufuvarozási ügyekkel foglalkozott.
Hildesheimet londoni megbízója angol pénzzel fizette ki, amit az ügyvéd már át is váltott aranyra a Danube International Bankban.
A Drakula nyomába eredt üldözők megpróbálták felkutatni Skinskyt, de nem sikerült megtalálniuk. Egyik szomszédja azt állította, hogy Skinsky már két nappal ezelőtt elhagyta a várost. A háziúr is megerősítette ezt az értesülést.
Hildesheim irodájába visszaérve éppen időben érkeztek, hogy hallják, amint az ügyvéd egyik alkalmazottja éppen Skinsky haláláról számol be főnökének. A férfit holtan találták az egyik templom kertjében, nyakát mintha egy vadállat harapta volna át.
Az angolok és texasi barátjuk sietve elhagyták az irodát, nehogy valamiképpen belekeveredjenek az ügybe.
Gondolataikba merülve tértek vissza a szállodába, ahol a Harker házaspár már türelmetlenül várta őket.
Minden jel – beleértve a Mina által az újabb hipnózis alatt elmondottakat – arra mutatott, hogy a herceg a folyón felfelé hajóval folytatta útját kastélya felé. A pontos útvonalat mindazonáltal továbbra sem ismerték.
A férfiak lepihentek egy fél órára. Mina a térképet tanulmányozta, és arra a következtetésre jutott, hogy Drakula vagy a Pruton, vagy a Szereten hajózva próbál meg hazajutni.
Felfedezését hamarosan a többiekkel is megosztotta:
– A Szeretbe Fundunál ömlik bele a Beszterce, ami viszont a herceg kastélyának közvetlen szomszédságában kanyarog.
A következő stratégiai megbeszélésen végső formába öntötték a vadászat utolsó szakaszára vonatkozó terveket.

Másnap estefelé Harker mindvégig szorgalmasan vezetett naplója fölé görnyedt; feljegyzéseket készített a bérelt gőzhajó egyik szűk kabinjában. A tervek szerint Holmwood és ő a Szeret folyási irányával szemben hajóztak a Beszterce torkolata felé.
„Jó sebességgel haladunk” – írta a naplóba – *„az éjszakai sötétség ellenére is; a bővízű folyóban nem fenyeget a zátonyra futás veszélye, és a két part is eléggé messze van ahhoz, hogy a sötétben se kelljen visszavenni a tempóból. Lord Godalming”* – Harker, aki nem is olyan régen még az ügyvédbojtárok jelentéktelen életét élte, még most sem tudott közvetlen szavakkal írni a társadalmi ranglétrán messze felette álló Holmwoodról – *„azt mondta, hogy aludjak egy keveset, addig majd ő figyel, nehogy elhaladjunk a herceg hajója mellett. De nem tudok elaludni – hogyan is tudnék, amikor kedvesem iszonyú veszélyben van, és talán már meg is érkezett arra a szörnyű helyre... Egyetlen vigaszom, hogy valamennyien Isten kezében vagyunk.”*
Naplója így folytatódott:
Október 31. Még mindig nem értük el a Beszterce torkolatát. Felkelt a nap, Godalming a kabinjában pihen. Kegyetlenül hideg van. Eddig még csak néhány halászbárka és uszály mellett haladtunk el, de egyiknek a fedélzetén sem láttunk akkora ládát vagy csomagot, ami Drakula koporsója lehetett volna. A hajósok mindig megrémültek, valahányszor a gőzös reflektoraival végigpásztáztuk hajójuk fedélzetét. Térdre borultak, és imádkozni kezdtek.
November 1. Egész nap nem történt semmi. Még mindig nem találtunk semmi említésre méltót. Délelőtt elértük a Beszterce torkolatát, most ezen a keskeny folyón haladunk felfelé. Ha tévedtünk az ellenség terveit illetően, most már semmi esélyünk, hogy vízi úton elébe kerülhessünk.
Útközben minden hajót átkutattunk, kis bárkákat és hatalmas uszályokat egyaránt. Kora reggel az egyiken a legénység kormányzati küldöttségnek vélt minket, és ennek megfelelően viselkedett. Ekkor döntöttünk úgy, hogy felhúzzuk a hivatalos állami zászlót, s azóta a legkisebb ellenállás nélkül haladhatunk előre. Mindenki engedelmeskedik, a kérdéseinkre udvariasan válaszolnak. Az egyik hajó legénysége látott elhaladni egy evezős hajót, amely meglepően gyorsan haladt az árral szemben...
Bár a folyó a kastély közvetlen közelében kanyarog – egy életre megjegyeztem annak az elátkozott helynek

a földrajzi leírását –, egyetlen hajó sem kockáztathatja meg, hogy a sziklás parton horgonyt vessen. A herceg az utolsó kilométereket szárazföldön lesz kénytelen megtenni; remélem tehát, hogy sikerül a tervek szerint találkoznunk Mr. Morrisszal és dr. Sewarddal. Ha minden igaz, kettőnk számára is szereztek lovat.

November első napjai havazással és hideg, széllel köszöntöttek be a Kárpátok magas hegycsúcsai közé.
Hetedikén az egyik kanyargós hegyi úton vágtató lovak patája taposta a friss havat. A lovak egy szekeret húztak, melynek egyetlen rakománya egy koporsóméretű faláda volt. A kocsit néhány felfegyverzett cigány férfi kísérte lóháton. Már csak néhány mérföldnyire jártak a Drakula-kastélytól. A koporsót zöldesbarna föld töltötte ki, melyen ünnepi ruhákba öltöztetett férfi feküdt. Nappal volt, és Drakula napok óta nem vett magához táplálékot, ezért most erőtlenül, szinte ájultan hevert koporsójában. Hosszú haja fehéren omlott vállára, ráncos arca és összeaszott kezei szürkék voltak, akár a havazást ígérő felhők.
* * *
Néhány mérfölddel távolabb, egy másik hegyi úton Van Helsing hajszolta a lovakat. Mina mellette ült a bakon, és fejét a férfi vállára hajtva aludt. Galacból még két lóval indultak el, de az egyik út menti fogadóban vásároltak még két állatot a kocsi elé, hogy a meredek hegyi utakon is gyorsan haladhassanak úticéljuk felé.
A professzor vastag szőrmékbe burkolózva, fáradtan ült a bakon, szemét csak nagy erőfeszítések árán tudta nyitva tartani.
Mina az elmúlt napokat szinte teljesen átaludta. A professzor a bundák fölé még egy vastag pokrócot is a nő vállára terített.
Mina hirtelen minden látható ok nélkül felriadt. Szinte gyermeki izgalommal tekintett körül a környéken. Mozdulatai megelevenedtek.
Van Helsing nem fűzött megjegyzést a nő viselkedésének váratlan megváltozásához, de hamarosan meglátta, mi okozhatta a hirtelen izgalmat; néhány mérföldnyire előttük hatalmas épület magasodott. Tudta, hogy a magas fallal határolt, tornyos kastély csak Drakula otthona lehet.
Mina a fejét forgatta.
– Ismerem ezt a helyet – mondta izgatottan.
Az út kétfelé vált, és az elágazásnál egy régi feszületet pillantottak meg. A kereszten lévő alakot az idő viharai megviselték, farkasszerű fejének félelmetes vonásait alig lehetett kivenni.
Van Helsing észre sem vette a különös alakot, amikor megjegyezte:
– Ez itt a világ vége. – A magas hegyek, a kihalt, szomorú, hólepte táj valóban elhagyatott környék benyomását keltették.
– Azonnal induljunk tovább – sürgette Mina, akinek megmagyarázhatatlan izgalma percről percre fokozódott.
A professzort gondolkodóba ejtette az ifjú hölgy váratlan lelkesedése. Aggódva tanulmányozta Mina arcát. Aztán megrázta a fejét, és kijelentette:
– Túl késő van, gyermekem. Jobb lesz, ha tüzet rakunk, és itt töltjük az éjszakát.
– Nem! Oda kell mennem! Kérem, engedjen...
Van Helsing látta, hogy védencét nem tudja visszatartani, ezért vonakodva a lovak közé csapott.

A kastély bejáratától kőhajításnyira egy tisztáson újra megállította a kocsit. Mina beleegyezett, hogy itt letáborozzanak. Gyorsan sötétedni kezdett, ezért a professzor sietve elindult, hogy fát gyűjtsön a tábortűzhöz. Percek múlva már a hatalmas lánggal lobogó tűz mellett álltak. Van Helsing szenteltvízből és a kezében szétmorzsolt ostyákból kört vont a tábortűz köré.
Aztán fáradt mozdulatokkal nekiállt, hogy összeüssön valami vacsorát; útközben szerencsére rendszeresen fel tudták frissíteni készleteiket.
Mina eközben éberen figyelt, az éjszaka közeledtével energiái mintha megsokszorozódtak volna. Maga alá húzott sarkán ült, amit Van Helsing felettébb illetlennek és hölgyhöz nem méltónak talált. A nő várakozásteljes izgalommal figyelte a professzor ténykedését. Fáradtsága és betegsége mintha egy csapásra elszállt volna.
Amikor a tűz fölé akasztott edényben az előző napi marharagu maradéka megmelegedett, van Helsing néhány kanállal egy tányérra szedett belőle, és Mina elé tette.
– Ennie kell valamit, gyermekem.
– Miért hív újabban „gyermekemnek”?
A férfi nem válaszolt.
Mina elvette a tányért, de azonnal le is tette a tűz mellé. A professzor gondterhelten látta, hogy védence

továbbra sem hajlandó ételt venni magához.
– Nem vagyok éhes – mondta a nő távoli, álmodozó hangon.
Bár Mina viselkedése nem tetszett az idős orvosnak, az elmúlt napok tapasztalatai után már meg sem lepődött. Szó nélkül átment a tűzrakás túlsó oldalára, gondosan ügyelve arra, hogy az imént kijelölt kör belsejében maradjon. Leült egy farönkre, és enni kezdett. Közben nyugtalanul figyelte Mina arcát.
Ebben a pillanatban a kör közvetlen közeléből olyan hangot hallott, amelytől ősz haja az égnek állt, s hátát mintha jéghideg tűkkel szurkálták volna. Lágy, bársonyos, csilingelő női nevetés hallatszott; a hang édessége szinte elviselhetetlennek tűnt.
Van Helsing nem mert hátranézni. Dermedten látta, hogy Mina ragyogó arccal mosolyog. A professzor válla felett bámult valamit – vagy valakit.
Az első hanghoz most még két nő nevetése is csatlakozott, aztán váratlanul valamennyien elhallgattak, de csak egy pillanatra; egyikük hátborzongatóan édes hangon megszólalt. Van Helsing régen nem hallotta ezt a nyelvet, most mégis minden szót értett.
– Nővérem, ott a tűz mellett... te csókolhatod elsőként, de nekünk is hagyj egy kis gyönyört...
– Öreg, de jó húsban van... – mondta a másik. – Nekünk is jut a csókokból...
– Végre kedvünkre vigadhatunk, még mielőtt a Mester hazatérne... – tette hozzá a harmadik hang.
A professzor egészen biztos volt benne, hogy bár Mina még soha életében nem hallotta ezt a nyelvet, mostani állapotában éppúgy megértette a három vámpírnő szavait, mint ő maga. Mégis, mintha oda sem figyelt volna „nővéreire". Úgy tett, mintha nem is hallaná hangjukat.
Mina furcsa, vidám, mégis együttérző pillantása Van Helsingre szegeződött. A professzor megpróbált mondani valamit, de nem jött ki hang a torkán.
Mina hirtelen felpattant; a mozdulattól szétnyílt bundája és az alatta viselt ruha. Láthatóvá váltak fehér mellei, de a nő mintha észre sem vette volna a szemérmetlen feltárulkozást... vagy nem zavarta, hogy az idős orvos meglátja fedetlen kebleit.
Vörös ajkai szélesen elmosolyodtak, s tekintetéből egyértelművé vált, hogy az iménti mozdulat korántsem volt véletlen. Megkerülte a tüzet, és kihívóan a professzor mellé telepedett.
Van Helsing nem mozdult, némán, megbűvölve nézte a fiatal nő csodálatos testét. Agyában valahol mélyen felbukkant Jonathan naplójának távoli emléke... halványan érezte, hogy a fiatalember ugyanezt élhette át a kastélyban, amikor a vámpírnők csábereje a hatalmába kerítette.
Mina még közelebb húzódott. Nem kihívóan, sokkal inkább baráti hangon duruzsolni kezdett a férfi fülébe.
– Professzor, ön olyan jó volt hozzám. Szeretném valahogy meghálálni a sok gondoskodást. Szeretnék adni önnek valamit... valamit, amivel örömet szerezhetek. – Elhallgatott, hogy a férfinek legyen ideje elgondolkodni szavai jelentésén. – Elmondjak egy titkot?
– Miről? – Van Helsingnek hatalmas erőfeszítésbe telt, hogy ezt az egyetlen szót is kiejtse a száján.
– Lucyról – Mina szemei vidáman csillogtak. – Titokban kívánta önt. Ő maga mondta nekem. Biztosan önnek is vannak titkos gondolatai, vágyai... én tudom, mire vágynak a férfiak...

Mina először csak anyáskodva simogatta a professzor ősz haját, vállait, reszkető kezét. Gyengéden magához vonta a férfi fejét, hogy puha bőrén pihentesse fejét. Ó, igen, mennyire szüksége van a pihenésre! Aztán hirtelen – hiszen tudta, hogy meg fog történni – a szájában érezte a nő ágaskodó mellbimbóját.
Talán csak a vámpírnők gúnyos kacagása adott neki erőt, hogy megtörje a varázst. Rekedt kiáltással kitépte magát Mina ölelő karjai közül. Remegő kézzel a zsebébe nyúlt, bádogdobozt húzott elő, s abból kivett egy ostyát.
Végre meg bírt szólalni:
– *Domine Christos*, áldd meg ezt a gyermeket! Szabadítsd meg a gonosztól...
Az Úr áldását kérve Mina homlokára szorította az ostyát, de a mozdulat következményétől akaratlanul is hátraugrott. A nő lágy bőre megperzselődött a szent ostya érintésétől, mintha vörösen izzó vasat szorított volna hozzá.
Mina, homlokán a kerek bélyeggel sikítva hátratántorodott.
– Az *övé* vagyok – kiáltotta, és levegő után kapkodva a földre zuhant.
Vart Helsing ösztönös mozdulattal elővette a szenteltvizet tartalmazó üvegcsét, és sietve megerősítette a tűz köré vont kört.
Amikor a palack kiürült, ő is lerogyott.
– Elvesztettem Lucyt. Téged nem foglak elveszíteni! – motyogta erőtlenül Mina felé.
Drakula asszonyai zavartan közelebb jöttek, de a körön belülre nem merészkedtek.
– Őt nem kell tőlünk féltened – sziszegték tehetetlenül. – Ő a nővérünk!

A professzor fáradtan felemelte a fejét.
– Ördög szajhái! Sátán ribancai! Menjetek innen, ez megszentelt föld!
A három vámpírnő dühösen és csalódottan a lovakhoz futott. Az állatok rémülten nyerítettek és felágaskodtak, de nem kerülhették el sorsukat. Van Helsing sem tehetett semmit értük, így tehetetlenül nézte, amint a három nő, ajkán sátáni kacajjal véres darabokra tépi az erős állatokat. Sokáig kínozták a lovakat, hosszasan kiélvezve a kegyetlenkedésükkel okozott fájdalmat. A professzor végül nem bírta tovább; érzékszervei cserbenhagyták, és ájultan a puha hóra hanyatlott.

20.

A professzor kevéssel napkelte után ébredt fel. A testét borító vastag bundák ellenére csontig átfagyott. Hosszú másodpercekbe telt, míg megértette, hol van, és hogy került ide; hirtelen mellbe vágta a lázálomszerű valóság.
Legnagyobb megkönnyebbülésére Mina bundáiba burkolózva, békésen aludt a közelben, a védett körön belül. Az idős orvos nyögve felállt, és leverte a havat magáról. Óvatosan megközelítette az alvó nőt, fölébe hajolt, és gyengéden félresimította homlokára omló haját.
Félelmei beigazolódtak.
Ahol az ostya a bőréhez ért, Mina homlokán lángolva vöröslött a sátán bélyege.
Van Helsing bizonyosra vette, hogy a vámpír vérével fertőzött asszony a segítsége nélkül nem tudja elhagyni a megszentelt kört, miként a három vérszívó nő sem volt képes átlépni a szenteltvízzel megvont határt.
Nem látta a három démoni teremtést, és csilingelő nevetésük sem verte fel a kora reggeli csendet. Ahogy várta, a napfelkelte közeledtével visszatértek a kastélyba. Van Helsing Harker naplójából azt is pontosan tudta, hol töltik el a nappalokat. Azzal is tisztában volt, hogy elérkezett a cselekvés órája.
Az elmúlt éjszaka szörnyűségei, a lovak véres és kégyetlen lemészárlásának látványa új erőt adtak a professzornak az iszonyú feladat végrehajtásához.
Átfagyott, elgémberedett lábai nehezen engedelmeskedtek, amikor a kialudt tűz mellé lépett, hogy néhány száraz gally segítségével feltámassza a lángot. Bár az evés puszta gondolatától is émelygés fogta el, tudta, hogy szüksége lesz az erejére, tehát ennie kell.
Tekintetét elfordította a széttépett lovakról, és a kocsihoz lépett. Az egyik utazóládából kenyeret, szárított húst és egy üveg konyakot húzott elő.
Mina még mindig összegömbölyödve aludt. A professzor úgy látta, hogy a nő természetesen alszik, légzése egyenletes. Ha mégis más lenne a helyzet... nos, ő mindent megtett az asszony védelmében.
Miután sikerült néhány ízetlen falatot lekényszerítenie a torkán, és az egészet leöblítette néhány korty konyakkal, Van Helsing felkapta táskáját, melyben az előtte álló feladathoz nélkülözhetetlen eszközök lapultak. Aztán maga előtt is többé-kevésbé titkolt félelmeit leküzdve elindult a kastély ellenségesen magasodó tömbje felé.
Csak egyetlenegyszer pillantott vissza. Mina felől nyugodt lehetett, mert tudta, hogy a védett körön belül semmi baja nem eshet. Egyébként sem volt más választása, mint hogy fényes nappal néhány órára magára hagyja a nőt. A legrosszabb, ami történhet vele, gondolta Van Helsing, hogy farkasok – igazi vadállatok – támadnak rá. Azok azonban csak törékeny testére jelentenek veszélyt, lelkére nem. A lelkét ezerszer veszélyesebb hatalomtól kell megvédeni!

Alig egy óra múlva a professzor kimerülten, zihálva lépett ki a kastély udvarába vezető sötét átjáróból. A három vámpírnő frissen levágott fejét véres bundájához szorítva cipelte, majd hatalmas kiáltással egyenként a közeli szakadékba hajította. Látta, amint a mélyben a sebes folyóba csobbannak.

Ahogy a napnyugta közeledett, Van Helsing valamelyest megnyugodott. Délután aludt egy keveset, aztán evett néhány falatot, és most megkönnyebbülten látta, hogy az ébredező Mina egészen természetesnek tűnik. A nő zavartan a professzor véres kabátjára nézett. Van Helsing morgott valamit arról, hogy megvizsgálta a lovakat, és Mina nem kérdezősködött tovább.
Nem sokkal azt követően, hogy a nő felébredt, és a professzornak sikerült megitatnia vele néhány korty forró teát, megállapodtak, hogy a tisztásról a közeli hegyfok mögé teszik át táborhelyüket, ahonnan jobban

szemmel tarthatják a hegyek közt kanyargó utat. Ha számításaik nem csalnak, ezen az úton kell felbukkannia a hercegnek és üldözőinek.
Persze, ha tévednek... Lehet, hogy a bátor férfiak valamennyien odavesztek, és Drakula diadalittasan tér majd vissza otthonába..

Mina váratlanul felkapta a fejét, és a távolba meredt.
– Jön! – mondta izgatottan.
Van Helsing a jelzett irányba nézett, de semmilyen mozgást nem észlelt. Amikor feltette szemüvegét, végre megpillantotta, amit Mina szabad szemmel is pontosan látott. A meglepetéstől felkiáltott.
– Versenyt futnak a lenyugvó nappal! Talán már túl késő... Istenem, segíts!
A közeli dombokat és hegyoldalakat borító sűrű erdőből farkasok üvöltését sodorta feléjük a szél. Most már a professzor is jól látta az úton szédületes sebességgel közeledő szekeret és lovas kísérőit. Alig néhány száz méterrel lemaradva további négy lovast vett észre – Van Helsing szíve nagyot dobbant –, akik szemlátomást üldözték a kastély felé száguldó kocsit. Alig egy perc múlva meghallották Quincey Morris vad harci kiáltását.
A hatalmas durranások és a lassan felszálló füst jelezte, hogy a Winchesterek nem tétlenkednek.
Mina hirtelen gondolt egyet – vagy talán meghallotta Drakula hívó szavát – és hátat fordított a látványnak, aztán sietős mozdulatokkal felfelé indult a meredek hegyoldalon, melynek tetején a szürke égboltra rajzolódtak a kastély sötét tornyai.
A professzor döbbenten nézett a nő után, aztán kiáltozni kezdett:
– Mina asszony! Álljon meg!
A nő semmi jelét nem adta, hogy hallotta volna Van Helsing szavait. A férfi tudta, hogy nincs más választása: elindult Mina nyomában.
* * *
A kanyargó úton robogó kocsi sokkal gyorsabban haladt a hegyoldalon felfelé, mint a két gyalog útnak induló alak. A szekér zörögve, csattogva száguldott el mellettük. Mindketten látták, amint a kocsis felállva hajszolja a habzó szájú, kimerült lovakat. A kocsit maroknyi lovas kíséret követte, nyomukban az üldözők lovai lihegtek.
A nehéz szekér már majdnem áthajtott a kastély boltíves bejáratán, amikor a négy üldözőnek sikerült megelőznie. Mindent megtettek, hogy megállásra kényszerítsék, de az ostorát suhogtató kocsis még gyorsabb vágtára ösztökélte a lovakat. A három angol és a texasi puskákkal, kardokkal és késekkel támadt a herceg kísérőire. Harker felemelkedett nyergéből, és átlendült a kocsira; a kocsis feléje suhintott az ostorral, de Quincey Morris ebben a pillanatban lelőtte a férfit.
A szekér, körülötte a most már teljesen összekeveredett kísérőkkel és üldözőkkel keresztüldübörgött a kastély bejáratán.
Mina és Van Helsing minden erejét összeszedve rohant a nyomukban. A professzor nem tudta utolérni a nőt, és túlságosan kifulladt ahhoz, hogy kiáltson.
A hegyek között visszhangzott a farkasok üvöltése.
Éppen időben értek a várudvarra, hogy lássák a harc végkimenetelét.
Dr. Seward kardját az egyik kísérő szívébe mártotta, mert a férfi a kapuban megjelent Minára és Van Helsingre támadt.
Holmwood egyetlen lövéssel leterítette a Quinceyre rontó fegyverest, aki Drakula utolsó védője volt.
Harker eközben a körülötte dúló harcról tudomást sem véve, megszállottként fogott hozzá a maga elé tűzött cél megvalósításához. Lázasan nekiesett Drakula koporsójának, ám a láda fedele ebben a pillanatban magától felvágódott. A sápadt, fehér hajú herceg velőtrázó üvöltéssel felemelkedett, és megragadta Harker torkát. A két férfi dulakodni kezdett, és mindketten a földre zuhantak.
Mina iszonyodva felkiáltott, amikor férje a hihetetlenül éles késsel széles sebet ejtett ellensége nyakán. Drakula vére szökőárként tört fel a sebből.
Quincey a közelharcban súlyosan megsebesült, de most utolsó erőtartalékait összeszedve felkelt, és görnyedten a földön fekvő herceg mellé lépett. Vadásztőrét a markolatig Drakula szívébe mártotta.
A vámpír életereje rohamosan fogyott, de a texasit még félre tudta lökni. Aztán méltóságteljesen felegyenesedett, és távolba meredő szemekkel, botladozva elindult a kápolna bejárata felé. Halálos sebeiből patakokban ömlött a vér.
Mina hirtelen mozdulattal felkapta Quincey földön heverő Winchesterét. Sietve a haldokló szörnyeteg és a döbbenten figyelő férfiak közé lépett. A fegyvert határozottan férje mellének szegezte.

Harker elszánt tekintete napok óta most enyhült meg először.
– Mina!
Az eltorzult arcú Drakula is megtorpant, és a nő felé fordult.
– Mina? – Hangja gyengéd volt és szerelemmel telt.
Mina egy rettenetesen hosszúnak tűnő pillanatig haldokló szeretője szemébe nézett. Amikor Drakula elfordította fejét, és újra a kápolna felé indult, a nő a Winchestert eltökélten a férfiakra szegezve ugyancsak hátrálni kezdett.
– Ha eljön az én időm, velem is ezt művelik majd? – kérdezte megtörve a dermedt csendet. – Ezt művelik?
Holmwood azt tervezte, hogy ráront a nőre, és megpróbálja a fegyvert kicsavarni a kezéből, de Harker, aki végre megértette a helyzetet, egyetlen mozdulattal leintette.
– Ne! Hagyja őket. Hadd menjen.
Van Helsing egyetértően bólintott.
Drakula nyomában Mina is eltűnt a kápolna sötét bejárata mögött. Elszántsága egy pillanatra sem ingott meg; mindenáron távol akarta tartani az üldözőket, amíg véget nem ér kedvesének szörnyű szenvedése.
Becsukta és bereteszelte a kápolna súlyos ajtaját.
Van Helsing a földre dobta a kezében tartott fegyvert. A kápolna felé fordult, és fejét lehajtva imádkozni kezdett.
– Mi van odabent? – kiáltott fel váratlanul Harker.
Van Helsing csak egy pillanatra nézett fel.
– A kápolna – felelte csendesen.
Egyikük sem kérdezte meg, honnan tudja, ahogy azt sem merték feszegetni, mitől lett véres a professzor kabátja.
Van Helsing újra imádságába merült.
– Nyugodjék békében... Valamennyien Isten bolondjai lettünk!
Dr. Seward megpróbált segíteni a már haldokló Quinceyn, de hamar belátta, hogy a férfiért már nincs mit tenni.

Odabent a kápolnában eközben Mina és Drakula lehanyatlottak az oltárhoz vezető lépcsőre, ahol több mint négyszáz évvel ezelőtt Erzsébet élettelen teste feküdt.
– Nem hagyhatsz el – mondta Mina. – Örökké melletted akarok lenni. – Megragadta a férfi mellébe fúródott tőr nyelét, és megpróbálta kihúzni.
Drakula ujjai, melyekről a hús már lefoszlott, kedvese kezére fonódtak, hogy megakadályozzák a mozdulatot. Remegő, elfúló hangon megszólalt:
– Hagynod kell, hogy meghaljak.
Mina szerelmese szemébe nézett. Megérintette a férfi arcát, megcsókolta, fehér haját félresimította.
– Kérlek, ne hagyj el! Szeretlek!
Drakula erőtlenül a fejét ingatta.
– A halandó szerelemnek nincs hatalma felettünk. A mi szerelmünk örökkévaló. Engedj el. Hagyj békében megpihenni.

Harker idegesen járt fel-alá a kápolna ajtaja előtt. Arthur Holmwood öklével tehetetlenül az ajtóra vágott.
Van Helsing felemelte a kezét, nyugalomra intve mindkettőjüket.
* * *
Mina úgy látta, hogy az oltáron álló évszázados gyertyák hirtelen maguktól lángra lobbannak. Talán csak a könnyei homályosították el látását; vagy a lenyugvó nap utolsó, vörösen tündöklő sugarai vonták fénykoszorúba a gyertyákat.
A kereszt árnyéka az oltár előtt heverő két testre vetült.
Mina feltérdelt, és szerelmese fülébe suttogta:
– Egy nyílvessző röpült be az ablakomon, rajta üzenet a te halálhíreddel. Ez túl sok volt megkínzott szívemnek. Nem bírtam tovább.
Drakula lassan, erőtlenül kinyitotta szemét, hogy lássa, ki az a nő, aki fölébe hajol. Elmosolyodott... Erzsébet nézett vissza rá.
– Nem tudtam elviselni a gondolatát, hogy a szerelmem nélkül kell élnem – folytatta az asszony. – De most már látom, hogy nem haltál meg... Élsz, kedvesem.
A nő – Mina volt vagy Erzsébet? – remegő kezekkel újra megragadta a kés markolatát. Erőért fohászkodva behunyta a szemét, aztán ráhanyatlott a herceg testére. Az éles penge áthatolt Drakula testén, és az oltárhoz

szegezte.

Amikor Mina végre ki merte nyitni a szemét, a férfi fiatal, békés, gyönyörű arca halott volt és mozdulatlan. Mina lassan felállt, és a kápolna ajtaja felé indult. Jonathan, aki nem bírt tovább odakint várakozni, feltépte az ajtót, és berontott, hogy fiatal feleségét a karjaiba zárja. És Mina férje boldog tekintetéből tudta, hogy homloka éppoly makulátlan, mint a hegycsúcsokat fedő fehér hó. A vámpír skarlátvörös bélyege nyomtalanul eltűnt. A herceg végre örök nyugalomra talált.

Francis Ford Coppola UTÓSZAVA

Ha jól emlékszem, életem első Drakula-filmje a *Drakula háza* című alkotás volt, John Carradine-nel a főszerepben. Imádtam őt, komor arcát, ahogy kiterjesztette kabátja szárnyait, és denevérré alakult... Számomra ő volt Drakula prototípusa.
Egészen fiatal koromban olvastam a könyvet, és azonnal beleszerettem. Kamaszként felügyelőtanárkodtam egy New York állambeli gyermektáborban, ahol nyolc-kilenc éves fiúkra kellett vigyáznom. Esténként olvastam nekik, és az egyik nyáron Drakula története is sorra került. Amikor ahhoz a vérfagyasztó jelenethez értem, ahol Harker az ablakból látja Drakula falon leereszkedő alakját, még ezek a kisgyerekek is érezték, hogy a történetnek jó vége lesz...
Jim forgatókönyvét elolvasva arra gondoltam, remek ötlet volt Vlad Drakul fejedelem történetét keretként felhasználni a sztorihoz. Sokkal közelebb került Stoker regényéhez, mint bárki előtte...
A többi Drakula-filmet végignézve megfigyeltem, hogy a rendezők mennyire tartanak attól, amit a szerző a történetben leírt vagy sugallt, mekkora pusztítást végeznek a karakterekben, a közöttük kialakuló kapcsolatokban. A mi filmünk hősei mind személyiségüket, mind a történetben betöltött szerepüket illetően nagyon közel állnak a Stoker által leírt figurákhoz. A könyv utolsó részét pedig – amikor Van Helsing ráébred Drakula gyengéire, és a Vámpírvadászok egészen a kastélyig üldözik a herceget, ahol az egész történet egy John Ford-féle tűzpárbajban éri el csúcspontját – senki sem mutatta meg...
Egyik legfőbb célkitűzésünk volt, hogy igazságot szolgáltassunk Drakula összetett alakjának. Mindeddig szörnyként vagy kegyetlen csábítóként ábrázolták, ám életrajzát megismerve nekem inkább bukott angyalnak, mintsem sátáni démonnak tűnt. A sors iróniája, hogy Vlad Drakul az egyház védelmére felesküdött lovag volt, bátor szívű hős, aki feltartóztatta a török seregeket. Csak azután tagadta meg Istent, hogy öngyilkos feleségét az egyház nem engedte méltó módon eltemetni. Ha nagy egyéniségek elbuknak, a Gonosz leghatalmasabb szolgáivá válnak – hiszen valaha a Sátán volt a legfőbb angyal.
Az ember és az Isten viszonya szent szövetség. Ezt jelképezi a vér-szimbólum. Tehát amikor Drakula elveti Istent, a vér válik valamennyi megtagadott szentség – keresztelés, házasság, mise – alapjává.
A vér ugyanakkor valamennyi emberi szenvedély szimbóluma s egyúttal forrása is. Úgy vélem, ez történetünk legfőbb felszín alatti olvasata. Megpróbáltuk a képek nyelvén leírni azokat a hihetetlenül erős érzéseket, amelyek túlélik az emberi élet végső határát is, akár Drakula Erzsébet iránti szerelme. Eszerint a szerelem diadalmaskodhat a halál felett. Az asszony visszaadja a vámpírnak elveszett lelkét...
Drakula rendszerint nem több, mint egy-egy rémfilm denevérszerű szörnyalakja. Én azt szerettem volna elérni, hogy az emberek megértsék a történet hátterében meghúzódó történelmi és irodalmi tradíciókat. Hogy lássák: a vámpírhistória mögött mindenkit érintő emberi kérdések húzódnak meg... Bár az emberek ma többnyire nem érzik az Istenhez fűződő szent kötelék jelentőségét, talán sikerül megértetni velük, hogyan tagadják meg sokan a teremtés – vagy a teremtő szellem – csodáját és válnak élőhalottakká. Drakula lelke elveszett, és ez bárkivel megtörténhet... .